ORIZONT CULTURAL XXI

REVISTĂ A SALONULUI LITERAR-ARTISTIC ȘI ȘTIINȚIFIC
„Ticu Ion Ionescu"

- Editorial
- Să ne cunoaștem valorile
- Versuri, proză
- Condeie de peste tot
- Opinii
- Cuvinte alese
- Eseu

Anul IV Nr. 1-4 (17-20)
Ianuarie-Decembrie 2016

București, 2016

ORIZONT CULTURAL XXI

Revistă a Salonului literar-artistic şi ştiinţific «Ticu Ion Ionescu»

Anul V Nr. 1-4 (17-20)
Ianuarie-Decembrie 2016

ISSN 2248 – 2571
ISSN-L = 2248 – 2571

BUCUREŞTI
2016

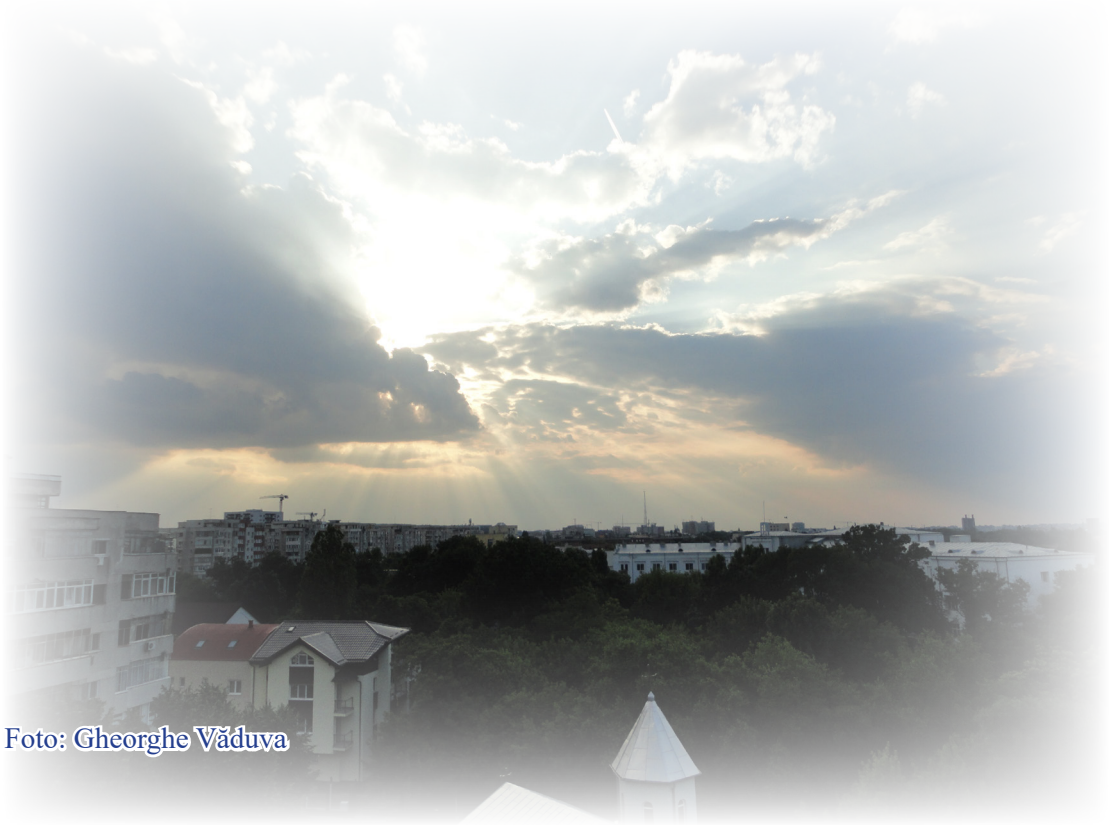

Foto: Gheorghe Văduva

REDACTOR ŞEF
Gheorghe VĂDUVA

SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
Gabriel I. NĂSTASE

COLEGIUL DE REDACŢIE

Gheorghe VĂDUVA
Gabriel I. NĂSTASE
Liviu VIŞAN
Riad AWWAD
Aculin TĂNASE
Agata Mihaela POPESCU
Vasile POPA
Paul AELENEI

CUPRINS

EDITORIAL

PRIN GHEAȚA FIERBINTE

Gheorghe VĂDUVA..... •9

ESEU

ÎNTRE TĂCERILE LUI DUMNEZEU ȘI PĂLĂVRĂGEALA UMANĂ

George TERZIU..... •15

REMEMBER

CELE ȘAPTE ANOTIMPURI

Ticu Ion IONESCU..... •19

SĂ NE CUNOAȘTEM VALORILE

GEORGE (GOGU) CONSTANTINESCU, PĂRINTELE SONICITĂTII

Prof. dr. ing. Mihai DINU..... •22

CĂRȚI

HIGH-LIFE KAKI

Vasile S. POPA..... •27

VERSURI

„DINCOLO DE CER”

Violeta PETRE..... •31

RANGUL DE NIMENI...

Gheorghe VĂDUVA..... •39

ÎN REACTORUL MEU DE POEZIE

Liviu VIȘAN..... •48

LACRIMI DE DESTIN

Ioan BENCHE..... •51

MAI AVEM ÎNCĂ TIMP...

Mihail Mircea MATEI..... •55

SIMFONIA MINȚII

ACULIN - UN GRĂDINAR AL FLORILOR DE SPIRIT..... •63

SIMFONIA MINȚII (aforisme, maxime, butade, paradoxuri)

Aculin LEVITZKI..... •64

ENIGME PE RUG
FIAT JUSTITIA , PEREAT MUNDUS!
Gheorghe VĂDUVA..... •71

PROZĂ
COMORILE NEMURITORILOR
Eugen SITEANU..... •75

SCRIERI ALESE
TEXTE ALESE . RESPECTUL , DATORIA..... •83

ÎNȚELEPCIUNI
DES SAGESSES ..... •86

POEMELE MĂRII
POEME PENTRU SUFLETUL MĂRII
Eugen LAURIAN..... •89

CREATORI SOLITARI
PROFESORUL ION MÂRŢ ŞI UNIVERSUL CĂRŢII PENTRU MINTEA ŞI SUFLETUL COPIILOR
Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE..... •96

CERCETARE-INOVARE
INSTALAŢIE DE MANDRINAT ŢEVI
Conf.univ.dr. Gabriel I. NĂSTASE..... •99

INERVIU
ARTISTUL ŞI OMUL DE LÂNGĂ NOI
Gabriel I. NĂSTASE..... •101

ATITUDINI
MULTINAŢIONALELE ŞI MODUL CUM INLUENȚAZĂ PREZENTUL ŞI VIITORUL ROMÂNIEI
Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE..... •117

DIN LITERATURA DE SERTAR
NU TRAGEŢI ÎN AUTOR! FACE ŞI EL CE POATE
Gabriel I. NĂSTASE..... •119

UMOR

SOŢUL DE STAT

Gabriel I. NĂSTASE..... •128

INSTANT

INSTANT

G.V. ..... •130

ALBUM

URME DE FUM ȘI DE CULORI peste anotimpuri

Foto: Gheorghe VĂDUVA..... •131

SALONUL LITERAR ARTISTIC ŞI ŞTIINŢIFIC „TICU ION IONESCU”

Salonul literar-artistic şi ştiinţific debutează în 31 martie 2010, printr-un recital de poezie pregătit şi susţinut împreună cu Asociaţia Culturală Română IDEAL, Societatea Culturală APOLLON şi Asociaţia Culturală ”La Noi la Români” din Chişinău – Republica Moldova. Au citit din scrierile proprii academicienii Mihai Cimpoi şi Nicolae Dabija, scriitorii Matei George Călin şi Vasile Căpăţână din Chişinău şi Radu Cârneci, Victoria Milescu, Gheorghe Văduva, Ticu Ion Ionescu din Bucureşti şi alţii. În următoarele întâlniri, au fost prezentate cărţi ale cadrelor didactice, ale unor invitaţi, au fost prezentaţi Laureaţi premiului NOBEL pentru literatură şi au debutat un număr de peste patruzeci de studenţi şţi elevi din mai multe licee bucureştene.

Începând cu luna decembrie 2012, Salonul literar-artistic şi ştiinţific a primt numele prof. univ. dr. Ion Ionescu, cel care a avut ideea înfiinţării sale şi care a fost, până la trecerea sa în nefiinţă, sufletul acestui forum de creaţie şi dialog literar-artisitc şi ştiinţific.

Colegiul de redacţie

EDITORIAL

PRIN GHEAȚA FIERBINTE…

Gheorghe VĂDUVA

Decembrie încheie anul cum vrea el. Totdeauna, pentru noi, el a avut o semnificație specială. Ala 1 Decembrie 1918, România a revenit în granițele ei, în decembrie 1989, a ieșit din comunism și a intrat în altceva, ceva între speranță, angoasă și harababură, în care parcă toate urdorile lumii s-au scurs, mai exact, s-au revărsat asupra noastră. În afară de aceasta, decembrie este prima lună de iarnă. Iarnă cenușie, pentru că nici iernile nu mai sunt ca altădată.

Iarna aceasta nu este nici mai cu moț, nici mai fără moț ca altele, care au trecut. Sau nu. Cel puțin, așa ar trebui. Unele au trecut, cum trec anotimpurile, altele, nu. Cele care n-au trecut au rămas înfipte adânc în inima mea, precum ghețurile în polii planetei. Poate că numai așa, la rece, cu inima înghețată, gândul meu va putea să înțeleagă ceea ce se întâmplă cu mine, cu oamenii și cu țara asta. Sau, măcar, va încerca. Să înțeleagă ce nu prea este de înțeles… Ceva ca un fel de gheață cenușie și… fierbinte…

…E noapte. O noapte post-alegeri. Noapte de decembrie. Și de data aceasta, m-am dus cuminte la urne, așa cum o fac de când mă știu. Adică de când mi s-a dat drept de vot. Pentru că dreptul este nu numai drept, ci și obligație. Și, deci, responsabilitate. Iar cu responsabilitățile nu te joci. N-am lipsit niciodată de la urne, indiferent cât am fost sau nu de supărat, de nemulțumit, de bulversat sau de scârbit.

Și de data aceasta, mi-am făcut datoria, am votat și am așteptat, fără prea multe emoții, rezultatul alegerilor. Cam ce s-a spus la exit-polluri s-a adeverit. Dar nu-mi prea pasă. Am o aversiune endogenă față de cuvântul „politic”, de politicieni și de tot ce ține de tagma asta a jefuitorilor și jecmănitorilor de cuvinte, de putere și de înșelăciune. N-am nimic cu știința politicii – deși cred că și aceasta mă irită, deși eu însumi am predat-o, într-un fel sau altul, pe când lucram la o universitate –, dar consonanțele și rezonanțele ei mă zgârie pe creier… Aș prefera democrația directă, în care aleșii să fie cu adevărat aleși de către toți cetățenii țării și nu culeși de pe niște liste.

Am citit programul de guvernare al celor care au câștigat alegerile cu cel mai mare procent pe care l-au obținut ei vreodată. Mi se pare interesant. După schimbarea de paradigmă din decembrie 1989, s-au cam dus dracului toate. Și cele rele, dar mai ales și cele bune. Băncile românești au fost complet anihilate din prima lovitură, toate obiectivele economice au fost puse pe butuci, în anii care au urmat, și transformate în mormane de fier vechi, chiar dacă utilajele celor mai multe dintre ele erau de ultimă oră, importate de la nemți, de la italieni, de la francezi și de la alți mari producători de high-tech. Și, evident, plătite cu bani grei. Fierul vechi s-a spulberat peste hotare, umplând buzunarele mafioților de tot felul, ale clanurilor de țigani, ale noilor profitori și ale multora dintre politicieni.

Într-un sfert de veac de după implozia din decembrie 1989, România a pierdut cam tot ce a avut, inclusiv o parte însemnată din ogorul ei arabil, cam 40 la sută, și a devenit foarte rapid maidanul de joacă, de jaf și de câștig al șmecherilor și oportuniștilor, al multinaționalelor și corporațiilor de tot felul, iar politicienii s-au întrecut în a distruge cam tot ce a mai rămas românesc pe acest pământ din Pământul lui Dumnezeu…

Din cei 40 la sută dintre alegători, câți au avut amabilitatea să se prezinte la urne, 45 la sută au votat

acest partid uriaș, de 500.000 de membri, care ar trebui să fie de la un capăt la altul în slujba națiunii și a omului ce-și câștigă existența prin munca lui. O vinde la altul – la un patron sau la un geambaș – pe doi lei, când lui i-ar fi necesari, pentru a trăi, cel puțin cinci lei. În aceste condiții, ar trebui pur și simplu să moară. Dar, totuși, nu moare, ci, dacă nu emigrează pe undeva prin Europa, se descurcă și aici cum poate. Ba un împrumut, ba o muncă la negru, ba o șmecherie sau ce s-o găsi și ce o pica… Dar mulți, foarte mulți, au dat deja ortul popii. Populația a scăzut de la 23 de milioane, cât era înainte în 1989, la vreo douăzeci de milioane… Iar previziunile pe acest subiect nu sunt deloc optimiste… În câteva zeci de ani, vom ajunge la cincisprezece milioane… Dacă vom mai ajunge…

E greu să nu-ți pese de semenii tăi. Dar unii sunt miliardari, alții cămătari, iar cei mai mulți, ca vai de lume. Nici în vremea fanarioților n-au fost așa. Înainte de 1989, puteai să discuți cu oricine despre Eminescu, despre Petrarca, despre Kant sau despre Țițeica. Azi, până și unii dintre intelectualii de rasă scriu, în loc de „îmi doresc", î-mi doresc", deși Gramatica de bază al Limbii Române, una dintre cele mai bune lucrări în domeniu care au existat vreodată în România, poate fi cumpărată cu 53 de lei și citită, chiar și printre picături, între două telenovele sau între două filme pentru adulți…

Imediat după actualele alegeri, a apărut un guvern cu nume noi (cu miniștri care, bag seama, ar trebui să-și facă, în vremuri de-astea ticăloase, pe muchie de cuțit, ucenicia), și nu cu nume grele, de patrioți recunoscuți, de intelectuali de rasă, de oameni foarte experimentați, capabili să se înhame la jugul unui program de guvernare bun, dar foarte greu de pus în operă, și să înfrunte cu demnitate toată dușmănia viscerală de azi și toate răutățile vremurilor. De ce așa? Probabil, pentru că toți cei propuși (sau, mă rog, în cea mai mare parte) au fost selectați în așa fel încât să nu poată fi… refuzați de domnul onor Prezident al Republicii. La țâfnele lui, este posibil orice…

Președintele nu s-a grăbit să valideze prima propunere de prim-ministru. Pentru că, la o așa propunere, s-a generat o așa reacție. Românii simt că își pierd țara, în aproape toate funcțiile importante nu sunt români cu nume românești, site-urile urlă de fel de fel de scenarii cu sörösiști, cu grupuri oculte, cu machedoni care, chipurile, s-au infiltrat peste tot și vor să pună mâna pe România, cu bilderbergi, cu masoni și cu fel de fel de alte societăți secrete și de conspirații, cu interlopi și golani de toate rasele și calibrele…

Când a văzut propunerea de nerefuzat, domnul Prezident a avut nevoie de un timp de meditație care va trece deja în anul următor. Pentru că, iată, suntem deja în miezul lui decembrie 2016. Și, atunci, din motive lesne de înțeles, a respins-o. A întârziat-o cât a putut și pe cea de a doua, încercând, probabil, să eludeze rezultatul voturilor și să stimuleze, Dumnezeu știe prin ce mijloace, formarea unei alte majorități în Parlament, de care să beneficieze partidul său, pentru a putea pune, la Palatul Victoria, guvernul său. În fine, după ce a validat cea de a doua propunere de prim-ministru – un politician tânăr, iscusit, inteligent, dar fără rodajul necesar unei astfel de funcții, într-o perioadă atât de grea pentru o Românie adusă complet în sapă de lemn de aproape toate guvernările de după 1989 – și după ce s-au încheiat cum s-au încheiat ceremonialurile și procedurile de ungere a noului guvern prin furcile caudine de la Palatul Parlamentului și din Palatul Cotroceni, executivul legal și legitim s-a pus cu osârdie pe treabă. Grabă mare! De aceea, programul de lucru de la Palatul Victoria s-a prelungit până noaptea târziu, deși doamna Uniune Europeană interzice categoric, prin normativele și directivele sale, lucrul peste program.

O ordonanță de urgență parcă pândită la colț (care nu făcea altceva decât să pună în aplicare o decizie a Curții Constituționale, în termen de 45 de zile de la emitere, amânată sine die de guvernul anterior) a fost pretextul pentru declanșarea unei reacții unice până la această oră în istoria României. Nici Decebal, în războaiele sale de apărare din 101-102 și 105-106, n-a reușit să adune atâtea sute de mii de luptători neînfricați pentru o cauză nobilă…

Instantaneu, dar ca la o singură comandă, în Piața Victoriei și în piețele marilor orașe din România, s-au adunat sute de mii de oameni, în marea lor majoritate tineri sau foarte tineri, care strigau și scriau pe toate pancartele „Jos ordonanța 13!", „Jos Guvernul!", „DNA vine să vă ia", „Hoții, hoții, hoții!" etc. etc. Și cam tot ce le trecea lor prin cap sau ce le mai sugerau cei care au organizat, din timp, aceste ieșiri în stradă, neautorizate și neasumate de nimeni.

Chiar în prima zi de proteste, spre seară, întors de la schi, onor președintele României – cel mai cel dintre cei mai cei, numărul unu în toate, reprezentant al statului român, mediator între instituțiile, partidele și forțele care conduc România etc. etc. – s-a oprit în mijlocul manifestanților, i-a felicitat pentru că au ieșit în stradă și, în loc să-i sfătuiască să intre în legalitate, să obțină autorizațiile necesare și să manifeste apoi cât vor, a trecut imediat de partea lor, uitând că abia se încheiaseră alegerile, iar el, potrivit Constituției, nu avea dreptul să fie împotriva celor care au câștigat,

ci doar să se conformeze voinței suverane a poporului care a hotărât prin vot cine să conducă țara în numele său și cu avizul său.

Domnul Președinte, ca un profesor capricios, care, una-două, se supără pe clasă, a uitat rapid care sunt atribuțiile sale și s-a comportat, în toată această criză pe placul lui și în folosul lui, ca un vătaf care intră când vrea el și unde vrea el, inclusiv într-o ședință a Guvernului, fără să fie invitat sau fără să se fi anunțat, care nu ține seama de vot, care are o atitudine partizană, și nu totdeauna corectă, neonorantă și distrugătoare pentru conducerea României. Mai mult, onor domnul Președinte se face că nu vede dezastrul produs de guvernul său tehnocrat, dezastrul produs de tăierea abuzivă a pădurilor României, când, în alte țări, inclusiv în Austria, nu se taie un copac fără a avea nu doar aprobările necesare, ci și justificările obligatorii. Cel mai mare dezastru ecologic, climatic și de condiții de viață, de când există România pe acest pământ, s-a produs în acest sfert de secol când, un neica nimeni din Austria, obține toate aprobările necesare de la toate conducerile României pentru a distruge, cu acte în regulă, pădurile României! Și nimeni nu-l întreabă ce caută criminalul acesta în țara noastră, cel care ne-a produs, prin tăierea pădurilor, un dezastru mai mare decât ni l-au produs cele două războaie mondiale la un loc. Pentru că ne-a distrus pădurile, adică mediul nostru natural și aerul pe care-l respirăm!

Și toți, de la cetățeni, la partide, instituții aflate în slujba țării și în apărarea țării, la guvern, la Parlament, la Președinte și la Justiție, tac. Și iarăși tac.

Oare nu-și dau seama că tăcerea lor este prevestitoare mormântul acestei țări?!

Ca urmare a protestelor din Piața Victoriei și a protestelor din marile orașe împotriva guvernului, a partidului care a câștigat alegerile, s-a declanșat un protest și la Palatul Cotroceni, pe invers, care cere nici mai mult nici mai puțin decât demisia imediată a Președintelui. Desigur, președintelui nu-i prea pasă de mulțimea care tremură de frig și de indignare la porțile sale. Probabil nu înțelege că există încă oameni în această țară care nu-i sunt încă recunoscători că a acceptat să se coboare la umila funcție de președinte al unei țări de la periferia lumii, precum probabil crede distinsul domn că este România, și la aceea de păstor vremelnic al unui popor pe care nu-l privește decât ca pe o mulțime de locuitori umili dintr-o țară umilă, la a cărei sărbătoare națională n-a participat decât atunci și numai atunci când n-a avut încotro.

Ba, mai mult, președintele sesizează Curtea Constituțională privind neconstituționalitatea acestei ordonanțe. Răspunsul CCR vine destul de repede și destul de prompt. În acest caz, nu s-a încălcat Constituția, iar guvernul a procedat corect. Ceea ce înseamnă că onor guvernul era nu numai în drept să elaboreze o astfel de ordonanță, ci și obligat să o facă întrucât așa a cerut Curtea Constituțională. DNA nu a înțeles însă acest lucru și, pentru prima oară în istorie, s-a apucat să ancheteze o parte din membrii Guvernului în problema elaborării unui document pe care era nu numai în drept să-l elaboreze, ci și obligat să-l elaboreze în termenul stabilit.

În pofida acestei realități, ca și guvernul care a fost dat jos tot de presiunea străzii, în urma incendiului de la Colectiv, tragedie cu care Palatul Victoria nu avea nici în clin nici în mânecă, și acest guvern a retras ordonanța respectivă, dar strada nu s-a mulțumit și i-a cerut în continuare demisia. Deci, în mentalitatea celor care au organizat astfel de proteste, nu rezultatul votului contează, ci doar ceea ce hotărăște strada la un moment dat.

De aici nu rezultă că partidul care a câștigat alegerile este vreun sfânt – de fapt, toate partidele din România se trag din același trunchi emanat imediat după evenimentele din 1989 –, ci doar că, într-un stat de drept, votul cetățenilor trebuie respectat cu sfințenie. Aceasta înseamnă civilizație și respect față de lege. Pentru că nimeni, absolut nimeni, nici măcar Dumnezeu, nu este și nu poate fi mai presus de lege.

Și mai este ceva, foarte important. Cei care declanșează, azi, în România, astfel de proteste, în condițiile degradării cumplite a mediului de securitate de pe cercul numărul unu de interes strategic pentru țara noastră, divizând pur și simplu țara, ori nu știu ce fac, ori o fac pentru că știu de ce o fac. În aceste vremuri cumplite, România nu are nevoie de lupte politice interne, de mofturi prezidențiale sau partinice, de țâfne politice, de învrăjbire, de distrugere a valorilor națiunii și de creare, în continuare, a unei stări de haos care ar putea avea efecte cumplite. Desigur, hoția, corupția și toate încălcările legii se cer aduse cu celeritate în fața Justiției și sancționate drastic. Dar nu selectiv, nu în serviciul unuia sau altuia dintre lideri, nu arbitrar, ci exact așa cum prevede Constituția, exact așa cum prevede legea. Dar combaterea acestor fenomene nu se poate face prin învrăjbirea românilor contra românilor și prin fel de fel de mașinațiuni care n-au nicio legătură cu statul de drept, cu Justiția, cu democrația, cu dreptul și cu legea, ci prin aplicarea întocmai a legii.

În apropierea frontierelor noastre, cu sau fără bună știință, mai exact, cu sau fără premeditare geopolitică, s-a deschis, în urma crizei din Ucraina (declanșată de summit-ul de la Vilnius al

Parteneriatul Estic din 28-29 noiembrie 2013), falia strategică Marea Neagră - Marea Baltică. Este o falie geopolitică și geostrategică foarte veche, care trece exact prin inima Europei, iar în acest areal geografic de dispută geopolitică și geostrategică dintre Est și Vest este inclusă și țara noastră, ca un pivot important al Vestului și ca un obiectiv strategic prioritar de distrus al Estului.

De o parte și de alta a zonei situată în gâtuitura dintre cele două mări (Marea Baltică, în Nord și Marea Neagră, în Sud), situate la originea celor două mari culoare strategice maritime europene, care se află de o mie de ani în vizorul Rusiei, ca ieșiri la oceanul cald, și, pentru Occident, ca porți de închidere a acestei ieșiri și de pătrundere în heartland-ul eurasiatic, sunt dispuse, la ora actuală, față în față, forțe armate și mijloace de luptă ale NATO și forțe armate și mijloace de luptă ale Rusiei. Desigur, simbolic, dar oricând se poate declanșa o confruntare catastrofală între cele două forțe ostile, care concentrează cele mai mari arsenale nucleare din lume, peste 15.500 de ogive nucleare, cele mai moderne mijloace de luptă existente vreodată pe planeta Pământ și cele mai teribile acumulări de frustrări și ambiții geopolitice din câte pot exista pe minunata noastră planetă albastră.

Celelalte două coridoare strategice – cel terestru, situat la nord de lanțul muntos european, care începe de undeva din Galiția Occidentală și ajunge până în Normandia, și cel fluvial, situat de-a lungul Dunării – completează tabloul geopolitic și geostrategic al vectorilor unei conflictualități endogene ruso-europene, confruntare de veacuri, care, iată, nu a dispărut nici acum.

Prima rocadă strategică trece, în general, prin zona dintre Prut și Nistru, prin Belarus și prin Țările Baltice, iar rușii consideră probabil și azi această zonă – îndeosebi Ucraina, Belarus și Țările Baltice – ca zonă de siguranță strategică nemijlocită, vitală pentru marele imperiu eurasiatic, considerat dintotdeauna heartland-ul Europei și Asiei.

Occidentul a produs fenomenul Maidan, de la Kiev, Rusia a reanexat Crimeea, a încurajat și sprijinit în mod substanțial forțele rebele în războiul de la Lugansk și Donețk, dispozitivele de acolo încă se află de o parte și de alta a liniei de contact, cu proiectilul pe țeavă și cu rachetele pe rampe sau în tuburile lansare, chiar dacă, recent, s-a pus în aplicare un nou acord de încetare a focului între puternica armată a rebelilor, susținută de Rusia, și armata Ucrainei.

Rusia a continuat să se înarmeze cu unele dintre cele mai moderne mijloace de luptă de pe planetă, flota rusească a Mării Negre s-a modernizat, iar intervenția în forță a Armatei Rusiei în războiul din Siria, deopotrivă, pe coridorul strategic Marea Caspică, Iran, Irak, Siria și pe coridorul strategic maritim (Marea Neagră, Strâmtori, Marea Mediterană, Siria), plus cele peste 300 de exerciții militare efectuate în 2016 pe întregul teritoriu al spațiului rusesc de către toate categoriile de forțe ale colosului din Est, au arătat clar intenția acestei mari puteri nucleare nu doar de a riposta, ci chiar de a devansa și a surprinde geopolitic și geostrategic posibilul său inamic, adică NATO.

În acest context zonal pe muchie de cuțit, oricând este posibilă o manevră strategică pe linii exterioare a forțelor rusești, din Marea Neagră și din Crimeea, prin raioanele Cahul, Ismail și spațiul găgăuz, pentru a face joncțiunea cu Transnistria, a tăia ieșirea Ucrainei la Marea Neagră, a ajunge la Gurile Dunării și a-și extinde astfel zona de siguranță strategică până la Nistru și chiar până la Prut, exact ca în preajma celui de-Al Doilea Război Mondial. Conducerea de la Chișinău și o parte din populația Republicii Moldova, mai ales în Nord, este, cum bine se știe, conștient sau nu, pro-rusă. În acest fel, Rusia, îndepărtată temporar de unele dintre zonele de intrare în culoarul strategic al Dunării și din culoarul strategic central-european, ar putea ajunge din nou aici. Și, evident, nimeni n-ar putea-o împiedica, decât cu prețul unui nou război mondial.

Sperăm că nu se va merge atât de departe. Dar, de aici, nu rezultă că un astfel de pericol nu există. În cazul unui război între NATO și Rusia, România, complet nepregătită pentru o astfel de confruntare (chiar dacă face parte din NATO și din Uniunea Europeană), ar fi supusă, printre primele obiective de importanță strategică directă, sub tirul rachetelor și sistemelor de arme ultramoderne și, în câteva zile, rasă de pe fața pământului. Lipsită de un sistem de autostrăzi și de mijloacele necesare, în cazul unui atac rusesc pe cele patru culoare strategice, România nu poate efectua la timp manevra strategică pe linii interioare și va fi nevoită să cedeze toată Moldova și toată Muntenia și toată Oltenia și să se apere pe Carpați, adică pe linia Huntington, aliniament care, probabil, îl au în vedere, în detrimentul României, și NATO și UE. Altfel de ce i s-ar interzice României (așa cum afirmă unii dintre liderii politici de azi) să construiască autostrăzi care să treacă munții Carpați? Munții Carpați nu se află în inima României?

În acest timp, noi, în loc să ne unim forțele, să ne pregătim pentru a supraviețui unei astfel de posibile catastrofe, ne divizăm țara în fel de fel de tabere, facem demonstrații împotriva unui guvern legitim, iar Președintele României și liderii principalelor partide politice se iau în colți, zâmbesc sarcastic, se

etichetează unii pe alții ca fiind „penali” și dezgroapă securea războiului politic fratricid. Halal să ne fie!

În afară de aceasta, liderii de la București și toți cei care agită spiritele au uitat că România face parte din coaliția internațională contra terorismului și că, oricând, poate fi lovită de atacuri teroriste efectuate prin surprindere. Aceste aglomerări de sute de mii de oameni în principalele orașe ale României au fost și sunt deosebit de vulnerabile la atacuri teroriste, cu toate măsurile antiteroriste și contrateroriste pe care le iau cei în drept. Dar, și la Paris, la Londra, la New York, la Moscova, la Bruxelles, la Ankara sau la Berlin, au fost luate astfel de măsuri și, totuși, unele dintre atacurile teroriste nu numai că n-au putut fi oprite, dar au zguduit și oripilat lumea întreagă.

Fără îndoială, aceste proteste reprezintă, în mare măsură, efectele unei manipulări din partea tuturor celor interesați, fie ele partide de opoziție, multinaționale, corporații, servicii secrete, cercuri de interese, organizații oculte, ONG-uri finanțate de cei interesați de destabilizarea țării și de neprietenii României etc.

De aici nu rezultă însă că protestele nu sunt necesare, că presiunea străzii nu trebuie să se exercite asupra celor care fac jocuri murdare pe spinarea țării, împotriva hoției, corupției și nemernicilor care au adus țara într-o astfel de stare.

Desigur, nu toate sutele de mii de protestanți au ieșit în stradă în urma unor manipulări josnice. Jocurile politice murdare, golănia unora dintre lideri și a celor care se bat în șpăngi pentru putere și privilegii, hoția, corupția din toate structurile sistemului, aroganța și ticăloșia unora (din păcate mult prea mulți) dintre cei care conduc țara, nesiguranța zilei de mâine pentru omul de rând, salariile de mizerie, haosul politic, alungarea milioanelor de români din țara lor în căutarea unui loc de muncă pe undeva pe meridianele Europei, învrăjbirea mulțimilor, grupurilor și familiilor și multe, multe altele scot în stradă și sufletul din noi. Situația din România din ultimul sfert de veac este atât de gravă, încât chiar și morții ar ieși din morminte să protesteze împotriva realităților dramatice și ticăloase de azi.

Dar, pe mine, om de 77 de ani, care și-a văzut totdeauna de treabă, mă îngrijorează nu numai similitudinea dintre protestele în urma incendiului de la Colectiv și confiscarea acestora de președintele României și de opoziție și cele din această iarnă. Primele au dus la demisia unui guvern legitim, iar actualele la ceea ce deja se știe.

Pe mine m-a pus pe gânduri mai ales atacul străzii tinere asupra oamenilor în vârstă, etichetați ca decrepiți, cretini, javre comuniste etc. etc.

Cunosc foarte bine mentalitatea și calitatea tinerilor de azi, întrucât și eu am nepoți de vârsta lor, pe care i-am ajutat ani de zile să înțeleagă matematica, fizica, astronomia, filosofia, etica, estetica, logica matematică, comorile limbii române etc. Și, cinstit, sunt mândru de ei. Chiar dacă n-au ajuns savanți sau lideri naționali, sunt oameni așezați, curați, cinstiți, bine pregătiți și eu mă mândresc cu ei. Și cred că și ei se mândresc cu mine.

În ultimii 17 ani, am lucrat în mediul universitar, în calitate de cercetător științific, și, de asemenea, cunosc mentalitatea, calitatea și valoarea studenților de azi. Desigur, unii au lipsuri serioase în ceea ce privește cunoștințele cu care au rămas din școlile pe unde au trecut, dar cei mai mulți dintre ei sunt inteligenți, puternici, cu un fond curat și o capacitate remarcabilă de a face lucruri deosebite. Poporul acesta inteligent, cumpătat și bine dotat de Dumnezeu nu poate să producă decât tineri de talia lui, care vor perpetua calitățile românilor – cel mai vechi popor din Europa – cu demnitate, bun simț, responsabilitate, cinste și inteligență.

Dar atacurile josnice la adresa oamenilor în vârstă arată decăderea morală cumplită a acestor vremuri. Pe mine m-a îngrijorat atât de tare o astfel de realitate – și nu este prima oară când aud astfel de cuvinte jignitoare și lipsite de orice măsură la adresa oamenilor în vârstă –, încât mă întreb: Care este vina mea și a generației mele? De ce ne cere strada (mă rog, o parte a străzii) să dispărem, să murim cât mai repede, să scape țara de noi? Cu ce am greșit eu față de această țară, față de aceste vremuri și față de acești tineri?

Viața mea și a generației mele a fost o luptă continuă, de-a lungul a trei epoci istorice foarte grele: epoca efectelor imediate ale războiului, epoca dictaturii proletariatului și a socialismului și, iată, acum epoca jafului, a antiromânismului, a capitalismului de junglă și a jefuirii fără limite a țării.

Eu sunt unul din milioanele de români normali la cap care a trăit și a trudit pe brânci în această țară a mea și a noastră, pe care am jurat s-o slujesc și s-o apăr chiar cu prețul vieții.

La zece ani, dădeam cu sapa și îl învățam pe de rost pe Eminescu; la 14 ani reușeam, împreună cu alți trei consăteni, la examenul de admitere, cu foarte mulți candidați pe un loc, la Liceul „Frații Buzești” din Craiova, unul dintre cele mai vestite licee din țară; la 17 ani reușeam la examenul de admitere în Școala Militară de Ofițeri Activi; la 20 de ani eram locotenent; la 27 de ani reușeam cu brio la examenul de admitere la Facultatea de Filozofie, cursuri fără

frecvență, la 33 de ani absolveam această facultate, după șase ani de studii de cea mai bună calitate; la 34 de ani dădeam examen pentru gradul de maior și tot în același an, susțineam examenul de admitere în Academia Militară, a șasea din Europa în ordine înființării, la Facultatea de Arme Întrunite și Tancuri și reușeam pe primul loc; în 1976, absolveam această instituție excepțională de învățământ militar superior de nivel tactic, operațional și strategic, ca șef de promoție, cu numele înscris pe placa de onoare a acestui templu al Armatei României; după alți câțiva ani, absolveam, tot pe primul loc două cursuri postacademice, unul dintre ele cu profil strategic; în 1996 absolveam școala doctorală și îmi susțineam teza cu tema „Strategia acțiunilor rapide", temă unică până la acea dată în cercetarea științifică de profil.

Patruzeci de ani am purtat uniforma armatei române, de la gradul de elev la cel general; am fost nelipsit din poligoane, de pe terenurile de instrucție, de pe șantiere, din teatrele de operații și de peste tot unde a fost, a asudat și făcut bravuri Armata României. Am fost zece ani comandant de pluton, la talpa armatei, apoi comandant de companie, ofițer în diferite state majore, jurnalist militar și cercetător științific. La 57 de ani, am ieșit la pensie, iar de la 60 la 70 de ani am lucrat la Centrul de Studii Strategice de Apărare și Securitate din cadrul Universității Naționale de Apărare „Carol I", apoi, în următorii șapte ani, la Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir" din București.

Viața mea a fost atât de plină și munca mea și atât de intensă și de rodnică, încât nu știu dacă, vreodată, în afară de lunile de concediu, am dormit mai mult de 4-5 ore pe noapte din cele 24 de ore ale tandemului zi-noapte. Am scris peste 50 de cărți, sute de studii, mii de articole și n-am avut niciodată vreun sentiment de frustrare sau de inutilitate a muncii mele. Pentru că n-am încetat niciodată să muncesc, să mă antrenez, să pătrund în universul cunoașterii, să învăț și să-i învăț și pe alții. Am citit, cred, câteva biblioteci, am participat la experimentări, am cunoscut, în războaiele de azi ale lumii, și glasul tunului.

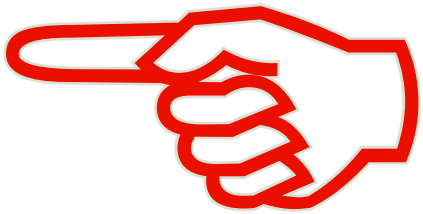
Aceasta este, în câteva cuvinte, viața profesiei mele și, cu unele mici diferențe, a colegilor mei și a generației mele. Noi, toți cei 17 locotenenți care am ajuns în 1960, după absolvire, în aceeași unitate, am parcurs, cu mici particularități, cam același drum. Muncă, învățătură, antrenament continuu, trageri, exerciții tactice, tabere de instrucție, cercetări, experimente, zile pline, nopți nedormite, risc extrem.

Ce nu este în regulă cu viața noastră?

De ce suntem numiți decrepiți, cretini, comuniști?

De ce trebuie să murim înainte de a ne veni vremea?

Oare cei care spun astfel de enormități în piața publică și prin fel de fel de publicații nu știu că un popor care nu-și respectă bătrânii, valorile și spațiul în care trăiește este condamnat la pieire?

ÎNTRE TĂCERILE LUI DUMNEZEU ŞI PĂLĂVRĂGEALA UMANĂ

George TERZIU

Motto :
Tăcerea e a doua parte a vorbirii
N. Iorga

Poate cel mai dificil cuvânt, de acceptat şi de înţeles, este tăcerea.

Iar dacă e vorba despre tăcerea lui Dumnzeu, lucrurile devin şi mai complexe.

O carte care tratează această dilemă a tăcerii lui Dumnezeu este romanul *Tăcere* (1966) de Shusaku Endo, roman premiat cu premiul Tanizaki şi care va fi ecranizat, în regia lui Martin Scorsese, s-a bucurat de un succes răsunător şi de aprecierile elogioase ale criticii.

O carte despre credinţă şi îndoială, *Tăcere* descrie persecuţiile la care erau supusi creştinii în Japonia secolului al XVII-lea, în timpul shogunatului Tokugawa. Trimis să verifice zvonurile despre apostazia mentorului sau, Cristovao Ferreira, unul dintre cei mai de seama membri ai misiunii iezuite din Japonia, preotul Sebastiao Rodrigues descoperă în această ţară mai multe comunitati clandestine de creştini. Asistând neputincios la martiriul acestora, Rodrigues îşi vede propria credinţă pusă la încercare şi începe să se îndoiască de un Dumnezeu care răspunde la suferinţele credincioşilor săi doar printr-o tăcere indiferentă. Vândut la rândul lui autoritatilor, supus la torturi cumplite şi silit să se dezică de credinţa sa, Rodrigues are conştiinţa dureroasă a eşecului, dar şi revelaţia faptului că Dumnezeu este prezent întotdeauna, chiar şi în tăcere.

În vechiul testament se face referire la tăcere de circa 57 de ori, în vreme ce în Noul testament de numai 38 de ori.

De la tăcere, ca instrument educaţional, şi până la formula "fără drept de replică", tăcerea se relevă ca un mecanism de stabilire a raportului lui Dumnezeu cu lumea înconjurătoare.

Pare ciudat că tocmai Creatorul, la al cărui cuvânt s-a făcut totul din nimic, să pună problema tăcerii ca un argument al vorbirii subînțelese.

Dar, de fapt, ce e tăcerea?

Tăcerea e uneori sanctuarul prudenței.

Dacă nu ai argumente suficiente sau nu eşti sigur că poţi exprima ceea ce este de spus, de afirmat, atunci mai bine taci. Este ceea ce poporul a afirmat: „Dacă tăceai, filozof rămâneai"

Ardelenii, această populaţie care inspiră respect, uneori o fac prin modul prin care cei din această zona ştiu să se abţină de la comentarii. Se creează un fel de imaginativ al bagajului de cunoştinţe prezumtive, care ar fi posibil să existe în această zonă, prin afişarea tăcerii „pline de subînţeles". Adică „eu ştiu multe, posed răspunsuri la toate întrebările voastre dar, din bun simţ, nu doresc să vă contrazic". Mai bine tac. Arăt prin asta că vă respect, deşi am multe de spus. Evident, acest discurs subînţeles, dar neexprimat, are nevoie de recuzita corespunzătoare, cum ar fi: zâmbetul complice, aprobare tacită, mai ales în cazul unor exprimări complexe, făcute de interlocu-

tori. Este tăcerea manipulatoare, care asigură simpatie , prin ea însăşi. Fără a avea nevoie de dovezi.

La marginea ambiguităţii totul pare plin de substanţă, de raţiune încă neexprimată. Este ceea ce, conform gândirii populare înseamnă *A tăcea ca porcul în păpuşoi* (sau *în cucuruz*) = a tăcea spre a nu se da de gol... Acesta este marele fâs cu eticheta TĂCERE. În evanghelia după Marcu 3,4), Isus întreabă auditoriul: Este îngăduit în Ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău ? Să scapi viaţa cuiva sau s-o pierzi? Dar ei tăceau…

Este ofensiva tacită a dogmelor împotriva raţiunii. Gândirea închistată că ziua de odihnă poate fi ridicată deasupra raţiunii, cu orice preţ, chiar cu riscul de a nu face binele semenilor, numai pentru că lenevia fizică e scopul şi nu doar necesitatea. Lenevia fizică e deasupra valorii spirituale şi chiar în conflict cu facerea de bine.

Dar este şi o modalitate de convieţuire paşnică, o soluţie în situaţii conflictuale. Înseamnă discreţie.

Există în diverse locuri din Biblie acest fel de tăcere. Este tăcerea lui Dumnezeu, care ştie că omul este vulnerabil, este doar o trestie cugetătoare (Pascal) şi atunci îl protejează prin tăcerea Lui. Dumnezeu ştie că tăcerea poate durea.

Tăcerea complice sau reducerea la tăcere. Regimurile totalitare cunoşteau şi imprimau consecvent tehnicile tăcerii. Toţi mergeau pe ascuns la biserică, se uitau pe ascuns la posturile de televiziune străine, dar practicau tăcerea în relaţiile sociale. Poţi să crezi în Dumnezeu pe ascuns, de ce trebuie să se ştie asta? În Luca 19,39-40 se spune:

„Unii farisei, din norod, au zis lui Isus: Învăţătorule, ceartă-ţi ucenicii ! Şi El a răspuns :Vă spun că dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga !“

Tăcerea poate fi fatală omului în situaţiile în care spiritul lui cere vorbire.

Ps. 32.3: Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate.

În închisorile comuniste, tăcerea era una dintre cele mai groaznice metode de tortură.

Era oferta tăcerii împotriva spiritului liber. Oamenii care au fost încarceraţi în aceste închisori erau oameni care puteau oferi altora bogaţiile spirituale ale naţiunii române. Cei mai de seamă gânditori şi cele mai alese exemple de conduită umană au fost reduse la tăcere. Era suprema pedeapsă. A tăcea în acest caz, este moartea spiritului, încetul cu încetul. Şi totuşi, în asemenea locuri s-a născut Jurnalul fericirii. A lui Nicolae Steinhard. În închisori au apărut capodopere ca Don Quijote, de Cervantes sau Idiotul de Dostoievski. E aidoma ierbii care străpunge betonul şi iese la lumină.

Prin urmare, uneori, în situaţii esenţiale, tăcerea este metoda ideală de a fi complice cu minciuna, prefăcătoria, perfidia. A tăcea = a te autoacuza.

Oare tăcând veţi face voi dreptate? (Ps 58,1)

Una din cele mai complexe definiţii ale tăcerii şi care este prezentată drept trofeu al modului convingător de exprimare este tăcerea, ca rezultat al puterii argumentului. Isus a fost intervievat în toate felurile, dar există un pasaj care reflectă ceea ce am afirmat mai sus, *Luca 20,26: Nu l-au putut prinde cu vorba înaintea norodului: ci, miraţi de răspunsul Lui, au tăcut.*

E tulburătoare această realitate, acest moment fericit al triumfului adevărului asupra minciunii şi curăţeniei spirituale asupra mizeriei umane. Tăcerea, ca succes al realităţii morale. Să ne amintim momentul când oamenii au adus la Isus femeia prinsă în curvie. El a lăsat capul în jos, ca înţelegere a naturii umane, cu dorinţa nu de a acuza, ci de a pune lucrurile la punct. Femeile prinse în curvie trebuiau atunci ucise cu pietre. Şi Isus a spus, parcă copleşit de realitatea nevăzută în faţa realităţii văzute: *Cine e nevinovat să arunce cu piatra.* Şi când a ridicat ochii, toţi cei ce acuzau dispăruseră. Iată, tăcerea ca un trofeu al realităţii. Iată, tăcerea care exprimă şi este rezultatul dialogului interior. Este interesantă discreţia lui Isus atunci când a pus întrebarea: era cu capul plecat… Exprima înţelegerea a ceea ce am mai afirmat. Ştia că adevărul doare, adevărul poate chiar ucide spiritual şi atunci a preferat să pună capul în jos decât să privească interlocutorul în ochi.

Cutremuraţi-vă şi nu păcătuiţi! Spuneţi lucrul acesta în inimile voastre când staţi în pat: apoi… tăceti (psalmul 4,4)

Tragismul tăcerii

Există o stare de blocaj interior, nevoie de refulare, ameninţată de imposibilitatea de comunicare. Tăcerea devine în această situaţie surghiunul spiritului. În dorinţa acestuia de a se ridica deasupra condiţiei umane. *Ps. 39,2: Am stat mut în tăcere, am tăcut, măcar că eram nenorocit. Şi totuşi durerea mea nu era mai puţin mare.*

A nu tăcea

Antiteza tăcerii este vorbirea.

Fostul securist Saul, cu numele după convertire Pavel, a avut o experienţă interesantă .

Din omul care practica voluntarismul, care cerea aprobare să ucidă creştini, a devenit atât de rezervat după convertire încât a fost nevoie de o încurajare

din partea lui Dumnezeu: *Noaptea Domnul a zis lui Pavel într-o vedenie: Nu te teme, ci vorbeşte şi nu tăcea (F.A. ,18,9)*

Invers, există situaţia când omului i se pare că Dumnezeu nu observă nimic, că acesta nu ia atitudine şi omul exclamă: *Doamne, tu vezi, nu tăcea! Nu te depărta de mine Doamne! (psalm 25,22, ps. 83,1, ps. 109,1)*

Şi, ca o concluzie după o viaţă de experienţă cu Dumnezeu, psalmistul exclamă: *Dumnezeu nostru vine şi nu tace.(Ps. 50 3)*

Am cunoscut un om deosebit, cu multă experienţă în trăire cu Dumnezeu. Îl chema Emil. A murit. Nu avea nici unul din picioare, ca urmare a unei tentative de sinucidere, când trenul în faţa căruia se aruncase i-a tăiat picioarele. Pe atunci nu îl cunoştea pe Dumnezeu. Handicapat, conducând o maşină cu comenzi speciale, mergea din loc în loc, prezentând experienţa lui cu Dumnezeu. Bucuria că L-a cunoscut pe acesta a fost însă umbrită de o întâmplare. După ce a părăsit o localitate unde a vorbit despre Dumnezeu, a avut un accident. Părea o întâmplare nefericită, maşina era tamponată şi orice variantă de a merge mai departe a eşuat.

Stând în faţa poliţiştilor (pe atunci miliţieni) pentru declaraţii, Emil a explodat în gând: Doamne, de ce ai permis să se întâmple asta? Doar eu am făcut ce este bine în faţa Ta, am vorbit oamenilor despre Tine!" Tăcere. Tăcere. Apoi, ca un gând uşor i-a venit de undeva acest răspuns: Emile, ce ai vorbit oamenilor ultima dată? Păi, păi…despre mulţumire. *Mulţumiţi Domnului pentru toate lucrurile, căci aceasta e voia Lui cu privire la voi.* În regulă, a zis vocea, mulţumeşte pentru acest accident!

Emil a fost blocat. Era un moment greu, când se confrunta cu propriile sale convingeri, cu propriile sale cuvinte. Să spui altora era simplu, dar acum… era el la mijloc ! Şi atunci a decis să fie sincer. A trecut examenul cu următorul răspuns: Doamne, te rog să mă ierţi că nu pot să-ţi mulţumesc. Dar ajută-mă măcar … să nu comentez!

E simpatică întâmplarea, dar arată diferenţa între a spune altora şi a fi chiar tu subiectul cuvintelor tale.

În literatura noastră au rămas înrădăcinate anumite sintagme despre Lucian Blaga, născut la 9 mai 1895, în satul Lancrăm. Cea mai cunoscută rămâne însă formularea: poetul „*mut ca o lebădă*" al literaturii române, folosită de însuşi Blaga în poezia *Autoportret*. Pornind din acest punct, poetul păşeşte pe axa infinitului sub semnul tăcerii.

E. Baconsky, în *Panorama poeziei universale contemporane*, considera că ceea ce-i dă dreptul la universalitate poetului veşnic aplecat asupra întrebărilor lumii e tocmai tăcerea sa. În acest sens, el afirmă: „*Există [...] o rostire şi mai ales o tăcere care e numai a lui; nu cunosc nici un alt poet european care să fi imprimat tăcerii asemenea ciudate valori expresive, cum o întâlnim în lirica lui. Nu e doar o problemă de ritm, de accent sau de muzică. Tăcerea lui e trena cuvintelor [...] Lumina sau întunericul de care au nevoie. Dar uneori tăcerea lui devine cuvânt mai presus de legile graiului*."

Unul dintre titlurile fundamentale din bibliografia post-modernismului este, desigur lucrarea lui Ihab Hassan (n.1925), *The Dismemberment of Orpheus: Toward a Postmodern Literature*.

Înainte de această carte, Ihab Hassan publicase studii aproape "impresioniste"(şi-a numit maniera de a interpreta textul literar "paracriticism") despre opera lui Henry Miller sau Samuel Beckett.

Într-un volum intitulat, în aceeaşi maniera metaforica, *Literature of Silence (1967)*, în *Sfâşierea lui Orfeu*, Hassan examinează, printre alte teme, sentimentul de neputinţă încercat adesea de autorii modernităţii: nu numai că limbajul nu e în stare să mai exprime ceva, dar în cele din urmă – constată scriitorii – nu a mai rămas nimic de exprimat. Se instituie astfel o "tradiţie a tăcerii" din care fac parte Kafka, un Genet sau un Beckett.

Cu toate acestea, tăcerea nu e numaidecât un rău în sine; ea devine însăşi finalitatea literaturii: "ea nu e doar metafora centrală a operei lui Hemingway, dar e însăşi sursa excelenţei sale formale, a integrităţii operei sale." Literatura, remarca Ihab Hassan, capătă, în contemporaneitate, formele risipei, rupturii şi muţeniei.

În aceste trăsături ale literaturii anilor 60, Ihab Hassan a văzut semnele vădite ale postmodernismului :disoluţia eului (şi a identităţii personale), epuizarea raţiunii şi a logicii, fragmentarismul şi, eventual dispariţia realităţii, dezorientarea conştiinţei post moderniste, invazia scepticismului, sentimentul golului şi absenţei.

Parcă ar fi, nu-i aşa, o definiţie a tăcerii, prin eliminarea cuvintelor !

În contrast cu analizele filozofilor, care caută această rezolvare a golului în ei înşişi, definind astfel tragismul iluminismului, oamenii credincioşi au drept ţintă a vieţii liniştirea, meditaţia, asimilarea conceptului de tăcere meditativă:

Liniştea face parte din acel „meşteşug duhovnicesc" sau din „filosofia cea privitoare la lume". Din acest motiv, scriitorii asceţi vorbesc despre „liniştea cea cu dreaptă judecată" şi de câştigul ei de fiecare

zi. Sfântul Ioan Scărarul arată că adevărata liniște cuprinde şi trupul şi sufletul. Liniștea trupului este „știința şi buna aşezare a purtărilor şi a simţurilor”, iar liniștea sufletului este „conştiinţa gândurilor şi cugetarea nefurată.”

Începutul liniștii stă în „alungarea zgomotelor ca a unora ce tulbură adâncul. Iar sfârșitul ei stă în a nu se teme de zgomote, ci în a fi nesimțitor la aceasta”. Adevărata liniște constă în „lepădarea gândurilor şi renunţarea la grijile îndreptăţite”. Bunul înaintemergător al liniștii este negrija de toate lucrurile. Ea duce la paza inimii şi a minții, la discernământul duhovnicesc şi la rugăciunea neobosită. Cel ce şi-a făcut liniște în viaţa duhovnicească, în mintea şi sufletul său, este „casă a iubirii”, blând, cu anevoie de urnit la cuvânt şi nemișcat spre manie. El este „chipul pământesc al îngerului”.

Iată cum, rând pe rând tăcerea devine de la mijlocul de influențare a relaţiilor dintre oameni, la instrumentul primordial al căutării de sine.

Şi dacă, aşa cum se spune în Biblie, în Geneza, omul a fost făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, atunci afirmarea prin comunicare verbală cât şi căutarea sensurilor în tăcere devin parte din genetica umană, transmisă prin creație.

Tăcem, aşa cum face şi Dumnezeu, vorbim, afirmăm , aşa cum face şi Dumnezeu.

Tăcerea în sine, în calitatea ei de concept nu este nici bună nici rea.Ca şi vorbirea, dealtfel.

Ele devin conjunctural necesare .Ele se manifestă, după caz, bune sau dăunătoare.

Tăcerea şi vorbirea există şi fac parte din noi.

Bibliografie plus

Codruţa Cornelia CUCEU: Tăcere – cuvânt-cântec – Confesiune în viaţa şi opera lui Lucian Blaga şi *Teologia necazurilor de Pr. Ioan C. Teşu*

REMEMBER

CELE ȘAPTE ANOTIMPURI

Ticu Ion IONESCU

Cât a trăit, a scris. Cu talent, bucurie și înțelepciune. Profesor universitar, cercetător științific, filosof și poet. Dar nu numai atât. Un om nelipsit de zâmbet și de bunătate. Un pământean în care Câmpia teleormăneană a continuat să rodească totdeauna – și în zile de belșug și în zile de secetă – grâu și cuvinte. În tot ce a scris grăiește și trăiește pământul. Pământul din care s-a înălțat și în care s-a întors mult prea devreme. A dorit să întemeieze un salon literar-artistic și științific. L-a întemeiat. Astăzi, acest salon în poartă numele: Salonul literar-artistic și științific „Ticu Ion Ionescu". Iar aici, în acest spațiu de onoare al revistei, vor vorbi mereu câteva dintre cuvintele lui.

ÎN FAŢA ZILEI MELE

Când drumul prinde-a curge
Oprindu-se sub urme,
Când cornul stelei smulge
De peste ore ceața,
Când filele ard, încă
Şi-apoi sunt blânde turme,
Mi-aşez pe umeri cerul
Să vină dimineața...

Şi-o inventez, zdrobindu-mi
De frunte, aurore
Şi cavaleri de rouă
Vin gata să se plece,
In fața zilei mele, s-o adore.
Dar visul se destramă
Sonor, înalt şi rece...

NUMAI TU

Cum numai cuprinsul ochiului
Dintr-o margine în cealaltă...

Cum numai cântecul
Sub paşii Isadorei, proiect orfeic
Şi gest de neţărmuire;

Cum numai poemul,
Liantul plecărilor noastre

Spre-nalturi...

Cum numai verdele,
Miracolul furt şi-ndrăzneală
Din soare;

Cum numai apa,
Fără de care
Cântecul şi visul n-ar fi...

Numai tu!

POATE-N RUGUL LOR

Rar, dar nu fără temei,
Ochi-ţi fug, rămân, ba nu;
Ne-ntâlnim, abia, iar tu fugi;
doar ochi-ţi ard şi vrei
Numai tu ştii ce. Şi ce-i?

Când vin eu de-ţi caut gura,
Fruntea-ţi pleci şi abia zâmbeşti;
Înlăuntru-ţi fugi, măsura

Ţi-o întreci şi mă priveşti
Şi pleci iar. Eşti ori nu eşti?

Clipele se-ascund în noapte,
Umbra lor se stinge-apoi,
Poate-n rugul lor, în doi
Şi-n nestinsele lor şoapte
Am putea rămâne noi.

ŞI DE FRUNZE

Prieteni trişti la poartă vin
Cu ochii-felinare aprinse;
Iubirea lor cu aripi ninse
S-a stins puţin câte puţin.

Şi printre nouri grei de-asfalt
Către neunde se strecoară;
Plecase-a-nu ştiu-câta-oară,
Era-nsetată de înalt.

Şi din frunze, de pe drum
Se-nalţă-ncet iubirea, iată;
Ce-aveau mai scump abia se arată
Şi piere-ncet, devine fum...

Privirile cad grele -n tină,
Pe pleoape plumb picură-ncet;
Doar sufletul, rămas poet,
Retras e-n propria-i lumină.

Prieteni trişti au şi plecat
Fără iubirea-naripată;
Ei n-au s-o uite niciodată
Şi au s-o caute-n înalt.

NESPUS DE SPUS

Nespus de crud, e şi de dulce, s-aştepţi mereu,
Să ştii că poţi, deşi nu-ntotdeuna crezi;
Nespus de spus, neaşteptat, când vezi
Că-n clipele plecate pleci mai greu
Şi ştii, deci, neştiutul şi-l veghezi.

De necrezut să crezi nespusul spus,
Să ştii că neştiutul poate fi
Neaşteptat, deşi dorit de ajuns,
Când clipele-s aproape, făr-a şti,
Dar sunt primite cântecului smuls.

Nespus de dulce, crudul clipei, mitul
Neaşteptat, dar aşteptat de-atât,
Când poţi să crezi venirea, uluit,
Ieşind la braţ cu sine, când venitul
E sigur că primeşte şi-i primit.

ŞI VOR ALEGE LITERELE

Licărul cerului - grăuntele alb
De lumină
Se va aşeza în fiecare fir de iarbă;

Fiecare zi va adăuga
Un grăunte alb de cristal,
De rouă, de timp,
Sub fiecare frunză ce se v-a-nclina
În faţa soarelui,
Înainte de-a se lăsa sărutată;

Câte fire de iarbă se vor înălţa
Din lutul scos din adâncurile
Ce-mi vor fi primit cartea
c-am fost
Şi vor alege literele încă multe vieţi

06995cs-u fotosearch.com

Şi le vor trimite soarelui
In cristale albe, sub frunzele
Ce se vor înclina-naintea sărutului;
Licărul cerului, grăuntele alb,
Trimisului zilei ce vine
Mi se aşează pe gene.

Buzele tale îngână abia şoptit, drumul;
Mă chemi, oprindu-ţi şoapta pe pleoape;
Soarele-alungă întunericul în alte lumi,
Odată cu semnele sale cu care se cos rochii
De zâne, iar tu-ţi împodobeşti fruntea.

VALORI

GEORGE (GOGU) CONSTANTINESCU, PĂRINTELE SONICITĂTII

Prof. dr. ing. Mihai DINU

George (Gogu) Constantinescu
(n. 4 oct.1881 – d. 11 dec.1965)

Acest început de mileniu oferă amatorilor de bilanţuri ocazia de a întocmi ierarhii şi clasamente ale celor mai remarcabile personalităţi din diferite domenii ale creaţiei artistice şi ştiinţifice. Ideea nu este nouă. Periodic, în preajma unor date „rotunde", se publicau şi în trecut asemenea „topuri", ilustrate uneori cu imaginile personalităţilor selecţionate, prilej de a face cunoscute publicului larg chipurile unora dintre oamenii care au contribuit în mod hotărâtor la aspectul actual al lumii noastre. Astfel, odată cu încheierea primului pătrar al secolului XX, revista britanică The Graphic publica, în numărul său din 16 ianuarie 1926, sub titlul semnificativ Leaders in the March of Progress, fotografiile a 17 savanţi a căror operă a marcat, decisiv, evoluţia ştiinţei în perioada considerată (1900-1925). Printre aceste portrete, alături de figurile unor Albert Einstein sau Marie Sklodowska-Curie, putea fi văzut şi un savant român, în vârstă de numai 45 de ani: George Constantinescu. Cine era acesta?

Născut la Craiova la 4 octombrie 1881, George Constantinescu, mai cunoscut sub numele de Gogu, era fiul profesorului de matematici Gheorghe P. Constantinescu, personalitate de frunte a învăţământului liceal românesc. Celebrul Gheorghe Ţiţeica, ce-i fusese elev, avea să scrie despre acesta din urmă că „a fost cel mai bun profesor de matematici pe care l-a avut învăţământul nostru secundar", adăugând că „nu a fost profesor de liceu care să se ţină la curent cu specialitatea sa, care să cunoască tot ce apare în materia lui ca acest vestit professor" şi că „eleganţa şi vigoarea demonstraţiilor sale, precum şi vorbirea-i aleasă nu au fost întrecute încă". Merită notat faptul că Gheorghe P. Constantinescu nu urmase cursurile Facultăţii de Ştiinţe din Bucureşti, ci numai seminarul teologic, dar marea sa pasiune pentru matematică îl determinase să renunţe la a se hirotoni. Dedicat cu totul studiului acestei discipline, a izbutit să urmeze, cu intermitenţă, de-a lungul unei perioade, care se întinde între anii 1866 şi 1878, cursurile de la Sorbona ale unor somităţi ale vremii, dar nu şi-a putut da licenţa, neavând bacalaureatul francez. Acest fapt nu l-a împiedicat să desfăşoare, pe lângă o activitate didactică mult apreciată, şi una de autor de manuale de trigonometrie, mecanică şi cosmografie. S-a căsătorit cu o franţuzoaică de origine, alsaciană, Giselle-Anne Roy, aparţinând unei vechi familii de hughenoţi stabiliţi la Timişoara. Mai târziu, Gogu Constantinescu avea să-şi descopere în Anglia rude din ramura maternă, emigrate şi ele din Franţa de teama persecuţiilor care au urmat nopţii Sfântului Bartolomeu.

Tânărul George Constantinescu a urmat şcoala primară şi liceul la Craiova, iar în 1899 a intrat la Şcoala de Poduri şi Şosele din Bucureşti, pe care a absolvit-o în anul 1904, clasificat întâiul, cu media

18,56, cea mai mare înregistrată de la înființarea acestei prestigioase instituții de învățământ superior și până în acel moment. Angajat ca inginer la Serviciul edilitar al Capitalei, el se consacră cu pasiune acțiunii de reabilitare a betonului armat, material de construcții discreditat de câteva accidente spectaculoase, mult mediatizate în epocă.

Într-adevăr, prăbușirea, la intervale apropiate, a unei mari cupole la Praga, a blocului Céleste din Paris, a unui hotel din Basel generase un val de neîncredere în capacitatea betonului armat de a rezista la solicitări importante, suspiciune alimentată și de absența unei baze teoretice solide pentru calculul construcțiilor de acest fel. Într-o serie de articole publicate în Buletinul Societății politehnice din România, George Constantinescu propune o metodă originală de rezolvare a problemei repartiției eforturilor între beton și armăturile metalice, chestiune aflată, încă și astăzi, în dezbaterea specialiștilor.

Paralel cu munca de cercetare, el se dovedește și un excelent practician, proiectând și executând, într-un timp relativ scurt, un număr impresionant de construcții de beton armat, dintre care cele mai multe dăinuie până astăzi, constituind o adevărată mândrie a Capitalei: clădirea Camerei Deputaților din dealul Mitropoliei, Palatul Bursei, sediul Camerei de comerț și cel al Ministerului Lucrărilor Publice (astăzi Primăria Capitalei), precum și un număr de construcții din Parcul Carol (un pod cu deschiderea de 16 m, Arenele Romane și edificiile, astăzi dispărute, ale Palatului Artelor și teatrului aferent). Dintre realizările din provincie, merită menționată eleganta moschee din Constanța, deopotrivă locaș de cult și obiectiv turistic apreciat, precum și podurile de pe Siret, de la Brătești, Răcăciuni și Dolhasca, de pe Prahova, la Sinaia, și de pe valea Doftanei.

În afara meritelor incontestabile ale proiectantului, inginerul George Constantinescu face, cu aceste ocazii, și dovada unor talente deosebite de organizator, conducând șantiere de proporții considerabile, în cadrul cărora s-au format primele cadre calificate pentru lucrările de beton armat din țara noastră. O bună parte dintre construcțiile menționate au fost realizate de societatea particulară „Fier și beton”, înființată, în colaborare, de inginerii Tiberiu Eremie și George Constantinescu. Cei doi au editat împreună și o revistă având drept principal obiect de interes exploatarea zăcămintelor petrolifere, domeniu care va continua să-l preocupe și în viitor pe savantul român.

Rezultatele financiare, cu totul nesatisfăcătoare, ale participării sale la societatea amintită și poate și alte decepții la care, fire discretă, George Constantinescu a preferat să nu se refere niciodată, l-au determinat să se expatrieze, stabilindu-se inițial la Londra, unde spera ca invențiile sale să se bucure de o mai mare atenție decât în țară. Obligat de resursele, relativ modeste, de care dispunea (cei 2000 de lei aur cu care pornise la drum aveau să se epuizeze rapid), e nevoit să lucreze inițial în condiții destul de improprii, experimentând dispozitivele pe care le imagina în propria bucătărie, iar mai apoi într-un mic laborator improvizat într-un grajd din localitatea Alperton de lângă Wembley. Dezinteresul cu care au fost întâmpinate invențiile sale îl determină să încerce să-și caute norocul în „țara tuturor posibilităților”, drept care, în 1913, pleacă în Statele Unite ale Americii, de unde va reveni, la fel de decepționat, în momentul în care în Europa izbucnește Războiul Mondial. Singurul motiv de satisfacție pe care i 1-a oferit călătoria peste ocean a fost întâlnirea, cu această ocazie, a celui mai renumit inventator al epocii, Thomas Alva Edison.

Tragedia războiului, care tocmai începea, a constituit însă, în mod paradoxal, o șansă neașteptată pentru inginerul român, care avea să se vadă, dintr-odată, propulsat pe traiectoria marilor nume ale științei și tehnicii. Superioritatea zdrobitoare a puterii de foc a flotei aeriene germane asupra celei britanice și imensele pierderi umane și materiale pe care aceasta le producea au pus Amiralitatea engleză în situația de a organiza un concurs de proiecte tehnice menite să eficientizeze tirul mitralierelor instalate pe avioanele de luptă. Câștigarea acestui concurs avea să se constituie în ceea ce Ștefan Zweig ar fi putut numi „momentul astral” al vieții inginerului Constantinescu.

Într-adevăr, aparatul de sincronizare a tragerii cu rotația elicei (botezat Constantinesco Fire Control Gear), pe care l-a inventat cu acest prilej, avea să îl facă deopotrivă celebru și bogat. Dispozitivul pe care îl imaginase făcea posibil tirul mitralierelor chiar printre palele elicei avionului, cu o frecvență perfect acordată cu viteza de rotație a acesteia, de așa manieră încât riscul de a lovi elicea era total înlăturat. Ritmul de tragere atingea astfel câte 1200 de gloanțe pe minut pentru fiecare dintre cele două guri de foc instalate de o parte și de cealaltă a elicei. Rezultatele excepționale obținute pe prototipul construit de inventatorul român au determinat atât forțele aeriene britanice cât și cele americane să comande nu mai puțin de 50000 de astfel de dispozitive, iar Amiralitatea engleză, care l-a angajat drept consilier, s-a angajat să-i finanțeze crearea unui laborator modern de cercetări avansate la West Dayton lângă Londra. Aici, George Constantinescu a avut posibilitatea de a-și pune în practică vechile idei de transformare a vibrațiilor în energie mecanică, de care fusese obsedat, încă din adolescență, când interesul său pentru fizică se împletea armonios cu pasiunea

pentru muzică. Lua naştere, astfel, o nouă ramură a mecanicii fluidelor: sonicitatea.

Ideea de bază a sonicității era aceea de a folosi conducte pline cu apă stagnantă ca mediu de transmitere a unor vibraţii, prin intermediul cărora să aibă loc transferul de energie de la o sursă la un consumator. Prin recurgerea la frecvenţe situate sub pragul de 16 Hz, adică dincolo de limita audibilității, sistemul de conducte propus se dovedea silenţios, devenind, din acest punct de vedere, similar cu o reţea electrică, prin care energia se scurge fără a produce efecte sonore.

Constantinescu a ajuns, astfel, la concluzia că tot ceea ce este valabil pentru curentul electric trebuie să poată fi extrapolat la „curentul sonic". Pe baza acestui izomorfism al electrotehnicii cu sonicitatea, el a ajuns să construiască butelii sonice analoage condensatorilor electrici, transformatoare sonice şi chiar maşini sonice sincrone, corespunzătoare transformatoarelor şi maşinilor electrice clasice. A realizat ciocane sonice fără supape şi ventile pentru forjarea metalelor şi, pe acelaşi principiu, perforatoare sonice pentru lucrările din minerit, cu un randament de aproape 10 ori mai mare (50-60%, faţă de 5-8%) decât cel al perforatoarelor pneumatice utilizate în mod curent. Din păcate, nici astăzi încă aceste unelte foarte performante nu sunt folosite, din pricina greutății conductei necesare transmiterii undelor sonice, care face practic imposibilă deplasarea cu ea a minerilor prin galerii. Problema construirii de conducte deopotrivă uşoare şi rezistente la presiunile alternative foarte ridicate (adesea de peste 1000 de atmosfere) ale curentului sonic rămâne încă deschisă.

Într-adevăr, invenţiile inginerului român se bazează, în principal, pe expansibilitatea apei, despre care se ştie că, fiind supusă presiunii iniţiale create de tensiunea superficială, posedă un grad de compresibilitate foarte scăzut. Pentru a ilustra potenţialul mecanic excepţional al expansibilităţii apei, Constantinescu a construit un mortier capabil să lanseze fără zgomot un proiectil de 100 kg la distanţa de 1500 m.

Succesul obţinut cu dispozitivul de control al tirului cu mitraliera a determinat Amiralitatea britanică să-i comande un model silenţios de motor diesel, pe care l-a realizat cu ajutorul a şase transmisii sonice, menite să înlocuiască obişnuitele tije, pârghii şi came producătoare de zgomot. La acest motor de 600 CP injecţia sonică a combustibilului permite asigurarea unei cadenţe de 12000 de impulsuri pe minut, în vreme ce dispozitivele mecanic-hidraulice nu pot depăşi 2000 de impulsuri. În anii dinaintea celui de Al Doilea Război Mondial şi firma germană Bosch a introdus injecţia sonică la motoarele cu ardere internă de mare turaţie.

Una dintre cele mai ingenioase aplicaţii ale sonicităţii a fost transmiterea căldurii la distanţă printr-o conductă ce rămâne rece, deşi la capătul ei se culege căldură, ca rezultat al efectului sonocaloric ce ia naştere într-un tub de diametru foarte mic (cca 2 mm), ce continuă conducta principală. Avem de a face aici cu un analog al efectului Joule, în baza căruia energia curentului electric se transformă în căldură într-o măsură cu atât mai mare cu cât rezistenţa electrică a conductorului prin care trece este, la rândul ei, mai mare.

Preocupat nu numai de latura aplicativă, ci şi de fundamentarea ştiinţifică a realizărilor sale, savantul român redactează şi publică la Londra în 1918 tratatul Theory of Sonics, tradus în româneşte, la puţin timp după aceea, de ilustrul profesor de hidraulică al Politehnicii bucureştene Dionisie Germani. Din păcate ediţia engleză, care ar fi fost de natură să îl facă cunoscut pe Constantinescu în cercurile cele mai largi ale lumii savante, a apărut într-un tiraj confidenţial nu numai la figurat, ci chiar la propriu. Printr-o hotărâre a guvernului britanic s-a interzis ca cele 150 de exemplare ale cărţii să fie comercializate, ele fiind repartizate nominal unor persoane şi colective tehnice din industria de apărare, sub semnul celui mai desăvârşit secret.

Una dintre urmările neplăcute ale acestui embargo informaţional a fost ignorarea paternităţii lui Constantinescu asupra noii ştiinţei de către o serie de autori străini de mai târziu. Astfel, în tratatul lui Hueter şi Bolt Sonics-Technique for Use of Sound and Ultrasound in Engineering and Science (John Wiley and Sons, New York, 1958) numele românului nu este nici măcar pomenit şi, ca o culme a ironiei, în Van Nostrands Scientific Enciclopaedia, apărută în acelaşi an în SUA şi în Canada, însăşi crearea termenului de sonicitate le este atribuită celor doi specialişti americani şi asta la nu mai puţin de patru decenii de la publicarea tratatului lui Constantinescu! Noroc că la data respectivă acesta se mai afla încă în viaţă şi a putut interveni pentru restabilirea adevărului, atât în cadrul unei emisiuni speciale la Radio Londra cât şi printr-o conferinţă pe aceeaşi temă ţinută la Societatea inginerilor civili din Marea Britanic

Cartea lui Gh. Constantinescu este importantă nu numai pentru că demonstrează avantajele motoarelor sonice (suprimarea elementelor de transmisie, posibilitatea de a lucra în siguranţă chiar şi în medii umede şi explozive), ci şi fiindcă stabileşte ecuaţiile fundamentale ale fenomenelor sonice, oferind temeiul matematic al tuturor dezvoltărilor ulterioare datorate unor cercetători ca românii Dumitru Cioc şi Alexandru Măruţă, francezii Camichel, Eydoux, Foch, Fer-

nand Collin, englezul Charles Jaeger.

În vremea aceasta, în țară, renumele savantului român era în continuă creștere. Încă din primii ani ai activității sale la Londra, Consiliul profesoral al Școlii de Poduri și Șosele din București l-a solicitat ca profesor la catedra de statică grafică și beton armat, dar Constantinescu a respins oferta. În noiembrie 1919 se decide, totuși, să revină în țară și ține conferințe despre sonicitate atât la înalta instituție de învățământ ingineresc, pe care o urmase el însuși în tinerețe, cât și în plenul Academiei Române, al cărei membru de onoare avea să fie ales la 10 iunie 1920. Ghinionul îl urmărește însă și de această dată, căci societatea Sonica, pe care o înființează cu capitalul acumulat în Anglia, nu dă rezultatele așteptate.

Revenit la Londra, el se dedică acum unei activități tehnice fără legătură cu sonicitatea, urmărind, în principal, punerea la punct și promovarea unei noi invenții, de o originalitate absolută, convertorul de cuplu, care va face senzație atât la expoziția de la Wembley din 1924, cât și la Salonul Automobilului de la Paris din 1926. Caracterul de noutate al dispozitivului, imaginat de inginerul român, era atât de frapant încât s-a spus despre el că „depășește frontiera mecanicii obișnuite” și că reprezintă, nici mai mult nici mai puțin decât „un mecanism cvadridimensional”.

Prevăzut inițial pentru automobile, convertorul „Constantinescu” a fost introdus, apoi, la locomotive și, ulterior, la vagoanele automotoare. Interesat de această invenție, marele industriaș român Nicolae Malaxa l-a invitat pe George Constantinescu în țară, oferindu-i un contract pentru aplicarea convertorului la locomotivele produse de uzinele ce îi purtau numele. Cu toate că sistemul a fost instalat pe locomotive, care au parcurs în deplină siguranță peste 15000 km, în 1934 contractul i s-a reziliat, din motive ce ne rămân necunoscute. Ca urmare, inventatorul se reîntoarce la Londra, unde se recăsătorise cu fiica unui sociolog englez, pianistă înzestrată, îndrăgostită de arta populară românească. Puținele fotografii, în care îi putem vedea chipul, o reprezintă îmbrăcată în bluze cu altițe și purtând brâie cu motive românești, pe care le colecționa, alături de marame și scoarțe, din diverse regiuni ale țării.

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, Constantinescu își reia colaborarea cu Amiralitatea britanică. Cercetările sale din această perioadă se axează mai ales pe radarul sonic folosit în dirijarea avioanelor care aterizează pe timp de ceață și în semnalarea apropierii aisbergurilor de vapoarele care navighează pe ocean. Odată cu încheierea marii conflagrații, se retrage la vila sa de la Oxenhouse Torver, de pe malul lacului Coniston din Lancashire, unde își continuă, neobosit, până după vârsta de 80 de ani, munca de cercetare și de punere în valoare a marii descoperiri a tinereții sale, sonicitatea.

Cu spiritul său iscoditor, inginerul român îmbogățește, an de an, lista brevetelor sale de invenție, care va ajunge să depășească cifra de 120 de titluri, lărgind necontenit sfera aplicațiilor științei sonice. De la turnarea aliajelor la tăierea fină a metalelor, de la detectarea sonică a defectelor ascunse ale pieselor confecționate din diferite materiale la tratamentele medicale cu infra și ultrasunete, de la automatizarea sonică a manevrelor la barierele de cale ferată la forarea și deparafinarea sondelor de extracție a țițeiului, repertoriul preocupărilor tehnice ale lui G. Constantinescu avea să se extindă până în ultima clipă a vieții.

După o carieră supusă multor vicisitudini, din care nu au lipsit, ce-i drept, nici clipele de veritabilă glorie profesională, dar nici destule decepții dureroase, anii din urmă aveau să îi ofere mângâierea binemeritată a trei noi reîntâlniri cu meleagurile natale. Între 8 septembrie și 8 octombrie 1961, invitat în România, de Prezidiul Academiei, savantul octogenar a parcurs peste 3000 km de-a lungul și de-a latul țării și a fost sărbătorit într-un cadru solemn, mai întâi la Institutul Politehnic din București, unde i s-a decernat prima diplomă de doctor honoris causa în științe tehnice, conferită de această instituție (înainte de război, Școala Politehnică mai oferise două asemenea distincții savantului Nicolae Tesla în 1936 și fostului rector N. Vasilescu-Karpen în 1940), iar apoi la Academie, în chiar ziua când împlinea vârsta de 80 de ani.

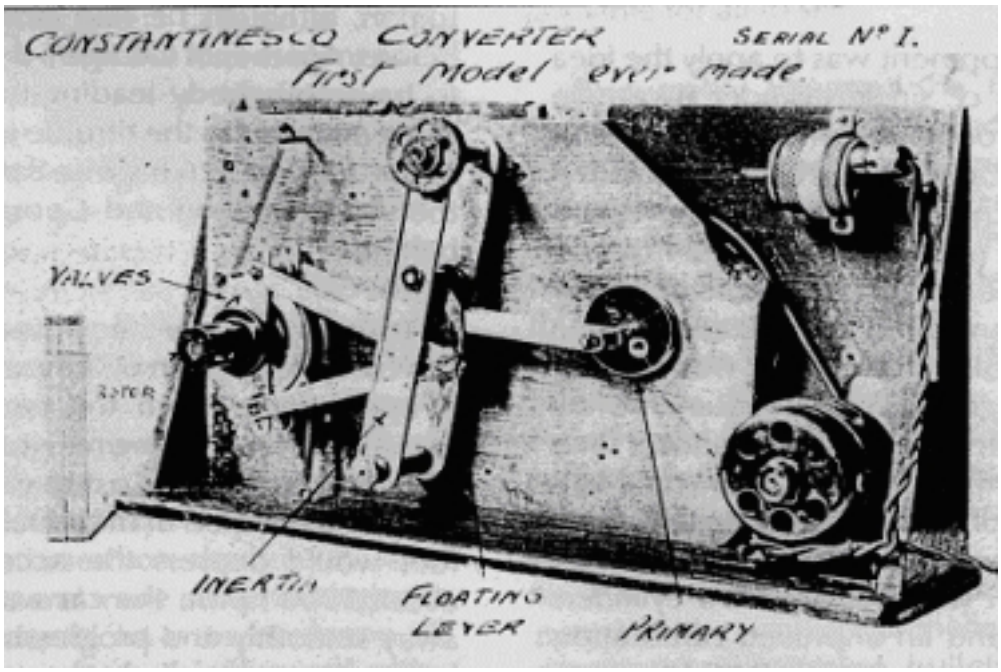
Alte două vizite în patrie avea să mai facă în 1963 și în 1965. Cu prilejul celei din urmă va fi ales „membru de onoare al Academiei Republicii Socialiste România”, fără a se menționa, firește, faptul că vechea Academie Română îi conferise, deja, acest titlu cu nu mai puțin de 45 de ani în urmă. La numai câteva luni după aceea, în noaptea de 11 spre 12 decembrie 1965, se stingea din viață la reședința sa de la Oxenhouse Torver, fiind înmormântat în cimitirul localității.

Dispărea, astfel, nu numai unul dintre cei mai prolifici inventatori ai lumii, ci și un savant de mare calibru, a cărui operă este încă, din păcate, insuficient cunoscută și valorificată. Cauzele acestei relative ignorări au fost, în mare măsură, de natură conjuncturală. Precum am arătat, interesul de ordin militar al unora dintre dispozitivele pe care le-a creat a determinat organismele oficiale, pentru care a lucrat, să ascundă, după o adevărată perdea de ceață, personalitatea și contribuțiile științifice ale cercetătorului. Pe de altă parte, invențiile sale și-au depășit, nu o dată epoca, părând neinteresante sau inaplicabile în

contextul istoric şi social-economic în care au apărut. Ar fi suficient să menţionăm, în favoarea acestei teze, primirea, relativ rece, de care s-a bucurat convertorul de cuplu pentru automobile. În anii ‘20, când G. Constantinescu ieşea pe piaţă cu acest nou sistem de transmisie, constructorii de maşini erau interesaţi mai ales de creşterea vitezei şi aproape deloc de scăderea consumului de benzină, odată ce problema epuizării resurselor de carburanţi era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi atunci cineva.

Abia astăzi, când termenii problemei s-au schimbat radical, poate deveni interesantă ideea inginerului român, a cărei punere în practică ar permite deplasarea unei camionete de o tonă cu viteza de 50 km pe oră, cu un consum de numai 3 litri de benzină la 100 de kilometri.

În fine, cât priveşte cunoaşterea în ţară a operei savantului român, trebuie spus că, o bună bucată de vreme, informaţiile care îl priveau nu au putut ajunge la urechile românilor, din pricina atitudinii, în fond profund antinaţionale, pe care autorităţile regimului comunist au adoptat-o, sistematic, faţă de intelectualii din diaspora. Numai interesul conjunctural al conducerii politice de la Bucureşti a făcut ca, după 1960, unor savanţi de renume ca Henri Coandă sau George Constantinescu să li se recunoască meritele, cu scopul de a-i înhăma la carul triumfal al unui regim compromis, care încerca să se reabiliteze în ochii străinătății. Spre cinstea sa, George Constantinescu nu a cedat presiunilor ce s-au făcut asupra sa de a-i acorda acestuia girul moral al unor declaraţii de adeziune şi, chiar dacă a acceptat titlurile onorifice acordate, nu s-a arătat dispus să ofere, în schimb, concesiile politice pe care regimul le aştepta. Ţinuta sa morală se dovedeşte, astfel, la fel de demnă de preţuirea noastră, ca şi statura impresionantă a celui mai mare inventator, probabil, pe care l-a zămislit, până astăzi, pământul românesc.

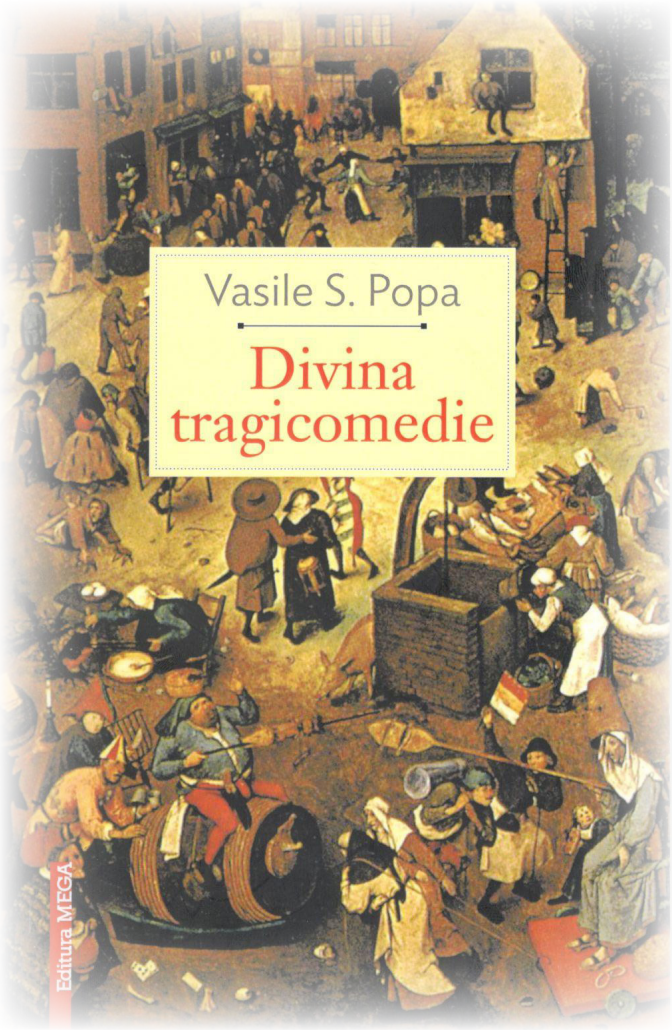

Surs imaginii: http://www.romanimea.com/images/contentmanager/constantinescoconvertor.jpg

HIGH-LIFE KAKI

Vasile S. POPA

Când se trezea dimineaţa din somn, colonelul Mitru Miţoancă era intrigat la culme: cum naiba se face că, în visul de azi noapte, de ieri noapte şi de alaltăieri noapte, ajunsese general, intrase în rândul *high-life*-ului kaki, iar acum, imediat ce deschidea ochii, vedea trista realitate - era tot colonel, ca în urmă cu un an, cu doi sau cu trei ani, şi comanda acelaşi regiment de artilerie, cu aceleaşi piese grele, ruseşti, îndelung lustruite, numai bune de dat la fier vechi!

Atins ca de-o gravă suferinţă fizică, trecând în revistă mental tabelul de promoţie din şcoala militară, Miţoancă era obligat să constate că fostul său coleg Aldulescu luase deja steaua cea mare, printr-un concurs de împrejurări legate de revoluţie, ba, mai mult, subordonaţii săi scriseseră studii după studii, pe care le semnaseră şi publicaseră cu gradul şi numele lui, până îl văzuseră doctor

în ştiinţe militare, profesor, aşezat în capul mesei, de unde le pica şi lor, acum, din când în când, câte o firimitură.

Cazacu, care se aflase tot prin coada clasamentului la învăţătură, se căţărase în trenul generalilor împins de la spate de nevastă, ce fusese colegă de şcoală cu soţia înstelatului din fruntea Marelui Stat Major. În prezent, perfecta, ca şi acesta, pe undeva, prin sferele de aur ale democraţiei militare, afaceri cu terenurile armatei, fără să-i fie teamă că ar putea, odată şi odată, cineva să deschidă ochii, să fie luat la o rundă de întrebări şi să i se înfunde.

Alţii beneficiaseră de diverse circumstanţe. Holescu prinsese o funcţie mare, în urma infarctului fatal al şefului său, fapt ce îi adusese rapid pe umeri steaua buclucaşă, căci azi nu mai era ca pe timpul lui Ceaşcă; se îngrijiseră băieţii cum erai numit în funcţie, primeai automat gradul de general. Tomeanu îşi exprimase adeziunea de circumstanţă cu generalul Militaru, când cadrele din conducerea oştirii îi ceruseră şefului statului să-l debarce pe *Fosilă,* iar omul celui mai scurt ministeriat din istoria armatei – cel care experimentase personal trecerea cu oseminte cu tot de la elita roşie la cea kaki –, recunoscător, îl pusese imediat pe tabelul înaintat la preşedinţie şi chestia se concretizase într-o avansare pe muchie, deşi intervenţia colegului lor nu contase nici cât o ceapă degerată în tumultul celorlalţi (îl lămurise într-o zi, Degeratu, care numai pe materie cenuşie ajunsese fulgerător number one printre generali şi avea toate informaţiile la îndemână).

Nu putuse să se afle şi el, Miţoancă, acolo, în sala aceea, unde fusese dezavuat ministrul ce se reactivase singur şi apăruse în direct la televiziune pentru a combate dictatura şi a ordona armatei să oprească focul? S-ar fi ridicat, pe loc, în picioare şi ar fi spus hotărât: „Domnilor, cred că e o greşeală! Avem nevoie de domnul general în fruntea ministerului, pentru că...” Găsea el urgent un motiv plauzibil, spre a-1 apăra pe moşulică cel viteaz, care, apoi, he!, he!, n-ar fi uitat gestul, l-ar fi pus şi pe el pe listă, alături de Tomeanu ori, mai mult ca sigur, în faţa lui, până nu preda funcţia şi se volatiliza în ceaţă!

Unul după altul, dacă stătea să judece la rece, foştii colegi din josul promoţiei îşi adjudecaseră gradul de general, numai el rămăsese înfipt aici, în provincie, „bun pe funcţie”. Oare, cum, păcatele, căzuse această ploaie de stele, cu sutele, din cer, iar pe el nu-1 atinsese niciuna? Să nu te macine orgoliile, nemulţumirea şi invidia, gândea el, înciudat, când ştii că, fir-ar să fie, doar la tine, în oraş, nu s-a mişcat nimic, nu a tras nimeni nici măcar un foc de armă în acele zile dramatice, n-a căzut nimeni, cel

puţin pe gheaţă, să-şi fi fracturat o mână ori să fi primit o lovitură pe întuneric în cap, de la un vecin cu care să se fi aflat în duşmănie, şi să fost înregistrat ca „rănit în decembrie”, iar el, ditamai colonelul, să fi fost obligat să sară, măcar de formă, în apărarea... revoluţiei?!

- Elviro – îi spunea el soţiei, care făcea totul pentru a-i atenua suferinţa –, au trecut pe lângă mine toate ocaziile, ca trenul rapid prin staţia Sihlea, şi eu am rămas de-a-n-boulea, singur, pe peronul pustiu, să mă calce pe picioare toţi acarii! De la o zi la alta, mi se împuţinează tot mai drastic speranţele de a intra în rândul generalilor!

- Mitule, îl dezmierda ea, consolator, cu miere în glas, vine curând şi ziua ta! Aşa mi se arată mie în zaţul cafelei! Trebuie să mai stăm, să mai socotim care ar fi calea potrivită de rezolvare favorabilă a problemei! În fond, pentru orice problemă există o soluţie, o portiţă cât de mică prin care să ajungem unde trebuie şi să mişcăm lucrurile în direcţia dorită. Nu-i dracul chiar atât de negru! Sau, dacă e, procurăm de undeva vopsea de altă culoare şi îl mai deschidem puţin, ca să nu bată la ochi!

Azi aşa, mâine aşa, până când coana Elvira îşi aminti brusc de nenea Nae, o rudă mai îndepărtată de-a lui Miţoancă, ce fusese cândva, înainte de pensie, comandant de companie în Şcoala militară de la Sibiu şi le povestise odată câţi viitori generali plămădiseră mâinile sale dibace, de la o promoţie la alta.

- Nenea Nae este soluţia! exclamase femeia, înfierbântată. Hai să mergem până la el, la Pietroasele, şi să-l rugăm să ne ajute! Fii sigur că nu ne lasă nenea Nae, tocmai când suntem la ananghie!

Deodată, mătuşa Stela, nevasta lui nenea Nae, şi cu fiicele acesteia se ridicaseră foarte sus pe firmamentul unde străluceau inaccesibilele stele de general. De la „N-am eu timp de ţărăncuţele lui nen-tu Nae!” ori „Să mă lase în pace, pupăzoaicele!”, fără nicio remuşcare, cele trei papa-rude cu moţ şi cu nenea Nae patru trecuseră, deliberat şi cât ai zice peşte, pe primul loc în preocupările colonelesei.

Aşadar, cu portbagajul maşinii gemând de bunătăţuri, Miţoaneă şi consoarta sa aterizară, într-o sâmbătă, pe la 10 şi jumătate, în curtea neamurilor de vreme rea, unde îi întâmpină coana Stela, extrem de contrariată de vizita neaşteptată şi efuziunea exagerată a Elvirei, ce urma unui lung şir de ani de ignorare a relaţiei lor de rudenie.

În faţa unui pahar de vin roşu şi a unui platou de plăcinte cu mere, Elvira începu să laude arta culinară şi gospodăria gazdei, după care o coti pe neobservate spre obiectivul real al descinderii:

- Şi unde zici că e nenea Nae, tanti Stela?

- S-a dus..., a îngăimat coana Stela cu voce joasă, dar n-a mai apucat să continue, pentru că Elvira i-a luat repede vorba din gură:

- La bulgari?

- Bine ar fi! a îngăimat coana Stela. S-a dus dincolo...

- Ştiam eu! a exclamat Elvira, vioaie. Nu stă o clipă locului! O luptă-i viaţa, deci, te luptă, cu dragoste de ea, cu dor! Ce om întreprinzător e nenea Nae! Acum e-aici, acum e dincolo! a continuat ea, gândind că bătrânul trecuse, cum ştia că se mai întâmplase, graniţa de Vest, la sârbi sau la unguri, să ducă şi să aducă de-acolo cine ştie ce produse cu căutare, pe care să le vândă, apoi, în comună, la un preţ bun, ca să-şi mai rotunjească venitul, oarecum diminuat de când leul o luase la vale.

Elvira turuia într-una, pomenindu-l fără pauze pe moş, într-o pornire năvalnică de laude ce le-ar fi putut adăuga puncte în plus la chestiunea lor capitală, vizând steaua de general, care trebuia tranşată, în final, cu o vorbă bună a acestuia, pusă acolo unde trebuie, în Capitală. El, marele acum, nenea Nae, era uriaşa lor şansă, singura care le mai rămăsese. Şi, dacă ştiau să bată fierul cât e cald, în scurt timp, Miţoaneă putea sui ultima treaptă, ajungând boier cu lampas. Doamne, ce grozav ar fi fost!

Mătuşă Stela, zise Elvira, grijulie, părerea mea este că ar trebui să-l sfătuieşti pe nenea Nae să facă mai puţin efort, să le pui pe Flori şi Anca să-l mai probozească, doar are de-acum o vârstă, iar drumul lung nu face bine la sănătate!

Şi continuă, cu gândul centrat pe problema lor arzătoare, care i se strecura ca un sfredeluş printre circumvoluţiunile creierului, făcând-o să-şi macine mintea pentru a găsi momentul potrivit de lansare a soluției îndelung pritocite în familie înainte de a se sui în maşină şi a veni încoace:

- Vai, cum de n-am avut noi ocazia să-l vedem! Dar nu-i nimic! Venim din nou sâmbăta viitoare! Poate că şi nenea Nae se întoarce între timp şi-l găsim acasă! Că avem multe să discutăm cu el!

- M-aş bucura să veniţi sâmbătă. Taman atunci îi facem praznicul de un an! zise ea, ca un dangăt de clopot care se lasă peste liniştea satului când piere cineva şi trebuie urmate obiceiurile cele de obşte.

Perplexitatea celor doi a fost maximă. Vestea morţii bătrânului a lăsat-o pe Elvira fără replică. Vasăzică, bătrânul nu era dus la bulgari, nici la sârbi, nici la unguri, ci pe lumea cealaltă! Miţoancă, şocat, căzuse la rândul său în prostraţie: nu era capabil să scoată măcar un cuvânt de condoleanţe. Steaua lui se rostogolise definitiv în beznă, murise odată cu nenea Nae, care, acum, stătea, probabil, de vorbă cu Dumnezeu.

- Doamne, tanti Stela, de ce nu ne-ai spus de la început? făcu Elvira, cu gândul la conţinutul, acum golit pe degeaba, al portbagajului maşinii lor de la poartă, care suna a pagubă ireparabilă.

- Dar ce, m-aţi lăsat? zise Stela, abia stăpânindu-se să nu explodeze, în năduful pe care îl strânsese încetul cu încetul, cât ei îşi desfăşuraseră strategia de învăluire, prin care voiau să-i câştige bunăvoinţa.

- Ce veste îngrozitoare ai putut să ne dai! se lamentă Elvira. Şi noi, care venisem liniştiţi în vizită! Gata, plecăm!

- Cum să plecaţi aşa de repede? Abia aţi venit! Mai staţi! Vă culcaţi aici, în seara asta, şi plecaţi mâine dimineaţă!

- Nu, tanti Stela! Plecăm acum! Călătorului îi şade bine cu drumul... Te rog să ne scuzi, că n-am ştiut cum stau lucrurile! Dar nici dumneata, să nu ne dai un telefon, acolo, să ne spui ce şi cum, ca să fim prezenţi la înmormântare!?' Cât priveşte parastasul - făcu ea, după o mică pauză să ştii că n-o să putem veni, deoarece Mitu are, chiar sâmbătă, o convocare la Bucureşti, iar eu trebuie să mă duc până la soră-mea, care e cam bolnavă, nu se ştie cât o mai duce! Şi, vezi cum e: când nu te aştepţi, vine îngerul morţii şi te ia, ducându-te la ceruri! Doamne fereşte de-un asemenea necaz!

- Bine, Elviro, sănătate surorii tale şi, dacă om avea zile. poate ne vedem la parastasul de doi ani!

- Poate! îngăimă ea, dacă are Mitu o fereastră liberă, că tocmai urmează să fie avansat general! (Unde-ar da Dumnezeu – îşi spuse, tot ea, în gând – să rezolvăm noi dilema asta şi fără nenea Nae, care tocmai acum şi-a găsit să plece pe lumea aialaltă! Acum, dacă s-a dus, Dumnezeu să-l odihnească! N-o să stea lumea în loc din cauza lui!). Te mai vizităm, tanti Stela! (Pe naiba! Că n-avem altceva de făcut!) Hai, să te pup! (Pupa-te-ar gaia!) Bagă-n viteză, Miţoancă. nu mai sta – îl repezi ea pe soţ, numindu-l aşa, oficial, cum făcea când era supărată tare pe el – că ne-apucă seara şi mai avem şi alte drumuri până ne pupăm cu lumea bună!

„DINCOLO DE CER”

Violeta PETRE

Violeta Petre. Dincolo de cer. O frumosă carte de poeme. Am primit-o cu ceva timp în urmă. Am citit-o atunci, cu bucuria descoperirii, în fiecare vers, a unei sensibilități speciale. Un fel de strună care înregistrează și redă lumea și ecourile sale, din noi, de dincolo de noi și chiar de din-colo de cer, indiferent de vreme, de nori, de soare și de tristeți. O recitesc și acum. Cu aceeași bucurie. (Gheorghe Văduva)

CUIBUL LINIȘTII

Păşeam cu grijă pe treptele înguste, într-un labirint îngemănat cu labirintul gândurilor mele... Valurile mării ajungeau cu şoaptele până la mine, pe aleile ascunse în pădurea în care , pe după un copac sau altul mai intuiam o urmă a reginei Maria...

Cuibul liniştii, colţul de Rai mi se dezvăluia cu totala-i magie şi frumuseţe...nimic nu era nelalocul lui...o perfecţiune cum numai natura poate să aibă...

Liniştea era atât de profundă, încât am început să plâng uşor... starea de euforie mă copleşea... am îngenunchiat şi m-am rugat copacilor şi umbrei lor binefăcătoare să îmi dea puţin din tăcerea şi înţelepciunea lor... frunzele au început să foşnească şi un murmur de izvoare mi-a atras atenţia pierdută pe cărările dragostei de frumos care se împrăştia peste tot fără vreo regulă anume...

Erau multe. Izvorau de nu ştiu unde şi curgeau, formând cascade de cleştar...dacă urmăreai cu privirea alunecarea lor, te lipeai uşor de fluxul cu irizaţii de argint viu...

Un tărâm de basm , în care izvoarele vorbeau, îmi şopteau cu blândeţe că iubirea există aici, în locul acesta mirific ...iubirea pură, fără de păcat, iubirea pentru Creaţie... Iubiţi-L pe Dumnezeu!

POEMUL MEU

Astăzi te scriu iar cu penel de toamnă
Printre tăcute armonii uitate-n gări
Unde potop de lacrimi iarăşi toarnă
Când trenul vieţii-aleargă pe cărări

Pe unde urlă desfrunzitele iubiri
De vântul coborât prin constelații
Se calcă în picioare trandafiri
Dezvăluind blesteme, incantații

Şi eu mă tot frământ de ce şi cum
Numai în toamne îmi aduc aminte
De trenul ce-am pierdut demult...şi-acum
Mă mângâie un dor de necuvinte...

Astăzi încui cu lacăte
Cuvântul în neagra mea tăcere mă cufund
Doar șoapte o să împletească vântul
Dar şi pe ele am să le ascund...

Aşa ...să nu vă mai împiedicați
De pasul meu, de vorba mea străină
Ca fiarele înfometate-adulmecați
Urmele vinovaților fără de vină...

Astăzi te scriu iar cu cerneală gri
Dar , oare-am folosit altă cerneală?
Poemul meu cu răzvrătiri târzii,
Poate-am să-ţi cer vreodată socoteală!

NU-MI STINGEŢI LUMINA!

Nu -mi stingeți Lumina! Abia s-a aprins
In suflet o floare de crin mă albește
Departe de mine un vers mi s-a stins
Şi ura tăcerii în mine sporește...

Azi nu mai tac, mă dezbrac de tăcere
Strigătul îl dezleg din oglinzi
Versul din inima mea nu va piere
Tu poezie, în vers să mă prinzi!

Ce trist Manifest si ce lacrimă curge
Dar cum ar putea să mai fie altfel?
Când versul de mâine pe stradă va plânge
Şi câinii vor trage cu ură de El?

SFÂNTĂ MĂRIE, PRIMEŞTE-NE LA TINE!

Ni te arăţi din ce în ce mai rar, Sfântă Mărie
Te-ai speriat de ce-ai văzut printre tăciuni
Fumul ne-neacă şi sporesc minciuni
Satana tot mai mult ne-atrage în pustie...

Nu ne lăsa Mărie Preacurată să pierim
Poporul cel frumos pe care-l ştii de-atunci
Când ne-alergau copiii dragi prin lunci
S-a destrămat, iar noi n-avem und'să fugim...

La pieptul tău primeşte-ne din nou, pre noi
Cei păcătoşi şi care am trădat porunci
Îţi suntem oi pierdute şi pierduţii prunci
În iaduri pământene pictate cu noroi...

Aşa că plângi Mărie, tu mamă suferindă
Din Lacrima-ţi va înflori iubirea-n noi
Şi ne-or spăla de vreun păcat cerşite ploi
Ce-şi răvăşesc furtunile-n oglindă...

FLORIILE ÎNCEP SĂ DOARĂ

Un curcubeu de flori şi sălcioară
Mă cheamă să mai zbor duminical
Floriile deja încep să doară
O bucurie ce se scaldă în letal

Comerţ cu viaţa lui Iisus Nazaritean
A cărui înviere o-aşteptăm după Florii
Vândut de Iuda – prieten, pentru ban –,
Un ochi al Iudei ce nu-i în armonii

Cu vreun principiu sănătos de viaţă.
Şi cum se bucură creştinii şi-l primesc
Cu ramuri de măslin de dimineaţă
Şi câte lacrimi de credinţă se-ofilesc!

O bucurie pictată-n roşu sângeriu
Floriile ne dăruiesc mereu duminical
E, Doamne, oare prea târziu
Să ne oprim din falsul recital?

CASA PĂRINTEASCĂ.

Sufletul rămână-ţi neatins de preţ
Casa părintească este taină sfântă
Licitaţii strâmbe prinse de îngheţ
Nu contaminaţi codrii mei în nuntă !

Casa părintească, busuioc de leac
Prins pe la icoane care încă plâng
Îmi eşti rugăciune...de acea tac
Şi cu răstignire-n braţe mi te strâng !

Ştiu că mă aştepţi, nerăbdând uitarea
Patul gol m-aşteaptă cu-aşternuturi albe
Sfântă liturghie, îţi aştept chemarea
Psalmii tăi i-adun în tăcute salbe...

Eu voi fi mereu chiriaşul tău
Casa mea de suflet legănat de dor
Scrie „ocupat pentru veşnicie”,
Să m-aştepţi, cu flori, la tine-n pridvor

INTRE VIAŢĂ ŞI MOARTE

Mi-e sufletul în Purgatoriu-nlănţuit
Şi nimeni n-are pentru mine-a se ruga
Furtunile şi ploile mă dor cumplit
Iar peste mine cade noapte grea...
Şi umblu de nebună printre umbre
Să-mi caut ascunziş pentru păcate...

Şi amintiri îmi ‘,luminează” sumbre
Un labirint unde găseşti de toate...
Un cap fără de ochi sau fără gură
O mână care-şi caută pereche
Picior de lemn urlând de-atâta ură
Că şi-a pierdut în drum o gheată veche.
Grimase teatrale şi scârboase
Mă sperie şi caut rugăciune
Dar, unde printre-atâtea oase
Să mai găsesc un loc de-nchinăciune?

E chin mai mare decât pe Pământ
In Purgatoriu, prins între-ndoieli
Nu eşti nici mort, nici viaţa n-ai, nici gând...
Doar cineva dintre cei vii rămaşi
De mai au timp un pic şi pentru mine
C-o rugă dintr-un ritual incaş
Ar mai putea să mă aducă către Tine
Să pot pleca spre graniţa tăcerii
Din hăul unde umbre chinuite
încep să bântuie în pragul serii
Cărări, lăcaşuri, fără vrere, părăsite...

Mi-e sufletul în Purgatoriu-nlănţuit
Şi nu e nimeni care să-mi aducă
Acum, la graniţa spre infinit
Izbăvitoarea şi-aşteptata rugă...

DE DINCOLO

De dincolo de lume, de dincolo de vreme,
În fiecare toamnă mai plânge o durere
În fiecare rază din răsărit şi-apus
Aşteaptă în tăcere un „ce”? şi un răspuns...

De dincolo de vreme, de dincolo de lume,
Un soare mai răsare, un altul mai apune,
Ne dăruiesc lumina şi umbra ne-mpresoară
Se naşte şi iar moare...mai ştii a câta oară?

De dincolo de cer, de dincolo de ploi
Venim să-nsămânţăm durerile din noi
De ce ne doare Cerul când plânge de sub nori?
Şi marea de ce doare când o privim în zori?

De dincolo de noi şi de menirea noastră
Iubirea ne deschide în taină o fereastră
Spre nemurirea clipei sărutului astral
Dintre pământ şi soare în dansul ideal...

TÂRZIE RUGĂ

Dimensiuni astrale mă -ncolăcese firesc
Asteroizi albaştri dansează-n paşi de vals
De dincolo de stele , şi Iad şi Rai privesc
Cum lumea cea neroadă a mai pierdut un pas...

Dar cine să mai vadă că-i doar deşertăciune
Această ipostază a lumii fără timp în care plâng,
Imploră iubirile postume
Pierdute-abandonate în recele- anotimp

Ne îngropăm părinţii şi nu mai ştim a plânge
Şi moartea lor se-nscrie pe-o listă ordonată
Secunde parcă-s ore, când graba ne împinge,
Afaceri ne aşteaptă...O, Doamne, vezi şi iartă!

Şi-n goana asta tristă spre mari deşertăciuni,
La capăt, când ajungem şi ne trezim din transă,
Îngenunchem în rugă şi aşteptăm minuni,
Dar prea târzie-i ruga şi Lacrima e falsă...

PLÂNGE TĂCEREA

Plânge tăcerea în negre petale
Ochii îmi tac zămislind cataracte
Au împietrit în tăcerile goale
Unde doar moartea semnează contracte...

Şoapte perfide din gură de şarpe
Se înmulţesc pe la colţuri de stradă
Fuge sărmana, sensibila harpă
Nu vrea parada minciunii să vadă...

A coborât peste mine tot Iadul
Liniştea, ştiţi că ucide-uneori
Nu se aude balada, nici bardul
Au amuţit amintiri şi viori

Plânge tăcerea şi lacrima mută
Mângâie teama din inima mea
E condmnată şi totuşi ascultă
Cum licăreşte deasupra o stea.

MI-E DOR DE CERU-ALBASTRU DE ACASĂ

E Cerul de acasă mai albastru,
Pictat de mâna mamei cea cu dor,
Nu se iveşte-n zare nici un nor,
Nu-ntunecă seninul vreun dezastru...

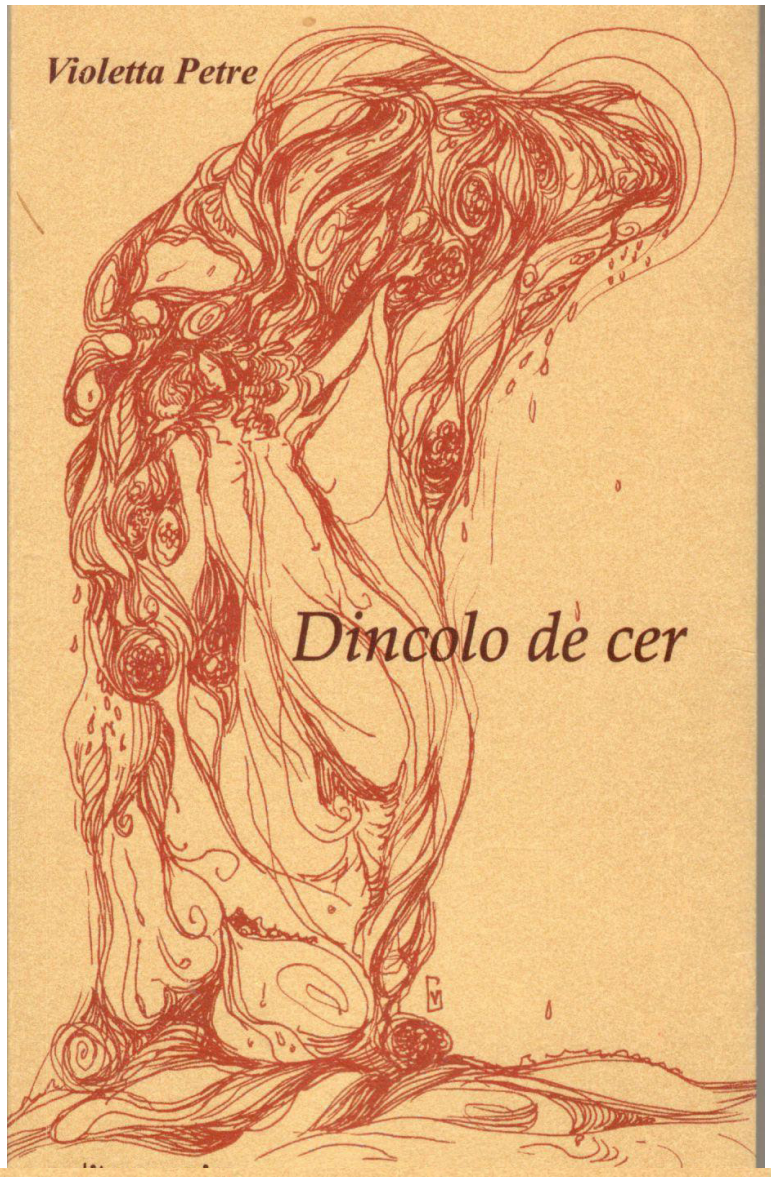
Mi-e dor de Cerul nopţii plin de stele,
Din care împletit-am o coroană
Pe care, dintr-o neavenită toană,
Am aruncat-o înspre dansatoare iele...

In Cerul de acasă mă dezmierd
Şi mă alint cu -albastra-i veşnicie,
Botezul florilor de iasomie
Mă înfloreşte şi în vis mă pierd...

Mi-e Cerul de acasă o icoană
Spre care mă înalţ ca să mă rog
Un pic de-albastru mi-a lăsat zălog
In ochii unde lacrimi plâng în taină...

Eu am plecat din Cerul de acasă
Spre alte ceruri ce îmi sunt străine
Şi îmi lipsesc luminile divine
Din candela ce aprindeam pe masă...

Iar când mă duc să mai aprind o stea
Peste mormântul tatălui cel dus
Mă doare Cerul trist de la Apus
Şi-n cioburi mi se frânge inima ...

Până la urmă, „dincolo de cer" se poate privi (intuitiv desigur) doar prin iubire, şansa revelată de Mântuitor, în care muritorii dăruiţi cu har se regăsesc prin asumarea Cuvântului revelat. Din acest punct de vedere, Violetta Petre este o exersată a versului, lucru remarcat şi în scrierile anterioare acestui volum.

Liviu Apetroaie

Cerul de peste oraș
Foto: Gh. Văduva

RANGUL DE NIMENI...

Gheorghe VĂDUVA

Nimeni este mai mereu cineva. Fără trecut, fără prezent, fără viitor. Un fel de dor fără dor. Dar dorul este totdeauna un ochi remanent... Vede azi ce a fost ieri... Și nu știe cum să ducă ieri-ul spre mâine... Dorul este un ochi corigent la viitor... Nimeni este un cineva imposibil . Iar acest imposibil doare pe dos...

ȘI TACI ACUM...

Ești tot mereu ceea ce faci,
Dar te ascult, când nu-mi vorbești,
Îmi place, poate, cum gândești…
Vorbești cu mine doar când taci.

Și taci mereu cum tace-un om,
Când vine vremea de tăcut,
Când uiți ce-ai vrut și ce-ai făcut
Pe vremea când erai doar pom.

Un pom uitat de Dumnezeu
Pe vreo ciozvârtă de pământ,
Între livezile din vânt,
Văzută doar de-un alizeu.

…Nu faci nimic, că nu mai poți
Să urci pietroiul pe vreun pisc
Și să-ți asumi vreun strop de risc
Din cel pe care tu-l socoți.

De-aceea, nu mai ești ce-ți ești,
Ci doar un fost demult trecut,
Ce-a tot vorbit, când a tăcut,
Și taci, acum, când îmi vorbești.

București,
17 octombrie 2016

LA POARTA IERNII

Când depărtările se-ating,
Și-începe zarea să se culce,
M-apucă-un somn de-o vorbă dulce
Și-n lampioane noaptea-mi sting.

M-așez la pândă în pridvor.
Să prind cu gândul vreo idee
Dintr-un parfum de orhidee,
Ce suie-n ultimul ponor.

Afară-i cald pe post de ger,
Mi-e dor de iarna de-astă-iarnă,
De țuica tare, de povarnă,
Dintr-un șiștar cu ochi de cer.

De-aceea, caut să-mi repar
O inimă ce-a stat pe-afară,
Într-un fierbinte miez de vară,
Când eu eram, pe rug, ghețar.

Și nu știu dacă vreau să pot
Să-întorc un fluviu la izvoare,
Să cad o stea necăzătoare
Și-n Marea Liniștii să-înot...

Dar știu, mai mult decât precis,
Că toamna-n zori va fi plecată
La toamna ei de altădată,
Iar soarta iernii s-a decis…

Va fi o iarnă fără vânt,
Cu viscoliri în călimară,
Cu flori de gheață-n primăvară
Și cu zăpadă pe cuvânt.

București,
30 octombrie 2016

GÂND DE TOAMNĂ...

Coboară-întomnarea cu spuza pe creste,
În vale copacii se-adună în ramuri,
Pe dealuri-și iau zborul desene rupestre,
Cu fluturi de frunze și cai fără hamuri.

Se zbate-n instanțe o clipă de jure,
S-aducă prin toamne un strop de-îndreptare,
Dar dreptul se taie c-un colț de pădure,
Prin vechea secure din noua-închisoare.

Bat stele din aripi prin nori plini de iască,
Pun munții, prin ceață, căpăstrul pe soare,
Prin gheață, lumina ar vrea să-încălzească
O lume de-abisuri ce-învață să zboare.

E toamnă pe dealuri și iarnă în piață,
Tarabele-s pline de suflete goale,
Vulcanii de noapte la ziuă îngheață
Și zorii încearcă din morți să se scoale.

Am parte de-o toamnă cu frunze pe gânduri,
Ce-n iarna cea nouă ar vrea să-înverzească
Și, poate, la toamnă, din nou să rodească,
Ca sevele lumii ce vin din pământuri.

Reintru în iarnă cu toamna din mine,
Și las toamna toamnei să plece acasă,
În toamnele lumii sunt toamne puține,
Dar toamnei, de toamnă, niciunde nu-i pasă.

București,
05 noiembrie 2016

SENINĂTATE

Era o noapte cu simboluri
Și mă-întorceam la steaua mea,
Dintr-un pustiu de vreme rea,
C-un gol prea-plin de-atâtea de goluri.

Și nu știam de pot ajunge,
Cu-atâta tu în ce sunt eu,
Cu-atâta nor în norul meu,
Un nor în nor să mă alunge.

Suiam, atent la ce se-întâmplă
Cu gheața-înfiptă în colțari,
Cu focul nopții pe ghețari,
Cu inima ce-mi bate-n tâmplă.

Eram un alpinist pe-o soartă,
Un fel de precursor la vis,
Zăvor pe poarta ce s-a-închis,
Ca să-ți deschid o nouă poartă.

Să duc în pisc un strop de soare,
Să-ți fac iglu, în cer, pe-o stea,
Să-ți dăruiesc lanterna mea,
Să ai lumină pe cărare.

S-ajungi la timp în noua-ți casă
Și-acolo, sus, să te-odihnești,
Ca-într-o poveste din povești,
Ca un destin ajuns acasă.

Și, sus, în marea plinătate,
Să pui pe rug un suflet gol,
Să faci luceferi din nămol
Și dintr-un nor seninătate.

Și să rămâi așa, mereu,
Seninătate-n norul meu.

București,
06 noiembrie 2016

FLOARE ÎN ROBIE

Valentinei

Acolo, departe, în cizma din mare,
Încerci să faci față iubirii sihastre,
În norii de groază ce vin din dezastre,
Ca plânsul din lacrimi, ca moartea din soare.

Muncești ca o slugă, departe de tine,
La bănci, pe vecie, ești, iarăși, datoare,
Ai grijă de-o ființă, cu zile amare,
Dar, astăzi, în vață-ți sunt toate ruine.

Stai singură-n umbre, de nopți speriată,
Trăiești ca o frunză în plină furtună,
Și-un strigăt de groază în viață-ți răsună,
Ai vrea doar o clipă să fii mângâiată…

Te uiți în oglindă și plângi pe-înfundate,
Ești fată frumoasă, cu ochi de lumină,
Dar nu știi ce soartă mai așteaptpă să vină,
Când visele tale sunt toate uitate.

Ai grijă de-o umbră ce-a fost, ieri, minune,
O doamnă bogată, frumoasă, deșteaptă,
Acum, o legumă, lovită de soartă,
Ieșită din minte și din rațiune…

Italia geme, lovită de-adâncuri,
În mare-i cutremur, pe țărm uragane
Și dorul de-acasă îți țipă-n timpane
Ca firul de iarbă robit de pământuri.

Romîncă damnată să porți greul sorții,
Ești astăzi, la Roma, precum ieri o dacă,
Robită să rabde, să-îndure, să tacă,
C-un lacăt pe soare la sentințle porții.

N-ai timp de o vorbă și nici de-o cărare,
Bolnava se ceartă cu umbrele sorții,
Mai are putere să-și bântuie morții
Și țipă la tine s-o scoți la plimbare.

Afară îți tună s-o duci iar în casă,
Să-i cauți bunicul la el în grădină,
Să-i faci întuneric că nu vrea lumină,
S-aprinzi iar lumina, că-i negură-n casă…

N-ai clipă de-odihnă, sărmana nu doarme,
Îți cere să-i cauți o pată din soare,
Cu ochi plini de spaimă, îți țipă că moare
Și vrea-n tinerețe, acum, să se-întoarne…

Nu-ți arde de vise, azi, toate-s deșarte,
Nu știi dacă mâine mai poți fi în viață,
Ești numaivândută-ntr-o piață,
Aici, azi, zi, la Roma, mâine-n altă parte.

Ți se duce viața, prin străini, pe-afară,
Banca te presează să-i plătești dobânda,
Tu, aici, departe, împlinești osânda
Unui timp al nopții, fără rtim și țră.

Ieri, erai lumină și-aspirai departe,
Vedeai tot ce vede o fată frumoasă,
Aveai loc de muncă, un iubit și-o casă,
Azi, un întuneric de tot te desparte…

S-a stropșit guvernul și te-au dat afară,
Tu erai o clipă dintr-o altă sferă,
Alta ți-a luat locul și-ai rămas șomeră,
N-ai găsit de lucru, și-ai plecat din țară…

Nimănui nu-i pasă de drept și de tine,
Mama ta-i bolnavă, tu îi ești departe,
Lacrima durerii între voi se-împarte
Și n-aștepți ca răul să se facă bine.

Astăzi, tu ești umbră, floare într-o mină,
Înrobită-n viață și la bănci datoare,
Dar, în sentimente, radiezi candoare
Și, la tine-acasă, ești mereu regină…

Într-o lume hâdă, tu rămâi frumoasă,
Ca un vis de vară, fată cu ochi negri,
Ai cu tine-n piatra anilor integri
Casa ce te-așteaptă doar la tine-acasă.

Fată minunată, nu uita că-n viață,
După-un întuneric, vine-o dimineață.

București,
07 noiembrie 2016

MULT PREA MULT…

Unui model de oroare și trufie

Ești mult prea mult în mintea ta de curcă,
Și crezi că ce crezi tu este-absolutul,
O frază-n care râde-anacolutul…,
Sau, mai exact, cuvântul care-încurcă.

Te tot hlizești la gândul care-ți vine,
Te vezi numărul unu în gândire,
Ești cel mai cel în lunga ta uimire,
Când te descoperi în doar tu pe tine.

Îți ești de-ajuns întotdeauna ție,
Îi spui unui savant să mai citească,
Să-învețe de la tine să vorbească
Și-învățăcel cuminte să îți fie.

Înveți un literat literatură
Și pe-un chirurg cam cum să opereze,
Lui Eminescu-i spui să debuteze,
Ești „știe tot” și dai mereu din gură.

Apari ca o fantomă pe ecrane,
Ai ochii bulbucați de-atâta știință,
Și totul pentru tine-i biruință,
Când umpli vreo vocală cu maidane.

Există-n tine doar dativul „mie”
Și-un absolut cu verbe de tot soiul,
Ce mocirlesc, în diamant, noroiul
Și fac din ce e sfânt o blasfemie.

Nu știi nimic și nimeni nu te știe,
Dar ești ce ești și ți-e de-ajuns ce-ți ești,
Prea-plin de prea-scursurile lumești,
Ajuns acolo, sus, la ce-o să fie.

Ai titluri cât o droaie de ziare,
Ești mai presus de docți și doctorate,
Și-un prea-curat în verbe necurate,
Cu care ai ajuns atât de mare.

Amenințî, din pridvor, pe toată lumea,
Ai generat prin verbul tău teroare
Și-ai speriat o lume cu dosare
Ce-au pus pe rugul morții-înțelepciunea.

Model de parvenire în restriște,
Eucalipt ieșit dintre gunoaie,
Sau un deșert care-a ucis o ploaie
Și-n loc de grâu a semănat miriște.

Renaști mereu, model de furăciune,
Și, zi de zi, dai lecții de morală,
C-o frază plină ochii de-o vorbă goală
Ce face, dintr-o floare, mortăciune.

Dar tu, model de ce ți-ai fost să-ți fie,
Ești intrigă, oroare și trufie…

București,
08 noiembrie 2016

MORILE DE VÂNT

S-au dus acasă morile de vânt
Și bat în poartă porțile de lemn,
Nedemnul pare, astăzi, foarte demn
Și verbul evadează din cuvânt.

Sus-dusele se duc cu dusul lor,
Iar timpul n-are timp de nostalgii,
Tristețile-s garant la bucurii
Și pescărușii n-au permis de zbor.

Doar vântul, azi, mai trece pe la noi,
Prin simfonia frunzelor de plop,
În așteptarea marelui potop,
Cu avangarda lui de nori și ploi.

Câmpiile se cațără pe munți,
Fonemele-și fac veacu-n semantem,
Iar gândurile zboară în tandem
Cu ochii-închiși, cu ceața lor pe frunți.

Nu mai găsești o umbră nicăieri,
Ard mugurii din soare în fântâni,
Fecioarele-și trec creierii în sâni
Și glasul nopții țipă în tăceri.

Doar morile de vânt mai cred în vânt,
În vântul care încă n-a plecat,
Ci doar s-a dus să-și ia un doctorat
În știința vântuirii pe pământ.

Și vântu-i astăzi doctor pe maidan,
S-a aliat cu lupii din Carpați,
A investit în morile de wați
Și-a devenit concept… eolian.

Dar vântul, de e vânt, rămâne vânt,
Nu-i pasă nici de ape, nici de mori,
Nici de zăpezi și nici măcar de ciori,
Ci bate ca vocalele-n cuvânt.

S-au dus acasă morile de vânt
Și vântul a rămas fără cuvânt.

București,
11 noiembrie 2016

SAVOIR…

Je ne sais pas si le savoir c'est tout,
Le monde se moque de cette pensée, parfois,
Personne n'en sait et ne saurait pourquoi
Le même savoir c'est le savoir partout.

Et moi, un mot éparpillé en vent,
Comme une idée qui ne sait pas ce-qu'on voit
Un moi en voie de retrouver l'endroit
Ou le ciel se cache en nuages, souvent.

Mais mon ciel sera toujours le bleu
De ton étoile que je, en toi, regarde
Dans la nuit de mon étrange brouillard
Qui aime le cœur de l'âme de tes yeux.

Et, mon printemps, pourrais-je te consoler,
Quand le savoir te cache dans ma pensée,
Comme un œil qui voit dans une idée
Une connaissance qu'on ne connait jamais ?

C'est si ou non, et tout sera, sans trêve,
Un arc-en-ciel qui veut nourrir les fleurs,

En éclairant, parmi les nuages, les cœurs,
En allumant, en plein nuit, le rêve.

Et je t'entends, ma fleur, en pleine silence,
Dans une monade qu'on ne peut pas la voir,
Mais on saurait ainsi toujours savoir
De faire d'un tel savoir une connaissance.

Et le savoir c'est juste un savoir-faire,
Un vrai silence qu'abrite un grand tonnerre.

București,
13 noiembrie 2016

PRIVESC

Privesc,
prin fereastra de foc a gândului,
aripile mele umede.

N-am mai zburat demult…

Ploaia a ocupat cerul,
orașul s-a ascuns pe undeva,
a intrat probabil în vreun accelerator,
nu-l mai găsesc nicăieri…

O fi trecut într-o altă dimensiune…

Visele au fost alungate,
ochii s-au lovit de tavan,
marginile s-au făcut țăndări,
polii s-au depolarizat,
centurile Van Allen au dispărut...

Timpul și-a luat concediu de gravitație.

Ziua s-a înghițit pe sine,
începând cu amurgul,
răsăritul s-a întors pe dos
și nu l-am mai văzut…
Noaptea a rămas fără limite,
fără stâlpi,
fără sinapse,
fără repere,
fără întuneric,
Mâine îmi voi relua zborul
spre adâncul universului meu…

Spre colțul meu de frig…

București, 25 noiembrie 2016

TOAMNĂ PE GÂNDURI…

Toamna pulsează în inimi culoare
Și coase pe doruri căldura din vară,
Iar inima bate, ca vântul de seară,
Prin ploaia de umbre din raza de soare.

Toamna-i săracă de zile bogate,
Ce ard ca pământul sub frunzele moarte,
Și viața din ramuri la vânturi o-împarte
S-ajungă pe țărmuri de ape curate…

Toamna-i cărarea ce suie spre iarnă,
Prin albul de brumă din noua schimbare,
Aproape de norduri, departe de soare,
Lumina din suflet pe inimi s-o cearnă.

Toamna e gândul ce trece-n idee
Și prinde o floare, în nopți, la fereastră,
Golind de tenebre lumina albastră
Ce-aduce, în inimi, parfum de femeie…

Debut de poveste, culori resemnate,
Iubire durată în zilele verii,
În foșnet de soare din clipele serii…
Un click pe un zâmbet de clipe-întomnate…

Toamna răsare în noi nostalgie,
Corăbii ajunse la țărmuri de vise
Și vise durate pe doruri aprinse,
Pe care doar timpul mai vrea să le știe…

Toamna-i belșugul din cărți de citire,
Un rod al luminii ajunsă-n hambare…,
Imagini trecute în lumi trecătoare…,
Dar toamna rămâne eterna iubire…

Toamna-i femeia cu pruncul în spate
Ce suie Golgota spre bobul de viață,
C-un foc de iubire în globul de gheață
Și-un strop de căldură în lacrimi sărate…

Toamna-i elevul ce vine la școală,
Cu zilele verii în ochi adunate,
Cu cărți și caiete de el cumpărate,
Cu dor de colegii din viața reală.

Toamna-i studentul ce vede în zare
Proiecte și planuri, o viață frumoasă,
Aproape de visuri, departe de casă,
Și-n zori, înspre ziuă, o rază de soare.

Toamna-i finalul ce cade pe frunze,
Cu visul de iarnă, cu dorul de vară,
Cu mersul la şcoală, cu ploaia de-afară…
Toamna-i surâsul frumos de pe buze.

Toamna e omul ce vine acasă,
Lăsându-şi la poartă povara de-o vară
Şi speră ca mâine, în zori, să răsară
O lume mai bună, o viaţă frumoasă.

Toamna-i finalul din sfânta dorinţă,
Când gândul gândeşte la gândul din sine
La timpul ce-aduce zidirea de mâine,
La lumea ce crede că soarta-i credinţă.

Toamna-i refluxul din inimi bogate,
Poeme pe frunze, cuvinte pe doruri,
Luceferi pe imnuri, ecouri pe zboruri,
Un vis între visuri din vise visate…

…Aud, în surdină, un cântec de toamnă,
Viori ce se-adună pe strune uitate,
Iubiri împlinite sau doar neuitate…,
Dar toamna-i, în iarnă, distinsa mea Doamnă.

Bucureşti,
30 noiembrie 2016

ÎNGHEŢ PE RUG

E prea mult frig în lava care-mi bate-n tâmple
Şi-n creier am un uragan de calendare,
În fiecare zi, răsare un alt soare
Şi cred c-ar trebui ceva să se întâmple.

S-apară-n Univers, o galaxie nouă,
Un alt sistem stelar, un brand d-exoplanetă,
Un brav quasar produs demult în eprubetă,
Sau doar Hyperion într-un castel de rouă.

În lume sunt de toate, Universu-i mare,
De-aceea, şansele la viaţă-s neştiute –
Prezente, viitoare, proxime, trecute –,
Ca un deşert format din sute de Sahare,

Un fel de a privi, pe-o vastă esplanadă,
Un Univers de nesfârşite universuri,
Un înţeles de necuprinse înţelesuri,
Un cer de nevăzuţi care mai ştiu să vadă.

Planetele-mi din gând sunt focuri pe orbite,
Le sting c-un dor, dar ele-apar din nou aprinse,
Au dreptul lor la şansa stelelor nestinse
Şi, doar prin foc, mai pot să fie, azi, privite.

Dar focul, în sens invers, se numeşte gheaţă,
Iar gheaţa, prin clepsidre, se preface-n lavă,
Precum dulceaţa vorbei bune în otravă
Când libertatea se închide-n fortăreaţă.

Azi, ard şi eu pe-un rug aprins de raza lunii
Şi nu ştiu de-am să pot să-l părăsesc vreodată;
Arzând, mă sting, ca o metaforă-înghemată,
Iar focul meu e-un jar în care n-ard tăciunii.

Îngheţ pe-un rug din sfânta noastră galaxie,
Devin un înghemat prin focu-mi de pe viaţă,
Un Prometeu ce poartă-n mâini un sloi de gheaţă,
La care se-încălzeşte noua alchimie.

Bucureşti,
03 decembrie 2016

ZBORUL DIN IZVOR

Ideii de zbor

Zburăm ca o zare-n pridvorul de zbor,
Rebeli la uitare, orbiţi în lumină,
Iubire ce-şi arde-n iubirea senină
Un zbor pentru-un suflet întors la izvor.

Zburăm, fiindcă zborul ni-i har şi ni-i chin,
Statornic ca piatra, profund ca un vânt,
Chemare din spaţiu, izvor din pământ
Şi prins cu iubire de cerul senin.

Zburăm ca speranţa spre dorul de dus,
Iluzie stinsă-n dogoarea din ploi
Şi lume pierdută-n imensul din noi –
O oază de visuri ce-au fost şi-au apus.

Zburăm ca o frunză pe-o pală de vânt,
Căci zborul ni-i viaţă şi viaţa ni-i zbor,
Dar norul din suflet se trece-n alt nor
Şi zborul, adesea, se frânge-n pământ.

Zburăm pentru zborul ce creşte-n alt zbor
Copilul din ieslea iubirii de om
Şi fructul din pomul ce poartă-n alt pom
Izvorul de viaţă ce trece-n izvor.

Zburăm ca cenuşa lăsată în vânt

Și piere-n uitare ce-a fost și s-a dus,
Cum piere lumina din soare-n apus
Cum piere cuvântul trecut în cuvânt.

Zburăm, cât ni-i zborul în toate izvor,
Spre ceruri, în ceruri, pe mare, -n pământ…
Și morții mai zboară acolo-n mormânt,
Căci zborul nu moare, ci trece-n alt zbor…

București,
10 decembrie 2016

SOLUȚIA LETALĂ

E noapte-n noaptea albădinspre ere
Și gându-mi s-a oprit, năuc, din drum,
Când casele migrează-n stâlpi de fum,
Și visele se bat pe somnifere.

Stau lămpi de pază la ferestre-închise,
Pădurile din case dorm buștean,
Vreo zece lupi fac grevă pe-un maidan
Și urlă lung la porțile promise.

I-a alungat din crâng o stea polară,
Când Polul Nord s-a convertit în Sud
Și borangicu-n frunzele de dud,
Iar toamna s-a-înfrunzit a primăvară…

Nimic e tot nimic, o vorbă goală,
Degeaba urlă lupii a pustiu,
N-a mai rămas nimic din ce-a fost viu
În oful cătrănit de-atâta smoală.

E noapte-n creierul spălat de soare
Și tot ce-i văz devine-n sine orb,
Se dau cu cretă penele de corb
Și stema libertății-i o-închisoare.

Copacu-și pierde casa din pădure,
Și el rămâne-n grija nimănui,
Un hoț l-a creditat cu frunza lui,
Și i-a semnat scadența c-o secure.

N-a mai rămas nimic din vechea casă,
A ars pe-un rug parșiv ultimul dac,
Cohortele vorbesc, Carpații tac
Și moartea peste noi încet se lasă.

Un pâlc de viespi a dat din nou năvală,
C-un bâzâit frumos, de luna mai,
C-un iad ascuns într-un coșciug de rai,
Și-a injectat în noi soluția letală.

Avem un singur verb, Române, frate,
Să dăm afară hoții din cetate.

București,
16 decembrie 2016

RAȚIUNE SUFICIENTA

Las partea bună-a lucrului în sine –
Și-o face singur cum și când o vrea –,
Și dau o raită prin voința mea,
Să mă-înțeleg cu facerea de bine.

N-am vreme de-întruniri sofisticate,
Voința-i goală ca un Eu vidat,
Pe care niciodată nu l-am dat
La-întors de val pe-oceane plagiate.

Îl las acum pe țărmuri se se-încure,
Dar lucru-n sine trebuie făcut,
Așa cum însuși Kant, în sine, ar fi vrut,
Din rațiuni complexe și mature.

Iar eu mă duc, din rațiuni vitale,
Să-mi pun un strop de lacăt pe cuvânt,
Să nu mai umble slobod, contra-vânt,
Prin gândurile mele matinale,

Să-mi facă ziua plină ochi de noapte
Și-n plină noapte, să-mi șoptească: zi,
Să mă trezesc că pot, prin el, surzi,
Ca un taifun terorizat de șoapte.

Îi dau cui vrea un leu pe lucru-n sine,
La treburi grele-l pun pe Eul meu,
De lucru-n sine mă ocup chiar eu
Și-l țin în zgardă numai lângă mine.

De vreau să mai exist, ca Eu, în mine,
Ar trebui să fiu un lucru-n sine...

București,
22 octombrie 2016

RANGUL DE NIMENI…

Nu poți să ridici la rangul de nimeni pe cineva,
Atâția oameni-nimeni trăiesc cum pot pe undeva…

Tot ce-i trecut rămâne, tot ce rămâne trece,
Chiar dacă, uneori, te-îmbeți cu apă rece,
Rămâi același nimeni din totul, din nimic,
Un călător pe umbre, o lume într-un clic…

Cuvânt nespus vreodată sau spus atât de des,
O frunză reculeasă din pomul recules,
Un fluture pe-o lampă, o floare-ntr-un pistil,
Un grobian temeinic pe-un amfibrah subtil.

Trăiești ca o angoasă, visezi ca un nebun
O candelă de gheață pe un afet de tun,
Un mort ce trece-n viață ca timpul înapoi,
Un viu în care moare ce-i încă viu în noi…

Dar nu contează astea, ești ac pierdut în fân,
Sau pielea unui șarpe crescut cândva la sân,
Copil ce-a-îmbătrânit pe-n vis de tobogan,
Bătrân distins de soartă c-o viață de maidan…

Condiția de nimeni este un moft regal,
O mlaștină cu plauri, un vers, un madrigal,
Un scut lipit de lance, o lance fără scut,
Un cer de diamante pe un picior de lut…

Dar nimeni e chiar Totul, în vid, în Univers,
O rimă fără rimă dintr-un picior de vers,
Metaforă vocală în tot ce nu s-a spus,
Icoană răstignită pe crucea lui Isus.

Contează numai sensul din anii care vin
Și multu-n mult prea multe din ce-i mereu puțin.
Nu poți atinge rangul de nimeni din nimic,
E mult prea mare clipa și marele-i prea mic.

Dar zilele se duc și nu contează cel ce pleacă,
E mult mai important ce e făcut mereu să treacă.

București,
23 noiembrie 2016

CAND SOARELE ADORME-N LOCUL MEU

În fiecare inimă de foc,
Se zbate-un om cu suflet înghețat,
În care niciodată n-au intrat
Un gând frumos, o clipă de noroc.

N-am nici un sens pe-un drum fără ocol,
Sunt peste tot nimic sau altceva,
În fiecare dor ce duce undeva,
Este-un prea-plin pentru un suflet gol.

De-aceea, n-am să plec unde-am plecat,
N-am să rămân deloc unde-am rămas
Și n-am s-alerg, când alții merg la pas,
Spre-acel târâm din sine exilat.

Dar am s-ajung, în clipa de final,
Pe-un arc de cerc dintr-un taifun rebel,
În care toți, acum, suntem la fel:
Niște învinși din marșul infernal…

În fiecare inimă de soc,
Se zbate un pușcoci ce n-a pocnit,
C-un dop de câlți și-un sânge ruginit,
C-un tanc de plumb și-un regiment de șoc.

Și-n toate-acestea a rămas un bit,
Stingher ca un parfum de felinar,
Ce ține lumea-închisă-într-un sertar,
Din care nu mai este de ieșit.

Și-am să declar neinimii război,
C-o inimă ce bate-într-un parmac,
Când toate universurile tac
Și urlă clipa-încarcerată-n noi.

Și-am să mă las pe-o frunză răstignit,
Când trece vântul slobod prin grădini
Și latră câinii nopții, prin vecini,
La bitul cu sintagme garnisit.

Acolo, sus, am să cobor și eu,
Dintr-un adânc ce tace când îl strig,
Dintr-un ghețar care-a-înghețat de frig
Când soarele dormea în locul meu.

București,
26 decembrie 2016

Când soarele adoarme...
Foto: Gh. Văduva

ÎN REACTORUL MEU DE POEZIE, POEME NECITITE-MI TREC PRIN CAP...

Liviu VIȘAN

Liviu Vișan. Poet al metaforelor subtile, parcă dospite, de la Gambrinus încoace, în altarele nemuririi dionisiace, al licențelor elegante din gulerul de lună plină al halbelor de bere bpute cândva la Han Pijesak, al umorului fin din cartușele poligoanelor întârziate, al elixirului diafan extras parcă din nişte cafenele de campanie în care cafeaua are gust de nimfă, iar nimfele au chipiuri de hangițe bucureştene de elită din zaiafeturile de altădată, la care toți ne întoarcem când nu mai avem încotro. Şi chiar dacă am mai avea vreo cât de mică şansă la dus, tot ne-am întoarce, pentru că apele se întorc totdeauna de unde vin, iar vinul revine mai mereu la strugurii încă necopți ai minții noastre possibile de pe urmă. Citind aceste versuri speciale, ai senzația că te afli într-o arcă în care cuvintele salvează vâslașii şi poezia potolește potopul.

CÂNTECUL DE RUGINĂ AL UMBREI DE SÂNGE

lui Octavian Mihalcea

mă țin în cer de zaua unui lanț
ca îngerii de cerul din Bizanț
într-un efort de care nu dă seamă
nici pruncul când se naște dintr-o mamă

mă doare mușchiul fraged din cuvinte
care mă poartă-n cer și nu mă minte
ca un imens cordon ombilical
ce ține cavalerul trist pe cal

îmi curge sângele pe mâna dreaptă
din clipa răstignită ce ne-așteaptă
pe când un luptător din altă oaste
i-a rătăcit cuiva o lance-n coaste

LA MASA VERDE

beau vin și scriu cumva dintr-un trecut
visând cafeaua dar gustând năut
ca un bolnav ce-și face-n van perfuzii
cu praf de inocență și iluzii

un gust amar de vorbe nerostite
precum fierturile nespovedite
mă face să-nțeleg că zac pe-o carte
pe care-o joc în viață doar în moarte

acest poem e însăși pielea mea
ce o arunc acum la cacealma
însă mă sperii și discret mă tem
că-mi pierd averea-n ultimul poem

POEM TERESTRU

trăim pe-această lume nu pe alta
după tratatul intim de la Malta
scafandrii se atârnă de o ață
pe când poeții zac la suprafață

vom face-n vis manevre uimitoare
cu arme albe dar și nucleare
în cataclismul vieții de apoi
când derutați ne vom întoarce-n noi

în galaxii de aer și de lapte
iubirea va sfârși în plină noapte
doar când ecoul cântecului cere
amurgul anunțat de mortiere

CONCERT

cu sabia de regalist
Octavian se-mpușcă trist
într-un duel surrealist
de genul cuget deci exist

pe când în stil cartezian
o voce cântă la pian
cu-n deget trist dar diafan
o epicriză la Coran

și într-un turn de minaret
s-aude parcă un duet
o nepătrunsă și-un ascet
purtați în slove de-un poet

se-aude clopotul din nou
ca gălbenușul într-un ou
și ne vom naște-n vis din nou
presați de lespezi în cavou

NĂLUCA LUI GHERASIM LUCA

la masa critică a lui Mendeleev
Aramă citește cu degetele umbra de fier
în timp ce la pilierul de sus apare năluca
neastâmpăratului templier Gherasim Luca

prânzul putrezește în farfurii de aluminiu
azvârlite de la popotă în cer
ne fură o grevă a foamei de literatură
pe care Luca și-a înnecat-o în gură

sunt semne că după sinucidere nimic nu dispare
infernul poeziei va intra în reabilitare
în mesajul pe telefon de la Octavian
literele sunt clapele divei de sub pian

e greu să așterni pe hârtie
versurile încinse abia scoase din fierărie

POEMUL CIORBEI DE BURTĂ

o forfotă de negrăite vorbe
poeme necitite-mi trec prin cap
și mititei de după burtă ciorbe
avânt dau bărbăției la proțap

ca-ntr-un concert vag susținut de coarde
bat lingurile-n funduri de ceaun
v-aș spune că o sete-n gât mă arde
cum arde dragostea într-un pistil nebun

dar scriu acum un vers și mai adânc
pun mâna pe pahar și îl mănânc!

CARTE POȘTALĂ DE LA UN COLONEL

Mareșale, tu erai
când dădeai paie la cai
și când soarele cădea
unde iarba-n vis creștea?

îngerii din bestiare
veneau pe raze călare
în privire să-ți sudeze
răni și brațe suedeze!

cântecul din alfabet
decupat din internet
în care păreai un crai
ce hrăneai caii cu pai
mi l-a pus într-un ochean
poetul Octavian.

CÂNTEC PRĂBUȘIT ÎN ECOU

Poetului Octavian Mihalcea,
învești mântat în umbra de fier

am scris cu lancea un poem de sânge
să cuceresc cetatea care plânge
mă văd și-acum eu înălțat pe cal
am traversat pământul medieval

mă așteptau în vremurile sumbre
trei cavaleri învești mântați în umbre
care purtau pe scuturi de rășină
culori de neputință și de vină

l-am provocat în primul meu turnir
pe cel înscăunat în cimitir
raze de soare s-au născut din ceață
când am izbit în lespedea de gheață

din neștiutul celălalt tărâm
s-a arătat un cavaler bătrân
pe care l-am lovit cu lancea-n piept
și-am plâns că am ucis un înțelept

al treilea cavaler eram chiar eu
mărturisind în haine de ateu
iar lancea am zvârlit-o mai departe
dincolo de iubire și de moarte

POET LUCI(N)D

vă spun copii acuma la trezie
că vinul este bara de uraniu
în reactorul meu de poezie
ce zace neutilizat în craniu

aceste rânduri altfel ar fi scrise
cu energi ce ar luci teribil
centrala nucleară e în vise
dar nu au barele de combustibil

întind o mână după vinul sacru
în lipsa lui sunt doar un android
poemul fără sânge este acru
iar scrisul pare ambalat în vid

DESCÂNTEC

poetului Octavian Mihalcea

mă leg la ochi și voi călca pe iarba
ce-mi crește-n amintiri ca baba oarba
dar nu voi fi copil ci cavalerul
a cărui umbră luminează cerul

când voi călca pe soare și pe nor
legat la ochi voi fi clarvăzător
și nu vă amăgesc dacă vă zic
se va-ntâmpla întocmai ce prezic

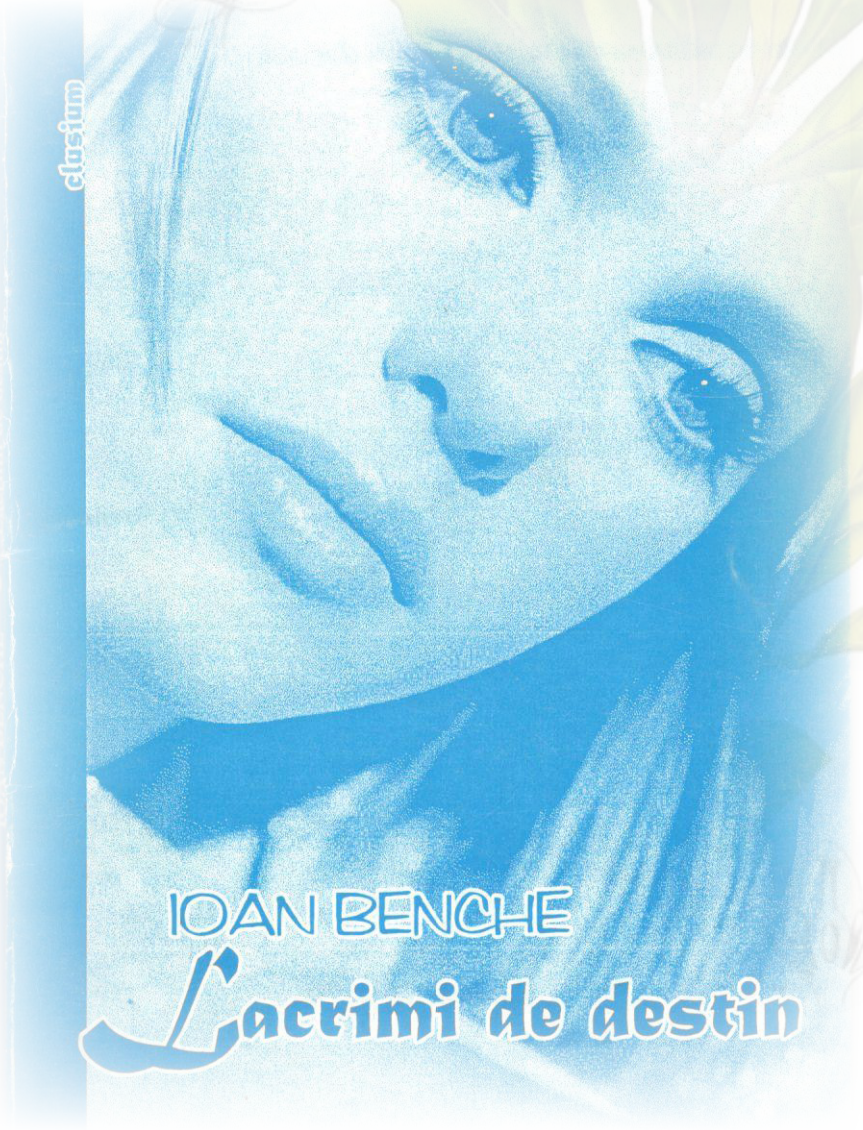
există și rumori și tomuri multe
cu formulări exacte dar oculte
și nu induc aiurea în zadar
puterile ce mi s-au pus în zar

mă leg la ochi atunci când vă privesc
și n-aș vrea-n locul vostru să trăiesc
însă mă las purtat de o ispită
și cred că viața merită trăită

LACRIMI DE DESTIN

Ioan BENCHE

Ioan Benche. Un jurnalist foarte atent la detalii, totdeauna cu traista în băț, pe trenuri și pe plaiuri, cu un plaivaz și o hârtie, un scriitor cu har, un poet sensibil, cu o fantastică memorie a locurilor de unde vine. Un condeier care, peste tot, a purtat și poartă cu el Valea, Pădurea, Păsările, Florile și Oamenii. Un poet copleșit de dor, de vocale spuse în șoaptă și de esențe tari. (Gheorghe Văduva)

RÂPĂ

Am zburat,
inconștient,
pste case,
oameni
și animale,
până
în bolta
de azur,
de acolo,
am căzut,
fulgerător,
în râpa
dezastruoasă
a dragostei.

Pântecul mamei s-a desfăcut cu dor
şi am ţâşnit din adânc înafară –
am fost adus acasă, în pridvor,
desculţ şi gol, în zi de vară...

Lumină! - ochii mi-au strigat
dar, Doamne, crâncen m-au durut;
am săvârşit, prin ochi, primul păcat:
acela de-a mă fi născut...

URSITOARE

Casa stătea clădită
cu patru colţurile sale
pe patru bolovani –
talpa ei
din gorun cioplit
nu putea să răspundă
la nici un număr
de ani –
mi s-a spus că
de aceea
ursitoarele
m-au ocolit...

SINGURĂTATE

Cu cât mă afund
în cuvânt
şi îl trag de limbă
înspre mine,
cu atât
mai cu ciudă
şi mai des
el mă împinge
în celula
unui vers...

SAT NATAL

Ca-ntr-o potcoavă prinsă din vechime
de dealuri mari şi sărăntoace foc,
Valea Hranei n-o ştie orişicine,
decât un snop de oameni dintr-un joc...

Mă-ntreabă Valea unde mă tot duc,
fără opinci şi fără şapcă sură,
de nu aud cum frunzele de nuc
se sparg îngălbenite în poarta de la şură...

Mă tot afund în Valea mea natală,
cu hrean istoric răscolit de sape
şi nu găsesc izvorul din vocală,
aleanul greu să mi-l adape...

DIMINEAŢĂ

Îţi speli
globul ochilor
în rouă
şi te duci
cu braţele
– ramuri de ploaie –
în întâmpinarea
soarelui;
iată-l,
ne dăruieşte
doar nouă
ziua toată...

PĂDURICE

De nucul cel bătrân
stătea rezemată
păduricea copilăriei;
primăvara
izvorau din ea
viorele
şi ceva iepuri –
lup doar o dată
am văzut, speriind tufele;
păsări zburau
cu miile,
totuşi,
una singură
avea glas...

VÂNĂTOARE..

Pândesc în dunga cerului, îmbrăcat în cuvânt,
cu arcul în mână
şi coc în minte, pentru stele
o grea vânătoare;
mă gândesc, totuşi,
cu omenească îngrijorare:
câte regine ale nopţii, după vânat,
o să mai rămână?!...

Iată însă că stelele devin orbitoare,
ca un potop ucigător, de lumină;
mă simt ca un braconier, plin de vină
şi las iluziile să fie căzătoare...

PATETISM

Şi nu ştiam că mă aştepţi să viu –
dor de bătăi în geamuri luminate,
căci eu puteam mai lesne ca să fiu
poemul tău de vise fulgerate...
şi nu ştiam că vreau a te chema
patetic, în arpegii pe vioară,
căci te-mbrăcam suavă-n câte-o stea
şi te pictam în tuş de primăvară...

MAI AVEM ÎNCĂ TIMP...

Mihail Mircea MATEI

Mihai Mircea Matei caută timpul care nu vrea să treacă. Pentru că, la el, esența timpului este clipa. Iar clipa nu are durată. Ea poate trece, așa cum trec toate, dar nimeni n-o poate dilata. Întrucât ea este monada existenței noastre. Ea este universul nostru cel mai frumos și cel mai sensibil, fiecare clipă fiind, ca și omul, unică și irepetabilă pe planeta Pământ și în Univers. Timpul secvențial din poezia lui Mircea Matei este timpul clipelor care n-au durată. Și totuși, mai avem încă timp…

DREPTUL LA VIAȚĂ

Mă macină grijile,
unele sunt negre
pline de catran,
altele-s grele,
aducând plumbul vremii.

Gândurile-mi sunt răvășite,
e un frig arctic,
mă strâng oasele din încheieturi,
sunt zămislit și răpus.

Sper încă la viață,
tânjesc după-o vară fierbinte
și miros de lan de grâu copt,
întind mâinile spre cerul albastru,
caut razele soarelui,
vreau să le ating,
să le cuprind.

Trăiesc în timiditate,
inima-mi ticăiește blând,
e bătrână dar nu se lasă
pradă minții.

Grijile îmi mănâncă timpul
lăsând faptele și vorbele
să alunece în tumultul vieții,
am dreptul la viață,
aștept condamnarea supremă
la viață pe veci.

MAI AVEM TIMP

Mai avem timp de noi ?
Încă mai avem timp pentru noi?
Mai suntem încă vii?
Atunci haideți să pictăm,

Să ne pictăm visele cu maci,
Încă mai avem timp.

Să pictăm maci pe vise,
Să le facem mai colorate,
Să le redăm de azi viața,
Să le putem îndeplini peste noapte
Odată cu mijirea zorilor,
Să nu le lăsăm să moară.

Haideți la pictat,
Haideți la visat !
Încă mai avem timp să colorăm,
Să ne colorăm visările,
Doar pentru noi,
Suntem încă vii.

Așadar, haideți,
Haideți să pictăm maci pe vise,
Mai avem timp pentru totul din noi,
Să le luăm apoi cu noi,
În bagajul sufletului nostru,
Depinde numai de noi,
Cât luăm și cât vom dărui.

DE LA MINUS LA PLUS INFINIT

E plină lumea de iertări,
de regrete, de alinări,
de ecouri și chemări,
într-un singur-doi de haos
și temerile de golurile sinistre
ca niște catacombe din noi.

Ce ne-am face oare
dacă n-am mai greși?
Dacă am fi îngeri, nu demoni,
Dacă n-am urî,
Și din nou am iubi,
Și-n lacrimi de zâmbet
am poposi,
Unde oare am merge?

Cine am fi,
Dacă n-am ucide speranța din noi
De a fi, de a renaște
în ochii de copil?
Încotro am merge?
Pe unde am zăbovi?
Unde ne-am îndrepta?
Unde oare am ajunge?

Idealul nu ne place,
Nici visul zdrobit,
Când noaptea tace
Și crivățul nu ne dă pace.
Vrem mereu altceva,
Suntem într-o perpetuă mișcare,
de la minus la plus,
de la plus la minus.
Ne învârtim, ne rotim
Creștem, descreștem,
Ne căutăm locul.

Nu vrem să respectăm ordinea,
Și ca un șarpe ne încolăcim pe clipe,
le împletim cu veșnicia din noi.
Încotro am merge,
de nu am fi atât de orbi?
Pe unde ne-am stinge trupul,
aprins de focul patimii
în căutarea acelui altceva,
Zadarnic, până când?

Vrem necontenit altceva,
chiar dacă visul nostru
nu este să mărim infinitul
sau să-l micșorăm,
Și asta o facem zilnic,
Ca Sisif contopit cu timpul,
în tăcerea sa perpetuă,
De la minus la plus infinit,
Până undeva, într-o bună zi,
când, cu siguranță
vom găsi un loc al nostru.

AȘTEPTAREA

S-a mărit așteptarea,
este doar confuză,
nu mai este ce-a fost…
Oare ce-a fost
este din ce a fost?

Nu mai e mimic din nimic,
nu am primit nimic,
am așteptat de fiecare dată
să primesc ceva,
am stat de fiecare dată la rând,
într-o deplină disciplină.

Așteptarea este mare,
mai mare decât a fost la început,
nu mai mi-a rămas decât șansa să aștept,

sau să găsesc altceva de făcut,
mă îndrept spre o ultimă așteptare.

RÂNDUIALA

Am vrut și am dorit
să-mi răscumpăr din păcate,
dar Dumnezeu nu a vrut,
nu fost de acord.

L-a trimis pe sfântul Petru
secretarul său disponibil,
celălalt, sfântul Pavel,
avea altceva de făcut.

Și uite așa am fost convins,
încet, încet, că trebuie să am răbdare,
pentru că toate au rânduiala lor,
trebuie să mai aștept.

Am să respect rânduiala sfântă
pentru că toți au păcatele lor,
iar eu nu trebuie să fiu excepție,
să le răscumpăr înainte de vreme.

Așa că rămân doar cu dorința
de a nu mai păcătui,
să trăiesc în liniște și-n așteptare,
am dreptul la rânduială.

COPACULE

Am să-mi fac în scoarța ta
o casă, copacule,
ca să intru în ea pe furiș,
să-ți fiu mai aproape, copacule,
chiar dacă frunzele-ți vor cădea.

Am să te acopăr cu brațele-mi
ca într-un alint, copacule,
să-ți simt seva trupului tău,
când zvâcnește între palme.

Să fiu vecin cu veverițele,
ori cu ciocănitorile, copacule,
sau cu corbii cei bătrâni,
și alți chiriași de-ai tăi.

Să ne uităm la soarele dimineții,
să-i zâmbim oacheș, copacule,
și să ne încălzim la căldura lui,
să ne bucurăm de înc-o zi binecuvântată,
că facem parte din viață.

ORA DE ANATOMIE

Azi mi-am făcut curățenie,
mi-am curățat sufletul.
Am început cu inima din piept,
curățând-o de sângele-i negru,
adunat în atâta viață,
i-am redat dublul sens al circulației.

Am luat apoi la rând plămânii,
oxigenându-i câteva ore,
în aerul de primăvară timpurie.
Mi-am clătit ochii,
în roua proaspăt culeasă
din zorile dimineții.
I-am închis câteva clipe
resetându-i pentru următorul secol.

Mi-am dat ștergere
la tot și la toate adunate
în creierul meu, fără rost.
Mi-am certat stomacul,
să numai digere orice.
Mi-am certat gura,
să nu mai înghită orice,
să vorbească
doar atunci când are voie.

Apoi mi-am pus o platoșă,
peste ficat, bilă și pancreas,
să nu mai încaseze supărări.
Mi-am uns palmele
într-un conținut miraculos
să le catifelez,
să nu mai fie respingătoare.

Apoi mi-am îndreptat umerii,
privind de acum altfel viața.
Și-am luat-o la pas,
voios și încrezător,
întru-un corp reîntinerit,
refăcut de ieri,
într-o oră anatomică,
de reîntinerire,
la o oră de amiază primăvăratecă.

PAȘI ÎN TIMP

Simt pași cadențați în noapte
ca atingerile unei mâini fine,
pe clapele pianului,
o atingere a sufletului.

Mi-am regăsit cadența
pașilor timpului scurs,
pași pierduți și uitați,
doar noaptea-i mai cunoaște.

M-am adunat la timp
cu toată ființa mea,
într-un locaș bine ales
cunoscut mai demult.

Toate-mi revin acum
într-o regăsire totală,
după o căutare nebună,
pășind undeva în timp.

Îmi ascult bătăile inimii
într-un tic-tac care-mi place,
aorta-mi rezonează acum,
are și ea motiv de trăire.

SERENADĂ

Vioara mea plânge,
A rămas cu o singură coardă,
La atingerea arcușului ea strigă,
E plină de suferință,
Nu-i mai iese serenada,
E seară,
S-a lăsat peste noi întunericul,
Sunt trist.

Vioara-i tristă și ea,
Privim partitura,
Ne apasă suferința,
E seară,
Este cea mai tristă seară,
Pentru noi doi,
Pentru mine și vioara mea,
Partitura a început,
S-a alăturat în suferință
serenadei noastre.

VIAȚA

Ne pierdem uneori
Între un ieri, un azi, ori mâine,
Ne rotim, ne învârtim,
Vrem, dorim, alegem,
Ne este bine sau nu,
Nu vom știi dinainte,
La final vom afla un răspuns.

Viața își continuă drumul,
Are foaia sa de parcurs
Are propriul său GPS,
Nu o putem opri din mersul său,
Trebuie lăsată în pace,
Are dreptul la viață.

Viața are propriul său sens,
Și știe bine ce și cum să facă,
Își cunoaște bine drumul
Are drum cu sens unic,
Viața are dreptul la viață,

UN ULTIM ZBOR

Celor dispăruți într-o seară de octombrie ...
colectivă

Se mai aud ecouri in jur,
De salvări venind,
Se mai aud încă voci strigând,
După un neprimit ajutor.

Se mai aud voci care dor,
Implorând ajutorul,
Iar urletele lor urcă cerul,
Într-un ultim zbor...

Peste tot e doar jale,
Nu se-ntrevede nici o scăpare,
Suferința încă e mare,
Neputința privește agale.

Se văd peste tot haine rupte,
Peste tot sunt aripi de îngeri frânte,
Zăresc oameni în halate albe,
La Colectiv nu mai este liniște.

Se-adună enoriașii-n noapte,
Lumânările le curg în palme,
Se cere ajutor la divinitate,
E rugăciune și murmur de șoapte.

Pe ziduri se zăresc umbre dese,

Sunt îngeri ce zboară în noapte,
Zeci de aripi zac răsfrânte,
Peste tot văd numai chipuri plânse.

Așeptăm binecuvântarea,
Și mângâierea capului plecat.
Într-o stare de veghe.

DUMNEZEU ÎȘI VREA ÎNGERII

Tuturor celor plecați la cer, morți la Colectiv

Dumnezeu își vrea îngerii la El,
Le-a dat, în noapte, haine albe,
Le-a rezervat câte-un loc la El,
Într-a sa împărăție, pe vecie.

Vrea să-i învețe să zboare,
Ținându-i de mâini,
Într-un dans al veșniciei unice
Și roind împrejuru-I,

Dumnezeu își vrea îngerii la El,
Să-i ridice la ceru-I…
Ceru-i acum plin de alb,
Este greu de recunoscut,
Și miroase a plumb,
Peste tot și toate,
S-așezat numai scrum.

Nevinovații zac acum,
Prinși în hora disperării,
La ceas înnoptat și-ntristat,
Într-o seară de vineri,
A unui octombrie,
Prea mult încercat.

STARE

Triste opaițe,
Zămislesc lumini triste,
În tăcere, în noapte,
E întuneric...

Curg picăturile de ceară,
De la lumânări arzânde,
În frig, în rugăciune,
E rece...

Ceara ia forme ciudate,
Miroase a tămâie,
E smerenie și rugăciune,
În contemplare...

Ne luminăm icoanele,

LA PARIS ÎNCĂ SE MOARE...

Martirilor plecați din această lume, într-o seară de noiembrie, la Paris

La Paris se moare dintr-o dată,
se moare fără vină
și fără timp.
Îngerii sunt triști,
au coborât pe pământ,
au coborât de-atâtea ori,
și-au obosit.

Mona Lisa este în doliu,
cu lacrimi ea plânge la Louvre,
Gânditorul lui Rodin a plecat de pe soclu,
e trist, tăcut și-abătut.
Turnul Eiffel s-a aplecat,
în semn de omagiu,
Arcul de Triumf e pregătit de ceremonial,
să treacă pe sub el îngerii,
întreaga Franța e-n doliu acum.

E frig peste tot și închis,
străzile-s goale și-s triste,
e multă durere și-s lacrimi,
la Paris se moare…
Encore,
pour la derniere fois, n'est pas?

ÎNTRE ALB ȘI NEGRU

Mi-am adunat gândurile,
În nonculori, ca la șah,
Cele albe sunt cele bune,
Cele negre sunt cele rele.

Apoi le-am așezat pe-o tablă,
Într-o ordine firească,
Rânduindu-se după rang,
Așa-i în șah.

Apoi am recurs la deschidere,
De și aici tot albele au întâietate,
Dar sunt cele bune,
Pe negre le-am lăsat să aștepte.

CÂNTEC FĂRĂ TINE

Păcat, nu știu să scriu cântece,
În altă măsură ar fi false,
Iar melodiile ar suna dezastruos,
Nu și-ar mai păstra măsura,
Versurile ar suna aiurea,
Sper să copun măcar unu,
Ar fi primul cântec fără tine.

Cântec la ceas de plecare
Ce nu sună prea tare,
N-am putere să-l mai cânt,
Stau liniștit și mă frământ,
E totuși doar un cânt
Pe care nu vreau să ți-l mai cânt,
Nu doresc să-l mai ascult.

DESTIN

De ieri mâinile noastre
s-au separat,
așa au hotărât în final.

De azi ele nu se vor mai căuta,
vor uita ce-i îmbrățișarea,
nu se vor mai mângâia,
nu vor mai avea atingeri tandre.

De mâine ele vor fi
într-o altă plimbare,
fiecare, pe drumul său,
în căutarea lumii dorite.

Fiecare va avea propria-i călăuză,
Și steaua-i protectoare.
Destinul oferă o nouă trăire
deschide o nouă cale,
poate unica de urmat.

Visul a-nceput să se curme,
nu mai e de urmat.
Ne-am abandonat,
Pe rând amândoi am plecat,
însinguraţi și supărați,
fără o altă alternativă, de urmat.
De ieri mâinile noastre
nu-și vor mai da îmbrățișarea.

ORIENTARE

Știe cineva să-mi spună:
unde este direcția opusă?
M-am întrebat mereu,
și-am zis că de fiecare dată
am ales răspunsul corect.

De fiecare dată a venit
o altă întrebare:
Atunci de ce ești aici?
Am stat, rotindu-mi ochii,
uitându-mă în juru-mi,
privind soarele,
bunul meu prieten,
și cerul,
mereu deasupra mea,
călăuza mea cea mai bună.

Am lăsat ca luna și stelele,
să-mi fie mereu ,
nelipsitele nopții,
înaintea visării,
orientându-mi viața,
într-o direcție favorabilă,
fără alte întrebări,
fără să mă domine.

MAI AI UN LOC ?

Mai ai loc,
încă-un loc?
Posibil că da,
sau nu.

Și uite așa,
ai rămas cu mine
fixată de mine,
într-o mare uimire,
visătoare.

Pot să mă așez,
să ascult,
bătăile inimii tale,
în voie,
de voie,
e voie?

Mai e un loc,
lângă tine,
sau vii tu,
să stai lângă mine?

Sper să-ți ajungă locul
te așteaptă de mult,
mai e destul loc
în inima mea.

GÂND DE PRIMĂVARĂ

De ai să vrei
am să mă nasc,
chiar azi, da azi,
am să o fac.

Să te doresc,
de azi, ca ieri,
ca-n fiecare început
de primăvară timpurie.

Am să o fac
de mii de ori,
chiar azi, de mărțișor,
pentru a câta oară?

Pentru că azi
mi-a fost nespus de dor,
de tine iară,
pentru a nu știu a câta oară.

Doar azi este zi de mărțișor,
de azi e iarăși primăvară,
pentru a câta oară,
de ce mă- ntreb eu oare?

ORA DE TĂCERE

Azi m-am așezat în bancă,
la lecția de tăcere,
moderată de tine,
doar este ora mea preferată.

Iar pentru că n-am avut temă,
am tăcut așteptând o nouă temă,
ai intrat, te-ai așezat la catedră,
ai privit clasa, te-ai așezat și ai tăcut.

Erai mulțumită de noi,
ne priveai atentă, ne urmăreai,
fără clipiri, într-o deplină concentrare,
era ca o continuare a temelor trecute.

Era încă o oră de tăcere,
ca un descântec de priviri atente,
liniștea domnea peste tot și toate,
în așteptarea sunetului clopoțelului.

CATRENE-COSMICE

ACULIN
UN GRĂDINAR AL FLORILOR DE SPIRIT

Aculin salvează pentru secolul XXI ceea ce Marcial şi Juvenal, şi mulţi de-ai noştri, fie Păstorel ori Cincinat Pavelescu au făcut mină de aur din puterea cuvântului care loveşte în lumea strâmbă trăitoare în imoralitate şi amoralitate, în civismul putred, în politicul laş şi hrăpăreţ, insensibil şi de încătuşat 99,99%. Perioada sa ieşeană, alături de oameni de spirit, instruiţi, hâtri în umor junimist, humuleştean, ca Emil Iordache, Dragoş Cojocaru, Sergiu Ailenei, Gustavo Loria, Radu Tătărucă, Daniel Corbu, Liviu Apetroaie – literaţi cu haz adânc, îl ridică pe Aculin al nostru la amprentă istorică, atu-ul principal fiind farmecul mişcării printre oameni şi spaţiile oamenilor. El se asumă total. Nu-l pedepsiţi pentru această minunăţie!

Vasilian Dobos, grafician si poet, redactor sef adjunct al revistei ”Dacia literară” – (Revista „CRONICA FUNDATIILOR”, Nr: 48/2012)

SIMFONIA MINȚII
(aforisme, maxime, butade, paradoxuri)

Aculin LEVITZKI

1. Omul poate crește exact atât cât îl pot înalța sentimentele și faptele de care este capabil.

* * *

2. Cultura este știința artei, dar și arta științei de a fi OM.

* * *

3. Conștiința morală este harul inimii de a pătrunde lucrurile cu ochii minții și de a transmite căldura sufletului.

* * *

4. Arta este sacră. Numai artistul, care crede cu toată ființa lui în sacralitatea artei, primește harul artistic și este capabil să producă în rândul iubitorilor de frumos acea trăire inefabilă, acea purificare a sufletului numită catharsis.

* * *

5. RAFINAMENTUL este arta de a iubi în alții transfigurarea propriei noastre personalități.

* * *

6. Revoltă electorală:
-Ne-am săturat de fapte! Vrem promisiuni!

* * *

7. Ador Poezia, oriunde s-ar afla: în muzică, în pictură, în sculptură, în arhitectură, în dans, în teatru, în film, în sport, în arta culinară, în exprimare, în ludicul iubirii, al vieții, al naturii și al Cosmosului.

* * *

8. Arta este copilul din noi, care ne face să ne minunăm de lume cu ochii lui.

* * *

9. Noblețea e o floare, pe care o cultivă numai un grădinar de suflete.

* * *

10. Calea evoluției e pavată cu capete pătrate.

* * *

11. Bogatul sărac e tipul prea plin de golul care-l face mare.
12. Am fost atât de capabil, încât n-am ratat nici o ocazie de a mă împiedica de mine.

* * *

13. Idealul viermilor este să le mănânce aripile celor care pot să zboare.

* * *

14. Ferește-mi, Doamne,
mintea de cenușa vulcanului din mine!

* * *

15. În creația artistică ori ești cel mai despotic critic al tău ori alegi varianta democratică, în care dreptul de a te face de râs face parte din Drepturile Omului.

* * *

16. Ecologie. Oameni buni, aveți răbdare ! Pământul va dispărea și fără ajutorul nostru.

* * *

17. Bucurați-vă de cumpătare! Sunt lipsuri care fericesc și bogății care nenorocesc.

18. Nimeni nu întârzie la tren. De regulă, trenul pleacă mai devreme.

* * *

19. În catrenul

"E unul care cântă mai bine decât mine,
Cu-atât mai bine țării și lui cu-atât mai bine!
Apuce înainte, ajungă cât de sus,
La răsăritu-i falnic se-nchină-al meu apus!",

dedicat lui Eminescu, boierul Alecsandri îi dă , prin pioșenie, o lecție de noblețe micimii obraznice.

* * *

20. Hedonism. Femeia devine cu atât mai bogată, cu cât se dăruiește mai mult.

* * *

21. Farmecul feminin înțelepțește prostul și tâmpește inteligentul.

* * *

22. Construim o societate cu deștepți, cărora le plângi de milă și cu proști, care îți râd în nas.

* * *

23. Nanoeseul poetic este cel mai complex element de gimnastică a minții, cu o coregrafie ideatică executată pe muzica interioară a sufletului.

* * *

24. În afaceri, dacă renunți la profesionalism pentru prietenie, îți faci numai dușmani.

* * *

25. Pasiune. Sunt oameni care îmbătrânesc urât și oameni care înnebunesc frumos.

* * *

26. Clasicul este un modern de modă veche.

* * *

27. Cel mai sărac om din lume este avarul, oricâte bogății ar avea.

* * *

28. O faptă bună te întinerește, iar una rea te îmbătrânește.

* * *

29. Rafinamentul surâde, iar mitocănia te împunge cu privirea.

* * *

30. A scrie versuri fară muzicalitate e ca și cum ai cânta la un pian fără coarde.

* * *

31. Anahoretul este un inițiat, care s-a eliberat de sub tirania plăcerii comune, sublimând-o.

* * *

32. De ce permiți, Doamne, ca destinul să se răzbune pe omul îndumnezeit?!

* * *

33. ***Rocker. Când mă îmbăt criță și mi se face rău, ascult o manea, ca să vomit.***

* * *

34. Dacă nu credeți că lemnul, piatra și marmura plâng, vă invit să vizitați atelierul unui sculptor fără har.

* * *

35. "După noi potopul!" – spun epigonii, sperând să-și spele caracterul.

* * *

36. Ingratul scuipă ce a lins și linge ce a scuipat.

* * *

37. Nu da tăcerea prea tare, că încep să aud voci!

* * *

38. Inchiziție. Când vorbele omoară certitudini, tăcerea naște îndoieli.

* * *

39. În mass-media de azi, lauda te coboară, iar critica te ridică.

* * *

40. La restaurant. Vă rog să prăjiți mai bine puiul pe care mi l-ați servit, că-mi ciugulește din salată!

* * *

41. Paroxism. Cu tine nu mai pot trăi, îți jur, iar fără tine, nici atât!

* * *

42. Femeia este răul necesar, ce-mi luminează nopțile, întunecându-mi zilele.

* * *

43. Mediocrul este un om capabil să înghesuie între coperți tot golul său dintre urechi.

* * *

44. La o bancă serioasă datoriile vechi se prescriu, iar cele noi se învechesc.

* * *

45. Când sentimentul a murit, jurământul conjugal ne unește să târâm la groapă hoitul iubirii noastre.

* * *

46. Plăcerea poate fi păcat și asta e hulit sub soare, dar când iubești cu adevărat, păcatu-i binecuvântare.

* * *

47. Ca profesor, le-am repetat atât de mult studenților mei, c-aproape-am înțeles și eu.

48. Soția m-a îndemnat să slăbesc, până am ajuns iar slăbiciunea ei.

* * *

49. Doctorița-i floare rară: cu privirea mă animă și cu fundul mă omoară.

* * *

50. Bieții musulmani, au câte 5-6 soții, iar pentru noi, ceilalți, chiar și una e prea mult.

* * *

51. Dacă un om spune o prostie, nu-l întrerupe, dă-i voie să se facă de râs până la capăt!

* * *

52. În calea cunoașterii, când ajungi înaintea vremii tale, constați că ești în urmă cu chiria.

* * *

53. Ferește-te de bunătatea celui rău și de răutatea celui bun.

* * *

54. Uneori, prin ochelarii de soare se vede mai bine bezna din interior!

* * *

55. Fiorul de iubire e zâmbetul din clipa de mânire sau întristarea când ești fericit.

56. Muza este o fată care îmi excită inspirația, când umblă dezbracată prin gândurile mele.

* * *

57. Elitism. Oamenii devin cu atât mai mari cu cât lumea lor e mai mică.

* * *

58. Guvernatorul BNR este o legendă în elitele bancare: când semnează o hârtie, ea își pierde din valoare.

* * *

59. Transcendență. În aventura cunoașterii, am plecat pe drumul către mine și am ajuns in Univers.

* * *

60. Uneori, natura (in)umană ne râde în nas: când minți, îți faci prieteni, iar când ești sincer, îți faci dușmani.

* * *

61. Modeling. O modistă este apreciată cel mai mult atunci când se îmbracă în costumul lui Adam.

* * *

62. Un comediant genial pare om normal doar când face pe nebunul.

63. Noblețea mă-ndeamnă să ajut oricare disperat, dar să-l biciuiesc pe cel din mine.

* * *

64. În jungla socială, omul cade pradă sie însuși.

* * *

65. CREAȚIE. Creațiile sunt ca și făcute, dacă le-ai descoperit matricea. Inventatorii de matrici se numesc zei.

* * *

66. ESENȚE. E mai greu de simplificat, că la complicat e meșter tot prostul.

67. Cel mai mult vorbesc cei care nu au nimic de spus.

* * *

68. Prietenul actor Nucu Stângaciu are un talent atât de mare, că nu încape în nici un rol.

* * *

69. Când sunt prea străin printre ai mei, mă simt înstrăinat de mine.

* * *

70. Diavolul triumfă, când fac un rău inconștient, cu conștiința că fac bine.

* * *

71. Un eșec îl luminează pe omul orbit de succes.

* * *

72. În dimensiunea cosmică, zgomotul relaxează o liniște apăsătoare.

* * *

73. Show interactiv. În sportul alb, când nu se aplaudă ironic, se fluieră admirativ.

* * *

74. În era virtuală, depărtările apropie, iar apropierile îndepărtează.

* * *

75. Pasiune, când îmi umbrești gândirea, mi-întinerești iubirea, imbătrânindu-mi ura.

76. La o conferință, când cuvântarea e mută, tăcerea urlă!

* * *

77. Am emigrat și acum caut cu disperare calea de a mă întoarce la mine însumi.

* * *

78. Ferește-te de dușmănia celor curajoși, dar mai ales, de prietenia celor lași.

79. Literatura postmodernă a umplut bibliotecile cu cărți și a golit sălile de lectură de cititori.

* * *

80. De curând, literatura postmodernă a reușit imposibilul: toată lumea scrie și nimeni nu mai știe să citească printre rânduri.

* * *

81. Dovada valorii e să-ți cunoști limitele și să te lupți cu ele.

* * *

82. Decât să aud inepții gălăgioase, prefer să ascult tăcerea înțelepciunii.

* * *

83. Proștii harnici pierd muncind, iar inteligenții leneși câștigă stând.

* * *

84. La unii, prin opulența afișată răzbate pustiul interior, în expansiune.

* * *

85. Când viața e prea respingătoare, moartea zâmbește ispititor.

86. Omul este un animal care tinde să-și domine instinctele.

* * *

87. Ipocrizie. La unii, afișarea unei bunătăți naive ascunde o răutate vicleană.

* * *

88. Procees de conștiință. Indignată de nemernicia mea, rușinea m-a certat neîncetat, până m-a alungat din mine.

* * *

88. Ca politician, când pierzi prieteni dușmănoși, câștigi dușmani prietenoși.

* * *

90. Pentru a ajunge demn de respectul celorlalți, trebuie să fii mai exigent cu tine decât cu alții.

* * *

91. Fă lucrurile cu temei, să te poți îndoi de nesiguranța zilei de mâine.

* * *

92. Când iei în serios o persoană neserioasă, ai tot dreptul să te faci de râs.

93. Dacă vrei să atingi cote înalte, antrenează-te, să nu ai rău de înălțime.

* * *

94. Când ridicarea unei clădiri se începe cu acoperișul, construcția rămâne jos, iar constructorul rămâne în aer.

* * *

95. Noblețea mă face să mor de rușine, când mă apropii de un om și mă îndepărtez de mine!

* * *

96. Iubesc poeții prin poezie, ci nu poezia prin poeți.

* * *

97. Asigurarea de sănătate ne garantează că vom muri sănătoși, iar asigurarea de viață ne garantează că vom trăi foarte bine pe lumea cealaltă.

* * *

98. Bătrânii ajung serioși abia atunci când dau în mintea copiilor.

* * *

99. Cel mai urât lucru posibil este noaptea minții în miezul zilei.

100. Ca să fii poet, trebuie să fii filosof; ca să fii filosof, trebuie să fii poet, iar când ajungi să le ai pe amândouă, devii înțelept.

* * *

101. În calea succesului sunt adâncuri care te urcă și înălțimi care te coboară.

* * *

102. Ca luptător ce sunt, cele mai strălucitoare victorii le-am repurtat în războiul cu mine însumi.

* * *

103. Când iubești interesul, nu te mai interesează iubirea.

* * *

104. Neghiobie. Pe lângă hărnicia sa, lenea prostului e o binecuvântare.

* * *

105. În dictatura mediocrilor, geniul e un infractor.

* * *

106. Pentru omul de cultură autentic, rigoarea actului cultural nu este o opțiune, ci o responsabilitate.

* * *

107. O floare de spirit ne golește prea-plinul vorbelor goale și ne umple clipa cu eternitate.

* * *

108. Pasiunea e o oază în pustiul vieții, iar stingerea pasiunii înseamnă deșertificarea sufletului.

* * *

109. Înțelepciunea ne îndeamnă să așezăm fiecare lucru la locul potrivit și fiecare om pe locul pe care îl merită.

* * *

110. Mintea mediocrilor este un grajd în care zboară cai verzi pe pereți.

* * *

111. Virtuozitatea stilistică presupune un mesaj valoros, prezentat laconic și/sau miniatural, într-un veșmânt artistic incredibil.

* * *

112. Ludicul, în general, și umorul, în special, reprezintă stadiul superior de manifestare a inteligenței.

* * *

113. Copii se înțeleptesc, iar bătrânii dau în mintea copiilor.

* * *

114. Puțini nebuni ajung genii, dar prea multe genii ajung la ospiciu.

* * *

115. Geniul topește într-o singură viață gândirea solidă a mai multor generații.

* * *

116. Până să îndreptăm noi viața, ne îndreaptă pe noi moartea, cu picioarele înainte.

* * *

117. Când nu te bucuri de ce ai, te întristează ce îți lipsește.

* * *

118. Satiricul trăiește rolul nebunului în societatea sănătoasă.

* * *

119. Dacă te respinge prostul și te atrage deșteptul, porți în tine sămânța geniului.

* * *

120. Când minciuna ne unește, adevărul ne desparte.

* * *

121. Într-o societate primitivă geniile sunt aneantizate, pentru a putea fi potențate persoNULITĂȚILE.

* * *

122. Decât o laudă înjositoare, mai bine o zeflemea înălțătoare.

* * *

123. Dacă alegem fără să votăm, vom vota fără să alegem.

* * *

124. La oamenii sensibili, tristețile zâmbesc, iar bucuriile lăcrimează.

* * *

125. Socrate. După ce impostura i-a otrăvit sufletul, cupa cu cucută i-a înnobilat caracterul.

* * *

126. Orgoliul presupune împlinirea unei personalități, cu autoflagelare, pe când vanitatea este tupeul unei false personalități.

* * *

127. La un joc de poker vorbele tac, iar tăcerile vorbesc.

128. În artă, lipsa inițierii și a transpirației omoară talentul.

* * *

129. Decât să trăiești târându-te, mai bine mori pe picioare!

* * *

130. În București a fost avariat grav un tren subteran. Ni se ridicase brusc nivelul de trai.

* * *

131. De când am terminat Conservatorul, mai cânt doar la nervi.

* * *

132. Decât stăpânul tuturor nemerniciilor, mai bine sclavul propriei pasiuni.

* * *

133. Altruistul vede fericirea cu ochii altora.

* * *

134. Sclavia este fericită numai la sclavul propriei pasiuni.

* * *

135. În timp ce unii se sprijină pe prostie ca să se ridice, alții își folosesc inteligența doar ca să se târască mai bine.

* * *

136. Doi disperați erau în rahat până la gură, iar când unul dintre ei a strigat după ajutor, s-au înecat amândoi.

* * *

137. Criticul nihilist nu poate înghiți un talent, decât după ce îl bagă în rahat.

* * *

138. Invidia este răutatea inferiorității.

* * *

139. La o vânătoare de mistreți, ne îmbătăm până devenim mai porci ca ei.

E VREMEA LOR....
Foto: Gh. Văduva

ENIGME PE RUG

FIAT JUSTITIA , PEREAT MUNDUS!

Vremea unor răfuieli sau spargerea buboiului?

Gheorghe VĂDUVA

Nu știu ce l-o fi apucat pe Sebastian Ghiță, factotum-ul ultra al tuturor realităților și posibilităților de la vârf, din București, să se ia în coarne cu acel sistem (sau ce o fi?!) din care a făcut și el parte. Și încă ce parte! Ceva-ceva s-a întâmplat acolo. Și încă ceva foarte, foarte grav. De regulă, astfel de sisteme (care mai apar și prin alte locuri, chiar și la case mult mai mari) se prezintă ca un fel de identități fluide cu relații complet invizibile, dar foarte solide, formate la intersecția unor interese ale unor grupuri sau rețele de oameni puternici, în general tupeiști, de o calitate îndoielnică, cu o inteligență ascuțită, dar perversă, și cu un caracter discutabil, aflați în arcul puterii – este vorba de arcul sau nucleul puterii discreționare, făcută să devină discreționară – și care-și arogă un comportament pe măsură. Un astfel de sistem funcționează conspirativ și are reguli interne stricte, în stil mafiot, în care loialitatea, „onoarea” și ranchiuna (eliminarea celor incomozi) sunt la mare cinste (cinste de mafioți, desigur). Este foarte posibil ca protagoniștii unui astfel de sistem să creadă chiar că fac un lucru bun, că își slujesc țara, pedepsindu-i sau aruncându-i după gratii pe toți cei care cred ei că trebuie să fie scoși din joc, descurajați, eliminați sau distruși din punct de vedere politic.

Este foarte posibil ca, fiind încolțit (prin dosarele care i s-au făcut, corect sau incorect), Sebastian Ghiță să fi reacționat, așa cum reacționează un mistreț rănit, care pur și simplu se năpustește ca turbatul asupra vânătorului și-l sfâșie. Faptul că există anumite cercuri foarte restrânse din interiorul unora dintre instituțiile puternice ale statului, oblăduite la vremea respectivă chiar de fostul președinte al României, care folosesc discreționar și nelegitim puterea pe care o au și oportunitățile ce se ivesc, pe care și le creează sau pe care le acceptă (inclusiv pe cele din afară) este la ordinea zilei în țara noastră. Și, datorită acestor cercuri, precum și unei clase politice cu multe elemente abjecte, chiar cretine, România este astăzi o țară aproape sfâșiată, prădată atât din interior, cât și din afară.

- Un parlament care, de 27 de ani, emite legi dintre cele mai încurcate și mai contracetățenești și contraromânești, a căror menire pare a fi, mai degrabă, favorizarea infractorului și încătușarea României, decât apărarea cetățeanului român și crearea cadrului legal strict necesar pentru prosperitatea țării;
- O Curte Constituțională care a făcut, cu premeditare, fel de fel de mișmașuri pentru a eluda votul pentru demitere exprimat de 87,52% adică de 7.403.836 de români (din cei 8.347.211, câți

s-au prezentat la urne), pentru a salva un președinte care s-a dovedit, din toate punctele de vedere, a fi o catastrofă pentru democrația din această țară și care, astăzi, zâmbește șiret de la tribuna Parlamentului și, ca de obicei, de pe sticlă: „Sunt cel mai bun!”;

● O suită de guverne care n-au mai prididit cu taxele, cu recalculările, cu terorizarea cetățenilor români, cu alungarea lor de pe meleagurile strămoșilor pentru a-și câștiga o pâine prin alte țări europene;

● O Justiție oarbă, care, în unele componente ale ei, mai ales la vârfurile ei, este fie chioară, fie bănuită a fi selectivă, părtinitoare și chiar cu unele elemente corupte, care a generat, în ultimii zece ani, o adevărată ofensivă strategică împotriva clasei politice, a oamenilor de afaceri români, a teritoriului român, a pădurilor, resurselor și tuturor celorlalte bogății – toate câștigate de străini –, dar nu s-a atins de nici un fir de păr din țeasta străinilor care au devastat pădurile țării, care au acaparat economia, finanțele, viața și o mare parte din proprietățile oamenilor, depuse garanții la băncile străine pentru niște credite cu dobânzi imense pe care unii nu le mai pot achita…

Vox populi, vox dei, spune unul dintre marile principii ale existenței statelor și comunităților de orice fel pe planeta Pământ. Vocea unui popor înrobit nu face însă doi bani pentru cei de la butoane… Iar acest lucru s-a dovedit în România cu prisosință. Când tu, Curte Constituțională, ignori sau faci ca, cvasi-legal, să poată fi ignorat acest principiu (*Vocea poporului este vocea lui Dumnezeu*), în dauna poporului român, dar nu pentru a se face dreptate, ci pentru a favoriza împricinatul, mi se pare că un astfel de act este de o gravitate imensă. Dar și mai grav este faptul că deciziile respective au fost luate, se pare, și sub presiune externă și nu prin voința legislativului românesc, care tocmai îl suspendase pe președinte, și nici prin vocea poporului care tocmai votase demiterea acestui monstru politic, care, în cele două mandate ale sale, a făcut în așa fel încât să învrăjbească toată lumea și, apoi, să rânjească satisfăcut, probabil, spunându-și în barbă: V-am tras-o!

De ce a făcut Sebastian Ghiță aceste dezvăluiri, în care personajele principale sunt directorul executiv al SRI, șefa DNA, președintele României – cel de atunci și cel de azi –, procurori cu nume și prenume, judecători și tot felul de alte personalități de foarte sus, de pe fruntea cerului, cărora nu le poți ajunge nici cu gândul la vârful nasului? Răspunsuri pot fi mai multe:

1. Să se apere pe el, întrucât are dosare care-l pot distruge, știind foarte bine că aceasta-i metoda sistemului[1] de a scăpa de incomozi sau de cei care nu mai sunt importanți;

2. Să apere o parte a sistemului (din care face parte și el), împotriva celeilalte părți (din care a făcut și încă face parte și el), de unde ar rezulta că ar putea fi vorba de o răfuială între părți;

3. Să abată atenția de la alte politici și strategii mult mai periculoase pentru neamul românesc;

4. Pentru că ar fi răbufnit conștiința în el și și-ar fi dat seama că, în acest fel, țara merge spre dezastru, s-ar fi hotărât să spargă buboiul și să salveze România de la cea mai groaznică făcătură mafiotă tocmai în acele structuri și cercuri unde se decide soarta țării;

4. Să dezvăluie aceste mizerii și, astfel, să contribuie la declanșarea unor acțiuni de igienizare a instituțiilor în care a intrat această cangrenă (toți ofițerii români sunt patrioți; spre exemplu, de când există serviciile secrete ale armatei, ca să mă refer doar la armată, unde am lucrat 50 de ani, de la gradul de elev până la cel de general, nu a existat, niciodată, nici un ofițer care să fi trădat armata română și țara);

5. Să apere, sacrificându-se pe sine (oricum, el este deja în mâna Justiției, chiar dacă a dispărut), munca a zeci de mii de oameni din aceste instituții (Președinție, Guvern, SRI, SIE, Parchetul General, Parchete locale, CSM, Ministerul Justiției, DNA, Ministerul de Interne, Ministerul Apărării etc.), care-și riscă viața în misiuni extrem de periculoase pentru a apăra România intrată, fără voia ei, dar cu concursul tacit, implicit, inconștient sau lucrativ al unor inconștienți, dar mai ales al unor trădători, interlopi sau infractori de drumul mare, în una dintre cele mai negre perioade ale existenței ei milenare.

Cred că, în această acțiune temerară, Sebastian Ghiță nu este singur.

Sunt convins că n-a făcut el, de unul singur și de capul lui, toate aceste dezvăluiri devastatoare pentru conducerea statului român, pentru Justiție și pentru instituțiile de forță, exact în punctele lor vitale, în uimirea noastră, a tuturor și, probabil, spre surprinderea partenerilor noștri strategici, a vecinilor noștri, a neprietenilor, dar și a spionilor și agenților care, se știe, cu sau fără voia noastră, împânzesc, controlează și monitorizează, în folosul celor care i-au trimis, cam tot ce există în România.

De fapt, Elena Udrea este prima (sau, mă rog, printre primii) care a acuzat de pe sticlă binomul DNA-SRI, vizând cele două persoane din vârful acestora, care, se pare, au pus la cale politici și strategii, di-

[1] Să fie clar! Prin sistem, noi nu înțelegem instituțiile în care acest „sistem” își face veacul, ci un grup de persoane sus-puse, aflate în rețea cu cine vor ele, care, adesea, încalcă legea sau acționează la limitele acesteia, în folosul lor și nu în cel al României, deși țipă cât îi ține gura, chiar și atunci când tac mâlc sau de ascund după cuvinte, că ei acționează numai și numai în limitele legii, potrivit interesului României.

recte sau indirecte, de „asanare” selectivă, programată a clasei politice și de sprijinire a favoriților, îndeosebi a favoriților Băsescului, cu sau fără știrea acestuia, în exercitarea discreționară a puterii. Sau, cine știe, poate doar în favoarea lor și a sistemului, pentru că gustul puterii este, pentru unii oameni, irezistibil… Chiar dacă de mâna legii n-a scăpat nici fratele președintelui de atunci, nu înseamnă că domnul Traian Băsescu nu știa cum funcționează acest sistem, pe care recunoaște că el însuși l-a creat. Probabil că, în curând, va prezenta și o parte din acele înregistrări pe care le-a făcut (în mod ilegal) în biroul său, desigur, pentru a le folosi la nevoie…

Rezultatele acestor politici și strategii sunt uimitoare. Primul dintre cei condamnați a fost chiar Adrian Năstase, fost prim-ministru, unul dintre cei mai buni prim-miniștri din cei pe care i-a avut România post-decembristă, sub mandatul căruia s-a finalizat politica și strategia de aderare a României la NATO și la Uniunea Europeană. Desigur, prețul acestei aderări a fost imens: distrugerea finanțelor țării, privatizarea în grabă, negândit suficient și cu orice preț a cvasitotalității obiectivelor economice, înstrăinarea resurselor energetice și de altă natură, a bogățiilor subsolului, într-un cuvânt, destructurarea economică și financiară a țării și punerea ei la dispoziția unor cercuri de interes din afară, care abia așteptau să pună mâna pe România etc. etc. Dar nu pentru asta a fost condamnat Adrian Năstase (pentru care eu, dacă aș fi fost judecător și dacă s-ar fi dovedit că este vinovat, l-aș fi condamnat la trei sute de ani de închisoare, cu executare, întrucât pământul și bogățiile țării nu se dau la alții, chiar dacă UE cere asta!), ci pentru un lucru pe care l-a făcut și Helmut Kohl în Germania, dar de care nu s-a atins niciodată, nimeni… Traian Băsescu, cel care a făcut exact același lucru în campania pentru Președinție, n-a fost întrebat încă de unde și în ce fel a adunat sumele acelea uriașe… Pentru a preveni o astfel de situație, fostul vulpoi de la Cotroceni a spus că, probabil, și în campania lui s-au făcut astfel de lucruri, dar nu de către el…

DNA, încurajat de toți cei interesați, dar și de o presă internă și din afara țării care abia aștepta senzaționalul (și ce poate fi mai senzațional decât un prim-ministru sau un ministru cu cătușe, pe motiv de corupție!), s-a năpustit selectiv asupra unor politicieni și unor oameni de afaceri – toți români, nici un străin printre ei –, procedând exact precum au procedat comuniștii anilor 50 cu oamenii bogați, cu politicienii liberali și țărăniști și cu o mare parte din intelectualii români, pe care i-au aruncat de-a valma în închisori pentru zeci de ani. Numai că apărătorii aceia ai regimului comunist au efectuat aceste operațiuni, de regulă, noaptea, în secret și în nici un caz în văzul lumii. Pe când apărătorii aceștia de azi ai dreptății în regimul democrației, liberalismului și drepturilor omului, au făcut-o și o fac ca pe un spectacol, cu televiziuni și lume multă, încătușând inclusiv femei cu totul și cu totul inofensive – unele chiar foarte frumoase –, de parcă acestea ar fi teroristele numărul unu ale planetei și cei mai mari dușmani ai României și nu niște romance ajunse la calitatea de demnitar al României, care au dreptul să beneficieze, ca oricare alt om din această țară și din această lume civilizată și ca orice cetățean dintr-un stat de drept, de prezumția de nevinovăție, de un tratament civilizat și de un proces corect…

Ei, bine, Sebastian Ghiță, cu o voce egală, imperturbabilă, calm și cu grijă la cuvinte, a denunțat aproape toate aceste lucruri pe care noi, ceilalți, deja le știam sau le intuiam de foarte multă vreme. Comportamentul grobian al unora dintre procurori, zăngănitul cătușelor și apariția șefului DNA pe post cu propoziția „noi suntem mai deștepți ca ei” (ca politicienii de prin Parlament și ca alți corupților), lipsa de cultură, micimea profesională și civică, comportamentul discreționar și nerespectul față de cetățenii acestei țări sunt atitudini care umilesc cetățeanul și, mai ales, demnitarul și nu folosesc cu nimic actului de justiție, ci dimpotrivă, îi fac un grav deserviciu. Pentru că nu mai suntem în Evul Mediu. Un astfel de comportament nu numai că nu face nici un serviciu statului de drept, dar aruncă în dictat, în arbitrariu, în micime însăși calitatea actului de justiție. Iar acest lucru este și nedrept și neadevărat, pentru că miile de judecători, procurori, avocați și notari etc. din această țară își fac ireproșabil datoria.

Să fie clar! Un DNA este absolut necesar în această țară în care corupția și șantajul fac încă ravagii. Dar un DNA corect, normal la cap, neselectiv, nepărtinitor, fără imixtiuni politice și spectacole cu cătușe (chiar dacă așa sunt procedurile, ele trebuie aplicate cu discreție și nu cu ostentație și umilire), care să nu treacă peste niciunul dintre gravele fapte de corupție și să facă în așa fel încât nu spectacolul arestărilor să conteze, ci calitatea probelor, a rechizitoriului și, mai ales, recuperarea pagubei produse statului român. Locul corupților este la închisoare, iar paguba trebuie recuperată. Nu e ușor, dar actul de justiție trebuie făcut corect, complet și cu celeritate. Un act de justiție nu trebuie să umilească sub nicio formă clasa politică, ci, dimpotrivă, trebuie s-o ajute să se descotorosească de hoți, corupți, interlopi și alți intruși certați cu legea. E drept că și partidele trebuie să aibă mare grijă pe cine primesc în rândul lor și pe cine propun să facă parte din demnitarii națiunii, dar

oamenii politici nu sunt dușmanii statului, ci acei membrii ai societății care-și asumă calitatea și responsabilitatea de a sluji poporul român, de a conduce, în urma votului, destinele acestei țări, potrivit voinței poporului.

Iar lucrurile acestea nu se fac nici cu spectacole gen inchiziție, nici cu strategii politice, nicio cu orgolii și răutăți de tot felul, nici cu aranjamente și protecții, ci cu respectarea legii și a principiilor statului de drept, a omului și a demnității umane.

În capcana aceasta a autoritarismului discreționar, a intrat, din păcate, și actualul președinte al țării, care se pare că suferă prea mult și în mod vizibil de orgoliu, de aroganță și de îngâmfare (îmi pare rău să spun aceste cuvinte, dar așa-l văd eu pe președintele de azi al țării, care ar trebui să fie al tuturor românilor și nu doar al partidului său, al guvernului său și al ideilor sale!). Așa cum se prezintă domnul președinte în fața camerelor de luat vederi (țâfnos, arogant și nemulțumit), arată că, de fapt, nu-i convine și nici nu-i prea pasă de votul celor care s-au prezentat la urne (atâția câți s-au prezentat!), de rezultatul alegerilor (de care, într-un stat de drept, nu se poate atinge nici Dumnezeu!), pentru că votul acesta nu este pe placul său. Atitudinea sa în forumul superior al magistraturii a demonstrat încă odată că omul acesta nu a înțeles că este președintele României și nu patronul României, nici capul Justiției, nici justițiarul numărul unu, nici vătaful României și că se află în palatul de la Cotroceni și în vila care i-a fost atribuită, datorită votului românilor, în serviciul românilor și nu ca stăpân absolut al lor, al partidelor, al instituțiilor, al cetățenilor și al tot ce mișcă-n țara asta.

Suntem siguri că, în cazul Ghiță, s-a declanșat o anchetă, că Justiția își va face treaba. Nu așa cum și-a făcut-o și cum și-o face în atât de multele procese pe care cei nedreptățiți în România le-au câștigat la CEDO. Dar, oricât de importantă ar fi această acțiune în Justiție – și, desigur, probabil va fi una consonantă și în Parlamentul României –, să nu uităm că unele dintre aceste fapte extrem, extrem de grave au fost deja dezvăluite în public, iar milioanele de români așteaptă actul de justiție.

Rămâne desigur și întrebarea: De ce s-a ascuns Ghiță? De frica celor pe care i-a pomenit în dezvăluirile sale? S-a ascuns el sau l-au ascuns ceilalți, cei care doresc fie asanarea acestor instituții, fie preluarea sistemului, sau cei care chiar doresc cu adevărat normalizarea relațiilor dintre aceste instituții și intrarea efectivă în limitele grilei de sarcini, care și așa sunt enorme? Ar fi posibil să-l protejeze chiar Justiția, întrucât este mare nevoie de el, atât ca inculpat, cât și ca martor. Este aproape sigur că, dincolo de probele prezentate deja public, Sebastian Ghiță, care este un om foarte inteligent și foarte stăpân pe el, are mult mai multe dovezi.

Ar fi însă posibil ca și el să aibă sau să fi avut deja soarta prea-mulților dispăruți fără urmă…

Oricum, nu este deloc în regulă ce s-a întâmplat. S-a ajuns mult prea departe. România trebuie să-și recâștige statutul de țară suverană, matură, responsabilă și bine guvernată. Iar asta nu se poate face decât cu oameni integri, capabili, responsabili și patrioți.

România trebuie redată urgent românilor!

Noi, toți, vrem să știm dacă enormitățile pe care le-a spus Ghiță sunt adevăruri sau plăsmuiri, dacă există cercuri din țară sau din afara României care impun politici, strategii și acțiuni ce pot duce la distrugerea României, dacă rețeaua care s-a constituit în cadrul acestui sistem invizibil al puterii oculte, discreționare există cu adevărat și dacă a fost sau va fi destructurată, dacă în țara aceasta este sau nu este posibilă normalitatea, cinstea, capabilitatea și capacitatea instituțiilor și a puterilor esențiale ale statului de drept – Popor, Parlament, Președinție, Guvern, Justiție, Presă liberă – de a asigura libertatea, securitatea și prosperitatea cetățenilor români și a României, educația și cultura, apărarea României spre toate orizonturile, în cadrul NATO și al UE, și garantarea dreptului de a trăi aici, pe pământul strămoșilor și al urmașilor, liberi, cinstiți și demni. Să nu uităm că o parte dintre aceste lucruri extrem de grave le-a spus și Victor Ponta, fost prim-ministru al României, în limitele în care a putut să le spună!

Și, înainte de toate, dacă este sau nu este posibil actul de justiție, potrivit principiului scris pe fruntea, în viața și în inima oricărui judecător:

Fiat justitia, pereat mundus!

Decembrie, 2016

COMORILE NEMURITORILOR

Eugen SITEANU

PROLOG

În Cetatea Piscul Crăsani, de lângă râul Ialomiţa, Regele Dromichaites stătea la fereastra turnului şi privea oamenii îmbrăcaţi în straie geto-dace de sărbătoare, plimbându-se veseli pe uliţe şi străzi, după ce aflaseră vestea că marele lor rege se va căsători cu fiica Regelui Lysimah. Acesta, după ce acţionase ani de zile „ab irato”[1], încheiase pacea cu regatul geto-dac. Războaiele cu macedonenii duraseră aproape opt ani, cu intermitenţe, şi toţi bărbaţii au luptat vitejeşte şi au reuşit să învingă cea mai puternică armată de pe continent, după ce au murit mii de geţi şi zeci de mii de macedoneni. Acum, în sfârşit, bărbaţii şi femeile deopotrivă se bucurau că s-a încheiat acel război teribil. Devenind aliaţi cu Macedonia prin cea mai strânsă legătură de rudenie – căsătoria. Scădea probabilitatea ca cineva să îi mai atace. În schimb regele, care-şi pierduse cu puţin timp în urmă soţia, pe fiica Regelui Histriei, era mâhnit pentru că încă îşi mai plângea fiinţa pe care o iubise *„ab imo pectore”*[2] şi o divinizase, care îi dăruise un băiat în urmă cu mai mult de 10 ani şi care murise când se chinuia să-i mai nască un copil. În plus, copilul se născuse mort; fusese tot un băiat, dar Zalmoxis[3] îl luase la El. Dromichaites era un erou, o adevărată legendă pentru poporul geto-dac şi o ameninţare groaznică pentru orice inamic, pentru orice armată care ar fi îndrăznit să-i atace. Era înalt, lat în spate, cu braţe puternice, cu o faţă care semăna cu cea a lui Hercule[4] de parcă era sculptată în marmură albă. Avea ochi albaştri pătrunzători şi severi, barbă galbenă cu reflexe arămii şi pe cap un păr auriu bogat şi ondulat. Era inteligent, cultivat, lipsit de ambiţii şi corect, drept nu numai cu prietenii, ci şi cu inamicii. Cu toate că se comporta, privea şi vorbea normal, ca orice om, ba chiar cu simplitate, oricine desluşea în el acea noblеţe şi acel spirit elevat ce îl caracterizau.

„Acum trebuie să merg la Cetatea Helis să-mi întâmpin noua soţie, ca o condiţie a respectării păcii, medită el îngrijorat deoarece avea un plan.” Reuşise să-l învingă pe Lysimah după ce s-a aliat cu toate statele geto-dace vecine. *„Dacă nu aveam un duşman comun, atât de puternic, ceilalţi regi geto-daci nu ar fi trecut uşor peste vechile dispute şi interese; cu siguranţă nu ar fi renunţat la ambiţiile lor. Dar acum voi încerca să-i conving că în unire stă puterea noastră şi că dacă vor fi de acord să facem o uniune de state, vom deveni mai puternici decât Macedonia lui Lysimah.”*

Planul său era complicat şi avea multe variabile aleatorii, căci nu se putea şti exact cum va reacţiona fiecare rege. În plus, mai interveneau în ecuaţie şi sfetnicii[5**] şi multe alte personaje care-l puteau influenţa pe un rege. *„Dacă planul meu este greşit, aş putea să-mi pierd capul şi ar putea să moară şi mulţi alţii împreună cu mine”.* De fapt avea multă dreptate, căci după aproximativ două secole şi jumătate regele Burebista urma să realizeze marea unire a geto-dacilor într-un mare stat – Dacia -, iar apoi era asasinat de regii daci care nu doreau unirea deoarece astfel îşi pierdeau privilegiile. Analiză din nou planul pentru a nu şti câta oară şi se opri asupra părţilor lui slabe. Apoi cercetă avantajele. *„Dacă reuşim, atunci ne putem păstra: credinţa, limba, cântecele, doinele, portul nostru strămoşesc, sufletul, spiritul şi fizionomia geto-dacă, munţii, râurile, pădurile, zăcămintele de aur, argint etc. În acest scop nobil e nevoie de sacrificiul părinţilor şi bunicilor pentru supravieţuirea*

[1] la mânie
[2] din adâncul sufletului
[3] Dumnezeu, în limba geţilor
[4] Personaj din mitologia greacă
[5**] consilierii

copiilor şi nepoţilor, pentru că ei ne fac nemuritori." După ce reflectă o vreme, ajunse la concluzia că pentru acel scop merita să rişte. *„Cei care au murit pentru libertatea poporului geto-dac şi pentru apărarea pământului sfânt al Ţării, au devenit nemuritori."* Îl chemă pe fiul său şi-i puse mâna, protector, pe umăr:

- Fiule, ţi-am împărtăşit unele gânduri care mă frământă, dar acum, pentru că ai împlinit 10 ani, poţi să înţelegi care este rostul nostru în această viaţă şi pentru ce scop merită să murim.

Făcu o scurtă pauză pentru a reflecta. *„Sunt deja bătrân. Dacă voi muri peste un an sau chiar doi, fiul meu este prea mic pentru a-mi continua opera."* Apoi vorbi cu voce scăzută:

- Pământul Ţării e foarte bogat şi de aceea poporul nostru poate să trăiască în belşug fără să ceară nimic de la alţii. Dar alte popoare nu au cele trebuincioase vieţii şi vin la noi să ia cu forţa ce-i al nostru. Noi nu suntem suficient de mulţi ca să-i învingem pe toţi. Există pericolul să ne extermine şi atunci, decât să pierim, uneori trebuie să ne retragem în munţi, în păduri, acolo unde putem să ne creştem copiii şi nepoţii, iar când suntem din nou suficient de puternici să luptăm iarăşi cu duşmanii şi să-i alungăm de pe pământurile noastre. Pricepi strategia noastră?

- Da, Măria Ta, răspunse fiul cu emoţie şi respect.

- Fiule, ai uitat că atunci când suntem doar noi doi, ne comportăm firesc, ca în familie.

Băiatul îl privea cu ochi mari şi albaştri în care se citea admiraţia şi iubirea.

- Da, tată!

- Aşa trebuie să îmi spui când suntem între patru ochi. Mâine dis de dimineaţă plecăm la Helis[6***]. Să nu te depărtezi de mine, pentru că s-ar putea să avem unele surprize.

La ivirea zorilor ieşi din cetate la trap un pâlc de călăreţi care se îndreptă iniţial spre drumul de pe creasta dealului ce se prelungea spre sud-vest; călăreţii puteau vedea de pe culme orice mişcare suspectă până la mare distanţă. Apoi coborâră şi o luară spre vest, pe Valea Ialomiţei, care semăna cu o grădină plină de iarbă, copaci, tufe şi flori de toate culorile şi parfumurile.. La fiecare 2-3 km, din vârful unor coline sau dealuri pe care se aflau oşteni de veghe, aceştia ridicau steagul dacic cu cap de lup, în semn de salut. La confluenţa râului Ialomiţa cu Prahova, de pe o înălţime coborî în galop nebun un războinic cu o barbă neagră, care era voinic precum un urs. În apropierea căpitanului gărzii regale, el smuci brusc frâul armăsarului murg, care se ridică în două picioare, iar călăreţul zbură câţiva metri prin aer şi ateriză drept la picioarele căpitanului. Puse un genunchi la pământ, înclină respectuos capul şi după două secunde se uită fix în ochii comandantului:

- Acum o oră am zărit 10 călăreţi galli. Dar o voce poruncitoare îi întrerupse:

- Boldur, adă-l la mine.

- Am înţeles Măria Ta, răspunse căpitanul.

- De unde ştii că erau galli, îl chestionă regele, fixându-l cu o privire cercetătoare.

- Pentru că unul dintre ei avea un coif pe care era un uliu cu aripile deschise.

- Da. Aştia sunt celţi sau galli. E acelaşi lucru. Încotro mergeau?

- Măria Ta, au luat-o spre nord, probabil spre Valea Teleajenului.

- Căpitanul Peleianu când a trecut?

- Să tot fie vreo oră şi jumătate. Cu o jumătate de oră înainte să apară celţii.

- Însemnă că i-a văzut şi trebuie să fie cam la 2 km spre nord. I-am spus să ne aştepte. Boldur, trimite un călăreţ la galop să-i spună Peleianului să-mi iasă în întâmpinare! Se gândi cu strângere de inimă că acel sat era singurul ce era aşezat într-o vale, căci dacii îşi construiau satele pe locuri mai înalte. Apoi, cu o voce tunătoare, comandă:

- Boldur, la 5 km spre nord este un sat. Ia 10 oameni, ocoleşti satul prin dreapta şi le tai calea celţilor!

După ce plecă căpitanul, regele se întoarse cu faţa spre cei rămaşi în preajma sa şi spuse:

- După mine, vitejilor!

Micul prinţ, care abia împlinise 10 ani, se ţinea voinicește în şa, aproape de tatăl său.

Nu parcurseseră nici 2 km şi în faţa lor apăru, ca din senin, căpitanul Peleianu:

- Porunceşte, Măria Ta!

- I-ai văzut pe celţi?

- Văzut, Măria Ta!

- Câţi erau?

- 11, Măria Ta!

- Încotro mergeau?

- Spre nord, Măria Ta!

- Ce avans au?

- Vreo 2 km şi jumătate.

- Atunci tu ocoleşti satul prin stânga. La galop!

Regele, în fruntea gărzii sale, se năpusti ca fulgerul drept spre satul care se vedea în vale.

Celţii omorau femei, bătrâni şi copii şi dădeau foc caselor. La vederea oştenilor regelui se întoarseră cu spatele căutându-şi salvarea prin fugă, dar Boldur le tăie retragerea şi-l omorî pe primul care îi apăru în cale. Atunci, căpetenia celţilor îşi îndreptă calul în singura direcţie în care mai spera că-şi va găsi scăparea, dar din acea parte îl lovi năpraznic căpitanul Peleianu

[6] Cetate-capitală a statului dac din secolul al III-lea î. Cr.

care-i reteză capul cu paloşul pe care-l mânuia cu precizie.

În câteva minute nu mai rămăsese nici un celt pe cal. Toţi erau întinşi pe pământ, morţi sau răniţi.

Căpitanul Boldur privi cu atenţie câmpul de luptă şi observă cum unul dintre celţi s-a furişat spre un cal şi încălecase cu intenţia să fugă. Urmărindu-l, apucă tacticos arcul, puse o săgeată şi ţinti în direcţia fugarului, iar înainte de a slobozi săgeata făcu o corecţie pentru că vântul bătea moderat din stânga. Săgeata îl nimeri pe celt între omoplaţi şi acesta zvâcni brusc capul în sus şi apoi căzu pe spate.

După ce regele se ocupă de conducerea operaţiunii de salvare a răniţilor şi a celei de stingere a incendiilor, de strângere a morţilor şi de asigurarea mijloacelor de subzistenţă a sătenilor, îl lăsă pe căpitanul Peleianul în sat, iar el îl luă pe Boldur.

Părăsiră în tăcere satul şi păşiră pe o potecă ce şerpuia printre tufişurile de măceş şi aluni, de pe coasta unui deal.

La două sute de metri se profila liziera unei păduri deasupra căreia se ridica un fuior de fum, semn al existenţei unei case cu o sobă în care ardea focul. În pădurea deasă, într-o poiană, se zărea o casă izolată ascunsă într-o vale străjuită de nuci bătrâni. De acolo se auzeau trilurile unui fermecat fluier. Doina de jale se auzea din ce în ce mai tare. Casa de piatră avea un cerdac şi patru camere spaţioase, iar în sufragerie era un şemineu în care ardea focul. Un bărbat de vreo 50 de ani, dar încă sprinten, cu o privire vie şi inteligentă se opri din doinit, puse cu blândeţe fluierul la brâu şi se apropie de rege, îngenunche şi îi sărută mâna dreaptă:

- Bine ai venit, Măria Ta!

- Meştere, îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme să vă apărăm de bandiţi. Dar am reuşit să-i omorâm pe tâlhari.

Apoi îl apucă cu blândeţe cu ambele mâini şi îl ajută să se ridice:

- Ridică-te prietene!

Regele era cu un cap mai înalt decât meşterul aurar pe care-l bătu prieteneşte pe spate:

- Povesteşte ce-ai mai făcut?

- Măria Ta, cele două brăţări sunt gata! Şi i le arătă cu palma întinsă spre masa rotundă pe care străluceau cele două brăţări dacice de aur masiv.

- Aceste superbe bijuterii sunt făcute de două mâini măiestre şi sunt sigur că îi vor plăcea şi viitoarei regine. Îţi mulţumesc, prietene!

În drumul său pe care-l parcurse pentru a se întâlni cu viitoarea sa regină, Dromichaites rememoră cei opt ani de război. *„Prin zecile de mii de morţi ai armatei macedonene şi prin nenorocirile care s-au abătut asupra lui Lysimach şi ai lui, în toate locurile de pe pământurile geţilor, au cules răsplata nelegiuirilor lor. Nenorocirile lor au venit direct de la mânia lui Zalmoxis care i-a pedepsit pentru lăcomia lor de aur şi argint şi pentru atrocităţile săvârşite împotriva unui popor credincios, paşnic şi blând şi care respectă legile lui Zalmoxis”*, îşi spuse el, *„căci noi îi datorăm lui Zalmoxis pacea şi ocrotirea cu care îi înconjoară pe cei ce ascultă poruncile Sale.”* Dromichaites era convins că *„disprețuirea avertizărilor lui Zalmoxis de către Lysimach, care neluând în seamă gestul său de a-l elibera din prizonierat pe Agatocles, iar apoi şi pe regele Lysimach însuşi, trecând peste limitele răbdării divine, a cules ceea ce a semănat, după cum se spune într-o zicală străveche.”*

PARTEA ÎNTÂI

De atunci, ab antiquo, trecuseră 2210 ani peste munţii, dealurile şi câmpiile Daciei şi la sfârşitul anului 1918 Anno Domini 9în anul Domnului), românii, strănepoţii dacilor, înfăptuiseră visul de aur al lui Dromichaites – Marea Unire de la 1 decembrie 1918 a tuturor românilor, adică unirea românilor într-un singur stat sub conducerea marelui rege Ferdinand I-ul al României şi a Reginei Maria. Dar, după 22 de ani de la Marea Unire, Hitler şi Stalin au încheiat un tratat prin care au rupt două bucăţi mari din trupul Ţării. Apoi, după încheierea celei de-a doua conflagraţii mondiale a secolului al XX-lea, România a rămas fără Basarabia, Herţa şi Bucovina de Nord, teritorii pur româneşti alipite de URSS.

Legile şi deciziile, bune sau rele, se fac totdeauna de marii învingători, iar cei mici, în foarte multe cazuri, tac şi se supun. Sovieticii puseseră stăpânire pe multe state europene, inclusiv pe România, aducând la conducerea lor pe comunişti. Aceştia au instaurat teroarea împotriva oamenilor politici, intelectualilor, ţăranilor şi burghezilor, teroare care se numea „dictatura proletariatului”. Desigur, în logica tuturor dictatorilor de până atunci. Şi a celor care au urmat.

În acele condiţii dictatoriale, a crescut Emil Bojiescu. Avea o statură herculeană şi semăna cu stră-stră-stră-străbunicul său, regele Dromichaites, ca două picături de apă, nu numai la înfăţişare, ci şi la fire şi la caracter. Avea ochii de un albastru ca cicoarea, pătrunzători, părul blond ca aurul şi barba arămie cu reflexe aurii. Era foarte inteligent, cu o vastă cultură, ştia cinci limbi, era altruist, drept şi necruţător cu duşmanii. Mama sa l-a crescut în spiritul respectării credinţei strămoşeşti ortodoxe şi, în şcolile comuniste

se ruga în gând, iar înainte de culcare îşi spunea sieşi „Tatăl Nostru”. Astfel, disimularea îi era familiară încă de când era copil, ceea ce l-a ajutat să-şi ascundă cu grijă sentimentele în societate şi în special la serviciu.

În anul 1970 fusese trimis de statul român în străinătate să recupereze o parte din comorile getodace sustrase prin diverse metode de pe meleagurile româneşti. Indiferent de ceea ce fusese învăţat în şcoli sau în centre de instruire, civile sau militare, el avea propriile convingeri. Se conducea după maxime antice, după propria sa strategie şi după moştenirea culturală învăţată acasă, în familie, din generaţie în generaţie. Principiul său de dreptate era împrumutat de la romani şi în el se spunea: *„Fiat iustitia, pereat mundus”*[7].

Ajuns la New York fără prea mulţi bani în buzunar, acel Bojinescu îşi dădu repede seama că pentru a se infiltra în lumea interlopă americană, avea nevoie de o mulţime de dolari. Ca să aibă acei dolari, mai întâi se împrieteni cu un gangster, John.

Într-o seară, se duse să-i facă o vizită prietenului său şi, ca de obicei, intră în curtea plină de vegetaţie şi pentru că John încă nu sosise, se aşeză pe o bancă din grădină, aproape de fereastra camerei acestuia. Fereastra era deschisă şi, ca prin minune, brusc se aprinse lumina. „*Oare de ce a încuiat John uşa de la intrare dacă era în casă?*” Imediat însă înţelesese de ce: discutau despre un jaf armat de la o Bancă aflată în capătul opus al oraşului. Auzi chiar şi vocea lui John:

- Şi eu ce trebuie să fac?

- Diseară, la ora 10 fără un sfert, să-i aştepţi pe cei doi puşcăriaşi pe care-i aduc la tine să îi ascunzi. Banii pe care îi vom câştiga, îi împărţim peste două zile.

După ce pricepu cum, unde şi când se va da lovitura, Emil se strecură pe neobservate din curte, pe portiţa pe care intrase cu 10 minute mai devreme şi o închise fără zgomot.

Studie cu atenţie „Chevroletul alb”, care era parcat în faţa portiţei şi memoră numărul maşinii.

În noaptea aceea reflectă la cele auzite şi îşi făcu un plan. Ideea principală era să nu-l implice pe John în ceea ce avea de gând să facă. Apoi, îşi pregăti recuzita: un flacon de cloroform, nişte vată, un recipient de spray paralizant, o vestă antiglonţ, mănuşi, o mască, o mică măciucă de plumb îmbrăcată în pluş, un box, genunchiere şi alte surprize de acest gen. Hotărî să nu se mai bărbierească pentru a-şi schimba înfăţişarea.

În seara următoare, se deplasă în parcarea de lângă Banca cu pricina, scoase din buzunar o legătură de chei şi un şperaclu şi până la urmă reuşi să deschidă uşa unui „Ford negru”. Smulse firele de sub volan şi făcu un scurt circuit pentru a porni motorul autoturismului. Din locul în care se afla, observă Chevrolet-ul alb, care se oprise în apropierea Băncii. Din el coborâră doi indivizi mascaţi, care forţară uşa şi intrară în sediul Băncii.

Imediat se auziră strigăte de groază şi împuşcături. Emil se apropie de Chevrolet, deschise brusc uşa şi îi dădu şoferului, care tocmai deschisese gura să înjure, un jet usturător de spray paralizant în gură şi în ochi. Apoi îi aplică pe gură şi pe nări un tampon de vată îmbibat cu cloroform. Îl luă în braţe şi-l aşeză pe trotuar, îi luă şapca şi ochelarii, îl dezbrăcă de haină, apoi îl cără ca pe un sac şi îl aruncă în portbagaj. Îşi puse ochelarii şi şapca şi îmbrăcă haina.

Peste 5 minute, cei doi puşcăriaşi se îndreptau grăbiţi spre el. Emil luă în mâna stângă spray-ul paralizant, iar în cealaltă măciuca, şi când ieşi din autoturism, în întâmpinarea lor, unul dintre puşcăriaşi strigă:

- Ce dracu faci?

Emil îl împroşcă în faţă cu jetul paralizant şi în timp ce acesta îşi ducea ambele mâini la faţă, îl lovi pe celălalt cu bombeul bocancului între picioare şi când individul se încovoie de durere, îl pocni apoi cu măciuca în moalele capului. Se întoarse către primul şi-i aplică acelaşi tratament cu aceeaşi măciucă. După aceea se aplecă, culese cele două sacoşe pline cu bani, de pe trotuar, se urcă în Fordul negru, care avea motorul pornit şi se îndreptă spre aeroport.

Peste 8 ore avionul său ateriza la Los Angeles. Se instală la un hotel luxos, şi se înregistră sub numele de Jim White; de data aceasta, el era un domn care semăna, pe fiecare zi ce trecea, din ce în ce mai mult, cu Hercule din cauza bărbii arămii care crescuse din ce în ce mai mare.

Când numără banii, avu una dintre cele mai frumoase surprize: peste 700.000 de dolari în bancnote uzate şi ani de fabricaţie/tipărire şi serii foarte diferite. *„Aşadar, nu se putea şti şi nu se putea demonstra că erau cele furate de cei doi puşcăriaşi de la Banca din New York”.*

În ziarele cumpărate imediat ce ajunsese în Los Angeles, citi cu stupoare că în timpul jafului fuseseră împuşcaţi doi oameni, ucigaşii fuseseră prinşi, dar banilor furaţi li se pierduseră urma.

„Ce dandana, exclamă Emil – alias Jim, s-a făcut justiţie – cei doi tâlhari au fost arestaţi, şi mai mult ca sigur, vor fi şi condamnaţi, iar eu, care i-am pedepsit deja, rămân cu o recompensă bine meritată.”

7 “Să se facă dreptate, de-ar fi să piară lumea”, expresie latinească celebră potrivit căreia principiul de drept, de dreptate, este mai scump decât orice pe lume.

Puse ziarul înapoi pe masă, îşi întinse picioarele şi îşi rezemă spatele în fotoliul comod pentru a se relaxa. *„Acum dispun de un capital suficient pentru a-mi îndeplini misiunea sacră, aceea de a recupera o parte din comorile strămoşilor mei.*" Se gândi la brăţările dacice din aur masiv, la coifuri de aur şi argint, la farfurii şi pocale de aur şi argint, la sceptre de aur şi argint, monede de aur sau argint, precum erau monedele de argint ale regelui geto-dac Moskon sau monedele de aur de tip Coson, plăci de argint, bijuterii şi câte şi mai câte altele.

Apoi, după o meditaţie mai profundă, se întristă. *„Niciodată nu voi putea recupera imensul tezaur jefuit de împăratul Traian-Optimus Princeps – de pe teritoriul Daciei: 5 milioane de libre*[8] *de aur şi 10 milioane de libre de argint."*

Emil, alias Jim, trebuia să rezolve cât mai repede problema recuperării unei brăţări dacice. *„Am nevoie de un plan cât mai simplu şi de unul de rezervă, îşi zise el, dar, în primul rând, ar fi necesar să angajez un detectiv care să depisteze nişte persoane care au vândut sau au cumpărat obiecte de aur şi argint din secolele IV – I î.Cr. şi chiar din secolul I A.D., adică din perioada Antichităţii, din ţările Sud-est Europene"*. Se mai gândi că, pentru păstrarea secretului, ar avea nevoie şi de un al doilea detectiv pentru a-i spune cine mai dorea să mai vândă astfel de obiecte, unde şi când. *„În al treilea rând, sunt nevoit să cumpăr un servitor al persoanei care avea astfel de obiecte, căci mi-ar putea face servicii preţioase, gândi el, iar în al patrulea rând, trebuie să aflu ce amantă are patronul/interlopul. Mă voi folosi de ea în operaţiunea de recuperare."*

După ce a cugetat la diferite chichiţe ale planului care începea să prindă contur, Emil a trecut la acţiune şi a angajat un detectiv care i-a furnizat destul de repede primele informaţii: Jack Peterson vânduse o brăţară dacică lui James Roberts. *„De celelalte informaţii deocamdată nu am nevoie"*, îşi zise el. *„Acum mă interesează ce mai vrea să mai vândă Peterson"*. Angajă un alt detectiv care, spre surprinderea sa, îl asigură că, la următoarea licitaţie, interlopul urma să mai vândă o brăţară dacică şi alte obiecte de aur şi argint. Începu să-l urmărească pe individ şi pe măsură ce afla, din anturajul acestuia, la ce petreceri va participa, îşi făcea şi el apariţia. Timp de o lună fu nelipsit de la viaţa mondenă din înalta societate.

La unul din aceste evenimente, Emil o cunoscu pe Danielle – o femeie de vreo 25 de ani, brunetă de înălţime medie şi trup de balerină, cu ochi negri de foc şi o gură senzuală; prinse momentul când rămăse singură la masă, flirtă puţin, cam un sfert de oră, cu ea, ridică paharul, uitându-se fix la ea şi femeia zâmbi ducând paharul la gură. O invită apoi politicos la dans, în timp ce orchestra interpreta cu virtuozitate un tangou celebru. Simţi imediat mirosul îmbătător de parfum extrafin, o strânse la piept şi după ce făcu primii paşi, îşi dădu seama că era o bună dansatoare. Începu o conversaţie banală care, pe nesimţite, se transformă în cele mai neaşteptate dezvăluiri despre muzică, operă, literatură, teatru, iar apoi despre hobby-uri şi viaţa amoroasă. Aşadar, sărise peste punctul trei al planului, adică direct la punctul patru, şi, de la ea, încetul cu încetul, află ce servitori avea Peterson şi care dintre ei era mai corupt. Acesta era Bob sau Bobby, pe care-l cumpără uşor şi care-l informă în scurt timp ce magazine frecventa stăpânul său şi ce anume cumpăra, ce obiceiuri avea, ce puncte slabe avea şi alte aspecte foarte utile pentru operaţiune. Nu dură mult şi Bob îi aduse trei valize de diferite dimensiuni, identice cu cele ale lui Jack Peterson şi apoi îi spuse la ce hotel trăgea stăpânul său şi numărul camerei, 11, în care obişnuia să doarmă. Se cază şi el la acelaşi hotel, în camera nr. 11, pentru a se familiariza cu interiorul ei şi pentru a lua amprenta, în plastilină, a cheii. Astfel, intră în posesia unei chei identice. Cu o seară înaintea venirii lui Peterson, se cază într-o cameră vecină şi petrecu noaptea cu Danielle, când află tabieturile acestuia.

În ziua respectivă, la ora la care îi spusese Danielle că-i va veni amantul, Emil îl urmări cu ajutorul unui binoclu şi văzu că acesta avea în mână valiza de dimensiune mijlocie. Ea îi spusese unde ţinea Jack hainele şi valiza cu bijuterii. Peterson comandă o cafea şi după ce o bău simţi nevoia acută să meargă la WC. Chelnerul îi pusese în cafea un purgativ puternic primit de la Emil, care-i spuse-se:

- Individul vrea să-mi fure iubita. Te rog să mă ajuţi să-l împiedic să se întâlnească cu ea. Uite un purgativ, pune-l în cafea să-i jucăm festa, iar pe lângă purgativ îi îndesă în palmă şi o bancnotă de 20$.

Imediat ce ieşi chelnerul, Emil ascultă cu urechea lipită de un pahar apăsat pe perete zgomotul făcut de Peterson, care, în grabă mare, răsturnă şi un scaun şi deschisese brusc uşa de la baie. Exact atunci intră Emil cu ajutorul cheii copiate, având în mână o valiză şi ieşind cu alta identică. Operaţiunea durase maxim 40 de secunde, iar după 5 minute părăsea hotelul îndreptându-se spre aeroport. Era curios să vadă ce comoară ducea în valiza care cântărea, după părerea sa, cam 17 kg, dar nu voia să rişte. După ce ateriză la New York, se cază la un hotel de trei stele, pentru a

8 Libră, libre, s.f. (înv.) 1. măsură de greutate, litră. 2. monedă mică, de argint, conform Dicţionarului de arhaisme şi regionalisme, 2002, http://dexonline.ro/definiţie/libr%C4%83,

se feri de privirile celor din înalta societate, iar seara, Emil deschise valiza furată de la hotelul din Los Angeles şi găsi o adevărată comoară: o brăţară dacică din aur, monede geto-dacice din aur denumite „Cosoni", monede de argint cu efigia regelui dac Moskon, coliere de aur cu nestemate, agrafe de aur, un pocal de aur şi trei de argint, farfurii şi linguri de aur şi, în sfârşit, monede de aur din vremea regelui Lysimah. Toate acestea, după cunoştinţele sale, erau de pe teritoriul Daciei, inclusiv monedele regelui macedonean care fusese luat prizonier, cu întreaga lui armată, când invadase statul regelui dac Dromichaites.

Dimineaţa se trezi devreme şi plecă să-l întâlnească pe omul său de legătură, Vasilescu, aflat la 12 kilometri, într-o vilă cu două etaje în care locuiau trei familii de români. Bineînţeles că nimeni dintre ei nu cunoştea că omul său era agent secret. Opri la un telefon public şi îl întrebă unde să se întâlnească:

- La nici măcar 100 m depărtare de vila pe care o ştii, este un mic parc în care este amenajat un loc de joacă pentru copii. Eu voi fi cu o fetiţă de patru ani cu o rochiţă roşie şi pantofiori roşii, pe care o voi da în leagăn. Dacă îmi dau jos şapca de pe cap, înseamnă că e pericol şi te îndepărtezi imediat. Te aştept peste 30 de minute.

Soarele strălucea puternic şi parcul era plin de oameni şi de copii de toate vârstele. Emil îl observă pe omul său imediat ce păşi în parc. Nu era nici un pericol:

- Sile, bine te-am găsit, spuse el întinzându-i mâna, iar după ce îşi scuturară mâinile în palma lui Sile, rămăsese un mic bileţel. Am primit cartea. Este extraordinară. Să mă ajuţi, te rog, s-o trimit la părinţii mei.

Omul său descifră mesajul său astfel: *„Sile, am venit cu bine. Am primit obiectele căutate. Sunt extraordinar de multe. Te rog să mă ajuţi să le trimit în Ţară, la şefii mei."* După ce se gândi un pic, îi răspunse zâmbind:

- Astăzi vorbesc cu părinţii tăi. Mâine ne întâlnim la aceeaşi oră, la cafeneaua de vis-a-vis, şi îi arătă cu degetul arătător direcţia în care se vedea aceasta.

În dimineaţa următoare se revăzură şi Vasilescu îi lăsă în mână un bileţel un pic mai mare decât un bilet de tramvai şi îi spuse în şoaptă, la ureche, cum vor proceda în continuare. Renunţară la ideea de a lua două bilete de avion pentru primul zbor de sâmbătă dimineaţa spre Miami şi, în schimb, închiriară un avion pentru aceeaşi zi deoarece Emil avea în valiză o comoară de aur şi exista pericolul să le fie detectată acea cantitate enormă de metal, fie ea chiar şi de aur. După ce s-au despărţit, Emil citi bileţelul pe care erau câteva litere, cifre şi paranteze: [DC%UD/UC//]12012014[FN%DS/ZF//]1215140722(UC,ZFUO,TZ).

Acest mesaj Emil îl descifră imediat: 25º12´15˝ latitudine nordică şi 79º26´07˝ longitudine vestică la data de: 15.07, orele 18.30.

„Asta înseamnă că pe 15 iulie a.c. să mă întâlnesc, la orele 18.30, în punctul corespunzător longitudinii şi latitudinii indicate în bilet", îşi zise el.

În acea zi, la puţin timp, după ce sună ceasul, mâncă la repezeală ceva, bău o cafea, se îmbrăcă, îşi verifică toate actele şi documentele, luă valiza şi umbrela pentru că era înnorat şi începuse deja să plouă.

Când ajunse în stradă, ploaia se înteţi şi, după câteva minute, deveni torenţială. Apa curgea şiroaie, iar trecătorii începuseră să alerge pentru a se adăposti undeva. Abia găsi un taxi şi se îndreptă spre aeroport. Avionul particular, închiriat de ei, decolă lin pentru că Vasilescu era un pilot experimentat.

Emil nu era sigur de priceperea acestuia, mai ales în momentul când aparatul de zbor pătrunsese în nori şi începuse să trepideze din toate încheieturile deoarece intrase într-o zonă de turbulenţe atmosferice. *„Numai de nu s-ar dezmembra avionul"*, îşi zise el când simţi smuciturile şi auzi trosniturile înspăimântătoare, care după câteva minute se atenuară şi, în cele din urmă, încetară. După aceea, călătoria dură câteva ore fără incidente

, apoi micul avion începu să coboare şi, la un moment dat, se zări oraşul, apoi pista de aterizare care era perpendiculară pe direcţia de zbor. Vasilescu înclină avionul şi viră până ce se înscrise fix pe direcţia pistei, apoi cei doi pasageri simţiră cum roţile atinseră solul, iar aparatul rula cu viteză pe beton şi se apropia de o clădire a aerogării destinată avioanelor particulare.

Luară un taxi, care-i duse până la locul unde era ancorat un mic iaht. Se urcară amândoi la bord şi Emil întrebă:

- N-avem echipaj? Bănuiesc că tu eşti căpitanul.

- Da şi din echipaj facem parte amândoi.

- Păi Arhipelagul Bahama are vreo 700 de insule. Cum Dumnezeu vom găsi noi Insula Bimini?

- Foarte simplu: este la nord-vest de Insula Andros, care e cea mai mare insulă a Arhipelagului.

- Atunci e foarte simplu, glumi Emil şi-şi încheie vorbirea cu un râs forţat. Îşi zise: *„Râzi tu, râzi Harap Alb, dar nu e râsul tău"*.

Într-adevăr nu-i ardea de glume când îi aştepta o călătorie pe apele nesigure ale Atlanticului.

Apoi, gândi şi spuse cu voce tare:

- Bine că nu e un iaht cu pânze.

A doua zi dimineaţă se înapoiară în acelaşi loc, cu un bidon de benzină, câteva sticle cu apă, ceva de

mâncare şi alte lucruri.

„Numai să nu ne lase motorul în mijlocul Atlanticului”, îşi zise el amărât. Vasilescu porni motorul şi îndreptă iahtul cu prora spre ocean.

Emil îşi făcu o cruce mare şi se rugă la Dumnezeu să-i păzească de pericole. Apoi zise:

- Sile, în cât timp ajungem pe insulă?

- În trei ore, zise acesta şi se uită la ceas. Dar după o oră începu furtuna, vântul se înteţi, valurile erau din ce în ce mai mari, iar ei se refugiară în cabina iahtului unde era cald, dar nu era deloc confortabil, căci ambarcaţiunea era ca o coajă de nucă în vâltoarea aceea înspâimântătoare, iar ei erau aruncaţi când într-un perete, când în celălalt.

Când se apropia un val li se părea ca un munte, iar când valul îi acoperea aveau impresia că se scufundă şi această scenă se repeta la nesfârşit într-un zbucium insuportabil. Emil îşi simţea stomacul în gât şi avea stări de vomă insuportabile, era alb ca varul la faţă şi simţea cum puterile îl părăsesc.

După patru ore şi jumătate erau transpiraţi, însetaţi şi obosiţi, însă Emil se ruga mereu: *„Doamne ajută-ne, nu se părăsi Doamne”*. Dar deodată, spre bucuria lor, vântul încetă şi valurile deveniră din ce în ce mai mici de parcă Dumnezeu le auzise rugăciunea. *„Cred că suntem în ochiul ciclonului”*, gândi Emil, dar insula nu se zărea nicăieri. Emil duse binoclul la ochi şi la un moment dat zări o barcă de pescari, de parcă Dumnezeu o trimisese acolo. Se apropiară de barcă şi aceştia le explicară că insula căutată se află la vreo 7 km nord-vest, ceea ce înseamnă că furtuna îi împinsese foarte mult spre sud-est. Într-adevăr, după o jumătate de oră Emil se uită prin binoclu şi-i arătă cu mâna întinsă lui Vasilescu:

- Uite acolo, şi-i întinse binoclul, vezi bucăţica aceea de pământ?

- Da, răspunse Vasilescu şi faţa lui se destinse într-un zâmbet larg.

Peste un sfert de oră văzură şi bricul pe care-l căutau. Era din România, se numea bricul „Baracuda” şi era trimis într-o călătorie în jurul lumii pentru agrement, dar şi pentru o misiune secretă.

Se apropiară de ambarcaţiune şi după formalităţile de rigoare li se dădu permisiunea să urce la bord. Îi întâmpină căpitanul vasului:

- Popescu, se prezentă el, căpitanul vasului. Bine aţi venit pe teritoriul României.

Lui, acelui Popescu, trebuia Emil să-i predea comoara pentru a fi repatriată şi după ce rezolvă această sarcină îşi spuse: *„Doamne, îţi mulţumesc că ai salvat comoara strămoşilor mei”* şi îşi făcu semnul crucii.

*

După ce a pus la adăpost comoara nemuritorului popor daco-român, Emil se simţea ca în vacanţă şi îşi propuse să plece într-o călătorie de agrement binemeritată.

Îşi luă un bilet la avion, apoi zbură şi ateriză în Chicago şi ieşind din autogară înregistră dintr-o singură privire de profesionalist tabloul de ansamblu din faţa sa: o puzderie de oameni pe trotuar, pe stradă câteva autoturisme, un taxi parcat lângă trotuar şi la vreo 10 m mai în faţă oprise o motocicletă pe care erau două persoane. O femeie fermecătoare îmbrăcată în alb îi atrase atenţia prin eleganţă, supleţe şi mişcări graţioase.

Deşi se uita fix la ea, Emil avea o extraordinară atenţie distributivă: observă că un individ coborâse de pe motocicleta care continua să facă un zgomot teribil, deşi rămăsese pe loc. Omul fugi drept spre femeia în alb care tocmai întinsese o mână să deschidă portiera taxiului.

O îmbrânci, îi smulse poşeta, se întoarse brusc la stânga-mprejur. Emil înţelesese exact ce intenţie avea hoţul, lăsă din mână valiza grea, care căzu pe trotuar, şi luă startul în acelaşi timp cu hoţul, dar nu sprintă spre individ, ci spre motocicleta la care ajunseseră amândoi în acelaşi timp.

Când tâlharul ridică piciorul să încalece pe locul din spate al motocicletei, Emil îl interceptă, îl lovi cu o directă de dreapta şi acesta zbură câţiva metri prin aer de parcă-l lovise trenul. Motociclistul demară în trombă şi dispăru în câteva secunde. Emil îl lovi pe hoţ în carotidă, recuperă geanta albă şi se îndreptă sprinten spre femeia care urmărise spectacolul cu sufletul la gură şi care încă nu-şi revenise din starea de şoc.

- Doamnă, am onoarea să vă înapoiez poşeta dumneavoastră, spuse Emil în limba engleză. Numele meu este Jim.

- Mulţumesc domnule, răspunse femeia pe faţa căreia paloarea groazei fu înlocuită de lumina unui zâmbet angelic de mulţumire care-i pătrunsese lui Emil în suflet ca o rază de soare.

- Mă scuzaţi o secundă, rosti Emil alergând să-şi recupereze valiza grea cu care se înapoiase rapid.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru gestul dumneavoastră nobil.

- Deja mi-aţi mulţumit cu un zâmbet divin.

- Am uitat să mă prezint. Sunt Ana Georgescu, rosti ea şi îşi întinse mâna ei delicată care se pierdu în cea a bărbatului.

- Sunteţi românca? Întrebă cu bucurie Emil.

- Da, românca de origine maghiară. Cum de-aţi

reuşit să alergaţi aşa repede?

- Aler mereu…

Înainte de despărţire, Emil, alias Jim, îi oferi cartea lui de vizită şi după rugăminţi persuasive reuşi să obţină promisiunea Anei de a cina cu el a doua zi.

Sâmbătă seara o aşteptă cu nerăbdare în faţa restaurantului select pe care-l alesese Emil, deşi Ana îl rugase să nu cheltuiască prea mulţi bani. Chipul lui Emil strălucea de fericire, trădându-i sentimentele. O conduse la separeul pe care-l rezervase cu o zi înainte. Faţa de masă era imaculată şi apretată, paharele de cristal străluceau la fel ca şi tacâmurile din argint aranjate impecabil pe masă. Era o atmosferă tihnită, confortabilă, cu o muzică clasică în surdină, cu multe femei frumoase, îmbrăcate elegant. Dar *„nici una nu o întrece pe Ana, cugetă el, este de o frumuseţe răpitoare, suavă, strălucitoare, irezistibilă şi în plus este ardeleancă din Cojocna, de lângă Cluj”*. Simţi cum inima sa se topea de fericire, căci se îndrăgostise ca un licean el, care cunoscuse şi avusese multe femei tinere şi minunate.

(Fragment din volumul în lucru *Comorile nemuritorilor*)

TEXTE ALESE

RESPECTUL

„Omul e în adevăr destul de nesfânt. dar umanitatea din persoana lui trebue să-i fie sfântă.” (Kant)

Respectul se referă întotdeauna numai la persoane, niciodată la lucruri. Acestea pot stârni în noi *înclinații* sau, dacă sunt animale (d. p. cai, câini, şi a. m. d.) chiar *iubire,* sau şi frică, cum sunt: marea, un vulcan, o fiară sălbatecă, niciodată respect. Ceva care se apropie încă mai mult de acest sentiment, este admirația şi anume ca efect; admirația se poate referi şi la lucruri, d. p. munți înalţi cât cerul, mărimea, mulțimea şi depărtarea corpurilor cerești, tăria şi iuțeala unor animale etc. Dar toate acestea nu sunt respect. Un om poate fi deasemenea pentru mine un obiect de iubire, de frică sau de admirație, chiar până la mirare, dar totuşi să nu fie pentru ta şi obiect de respect. Felul lui glumeț de a fi, curajul şi forța lui îmi pot procura asemenea simțiri, totuşi lipsește respectul lăuntric față de el. *Fontenelle* spune: *În fala nobil mă închin, dar spiritul meu nu se închină.* Eu pot să adaug: În fața unui om de jos, burghez de rând, la care observ corectitudine a caracterului într’o măsură pe care nu mi-o stiu mie însumi, *spiritul meu se’nchină,* de vreau sau nu, şi oricât de sus aş purta capul pentru a nu-l lăsa să-mi treacă cu vederea întâietatea. Pentru ce aceasta? Exemplul lui îmi pune în față o lege care, dacă o compar cu purtarea mea, îmi doboară mândria de mine şi a cărei ascultare, adică *putință de a fi împlinită,* o văd în fața mea dovedită prin faptă. Şi chiar dacă sunt conştient de un acelaş grad de cinste la mine, respectul însă rămâne. Căci, deoarece tot ce are omul bun într-însul, e totdeauna plin de lipsuri, iată că legea ilustrată printr-o pildă, îmi striveşte totuşi mereu mândria, pentru care omul din fața mea îmi dă o măsură; omul a cărui prihană, pe care poate s’o aibă încă, nu-mi este aşa de cunoscută ca a mea, şi care mi s’arată astfel într’o lumină mai pură. *Respectul* **e** un tribut pe care nu-l putem refuza meritului, fie că vrem, fie că nu; putem cel mult să-l ascundem în afară, dar nu putem împedeca totuşi să-l simțim înlăuntrul nostru.

Respectul e aşa de *puțin* un sentiment de *plăcere* încât atunci când e vorba să-l avem față de un om, n’o facem bucuros. Căutăm să găsim ceva ce ne-ar putea uşura povara lui, vreun cusur, ca să ne despăgubim de umilirea ce-o suferim din cauza unui astfel de exemplu. Înşişi morții, mai ales dacă exemplul lor pare imposibil de imitat, nu sunt întotdeauna feriți de această critică. Chiar şi legea morală însăşi, în *manifestatea ei solemnă,* e expusă acestei tendințe de a se teri ce respectul ei. Credeți oare că-i de atribuit vreunei alte cauze faptul că atât am dori s’o înjosim până la a fi înclinația noastră intimă şi că din pricina unor alte cauze ne căsnim aşa ce mult să facem din ea prescripția dragă a propriului nostru interes .prea bine înțeles - decât din pricina faptului că am vrea să scăpăm de respectul înfricoşător, ce ne aduce în față cu atâta severitate, propria noastră nemernicie? Cu toate acestea, e şi *atât de puțină neplăcere* într’aceasta, încât dacă odată ai lăsa îngâmfarea şi i-ai înlesni acelui respect influența practică, nu te mai poți sătura de splendoarea acestei legi, iar sufletul crede că se ridică deasupra lui-însuşi tot atât de mult pe cât vede legea sfântă ridicată deasupra lui şi a naturii sale plăpânde. Ce-i drept, talente mari şi o activitate pe măsura lor pot stârni respectul sau un sentiment asemenea lui, şi se şi cuvine să le-o închinăm, şi atunci pare cum că admirația ar fi tot una cu acea simțire. Dar dacă privim lucrurile mai deaproape, vom observa că – întrucât totdeauna rămâne nesigur cât de mare în îndemânare, e partea talentului înnăscut şi cât de mare cea a culturii dobândite prin silința proprie – rațiunea ne-o reprezintă pe aceea ca fruct probabil al culturii, deci ca merit; ceeace coboară simțitor îngâmfarea noastră şi ori ne face învinuiri din această pricină, ori ne impune urmarea unei astfel de pilde în felul care ne e potrivit nouă. Deci nu e numai admirație acest respect ce-l avem pentru o astfei de persoană (de fapt, pentru legea pe care ne-o pune în fată pilda ei); ceeace se dovedeşte şi prin aceea că gloata de rând a adepților, dacă crede că a aflat de undeva partea rea din caracterul unui asemenea om (ca de pildă Voltaire), renunță la orice fel de respect față de el, pe când adevăratul învățat o simte totuşi încă întotdeauna măcar în ceeace priveşte talentele acestuia, pentru că el însuşi e încurcat

într'o treabă şi meserie, care face din imitarea aceluia oarecum o lege pentru el.

Respectul pentru legea morală e prin urmare singurul! şi în acelaş timp necontestatul mobil moral, tot aşa precum acest sentiment nu-i îndreptat asupra niciunui obiect decât numai din acest motiv. Mai întâi legea morală determină obiectiv şi nemijlocit voinţa în judecata raţiunii; libertatea a cărei cauzalitate e determinabilă numai prin lege, constă însă în aceea că ea restrânge toate înclinaţiile, deci şi preţuirea persoanei însăşi, la condiţia urmării legii ei pure. Această restrângere are un efect asupra sentimentului şi produce sensaţia neplăcerii, care poate fi cunoscută a priori din legea morală. Pentrucă însă, în această privinţă, ea e numai un efect *negativ,* care, ca isvorît din înrâurirea unei raţiuni pure practice, scoboară mai ales activitatea subiectului în măsura în care înclinaţiile sunt temeiurile care-1 determină, deci sdruncină părerea despre propria-şi valoare (care, fără armonia cu legea morală, e scoborîtă la nimic) – efectul acestei legi asupra sentimentului e doar o umilire, pe care deci o înţelegem, ce-i drept, a priori, dar în care nu putem cunoaşte forţa legii pure practice ca mobil, ci numai rezistenţa faţă de mobilurile simţurilor. Aceeaş lege fiind însă şi obiectivă, adică un temei nemijlocit de hotărîre a voinţii în reprezentarea raţiunii pure, această umilire având, deci, loc numai cu privire la puritatea legii, scoborîrea pretenţiilor preţuirii de-sine, morale, adică umilirea în privinţa simţurilor, e o urcare a preţuirii morale, adică practice, a legii însăşi pe latura intelectuală, într'un cuvânt: respectul pentru lege e şi potrivit cauzei lui intelectuale un sentiment pozitiv, pe care-1 cunoaştem a priori. Căci orice micşorare a piedecilor unei activităţi e o promovare a activităţii însăşi. Recunoaşterea legii morale însă e conştiinţa unei activităţi a raţiunii practice pe temeiuri obiective, care nu-şi exteriorizează efectul ei în acţiuni numai pentrucă o împedecă cauze subiective (patologice). Prin urmare respectul pentru legea morală trebue privit şi ca un efect pozitiv, dar indirect al acestei legi asupra sentimentului, întrucât ea slăbeşte înrâurirea stânjenitoare a înclinaţiilor prin umilirea îngâmfării, deci ca temei subiectiv al activităţii, ca *mobil,* pentru urmarea legii şi ca temei pentru maximele unui trai potrivit ei. Din conceptul unui mobil isvorăşte acela al unui *interes,* care nu se atribue niciodată decât unei fiinţe înzestrate cu raţiune şi care însemnează un *mobil* al voinţii, întrucât el e *reprezentat prin raţiune.* Legea însăşi trebuind să fie mobilul într'o voinţă moraliceşte bună, *interesul moral* e un interes pur, neatârnând de simţuri, al raţiunii pure practice. Pe conceptul de interes se fundează şi acela de *maximă.* Aceasta prin urmare, numai atunci e moral-adevărată, când se sprijină numai pe interesul ce-1 avem în urmarea legii. Toate trei conceptele însă, acela de *mobil,* de *interes* şi de *maximă* se pot întrebuinţa numai cu privire la fiinţe mărginite. Căci ele toate presupun o îngrădire a naturii unei fiinţe în care natura subiectivă a voiei ei nu coincide dela sine cu legea obiectivă a unei raţiuni practice; o nevoie de a fi împins la activitate printr'un lucru oarecare, pentrucă aceleia i-se pune o piedecă lăuntrică. Voinţii divine nu i-se pot aplica prin urmare.

DATORIA

...Datorie! tu nume sublim şi mare care, pentru a hotărî la faptă voinţa, n'ai în tine nimic atrăgător care poartă ca sine ispita, ci supunere ceri, fără totuşi să ameninţi cu ceva care ar trezi în suflet o firească aversiune şi l-ar înspăimânta, ci doar o lege stabileşti, care-şi găseşte prin ea-însăşi poartă spre suflet şi-şi câştigă, chiar în ciuda voinţii, veneraţie (desi nu întotdeauna ascultare); înaintea căreia amuţesc toate înclinaţiile, cu toate că în taină uneltesc împotrivă-ţi: care-ţi e obârşia vrednică de tine şi unde să găsim rădăcina viţei tale de neam, care respinge cu mândrie orice înrudire cu înclinaţiile, şi din care să purceadă condiţia neapărată a acelei valori pe care singură oamenii şi-o pot da?

Nu poate fi nimic altceva decât aceeace ridică pe om, ca parte din lumea simţurilor, deasupra lui însuşi, aceeace-1 leagă de o ordine a lucrurilor, pe care numai întreaga lume a simţurilor şi, împreună cu ea, existenţa empiric determinabilă a omului în timp şi întregul tuturor scopurilor (care singur e pe măsura unor astfel de legi practice necondiţionate, precum cea morală). Nu-i altceva decât *personalitatea,* – adică: libertatea şi independenţa de mecanismul întregii naturi –, considerată însă în acelaş timp ca puterea unei fiinţe supuse unor legi specifice, anume pure practice, date de propria-i raţiune –, prin urmare o persoană, aparţinând lumii simţurilor, supusă propriei personalităţi, în măsura în care ea ţine în acelaş timp de lumea inteligibilă; şi atunci nu-i de mirare că omul, aparţinând ambelor lumi, nu trebue să privească astfel propria-i fiinţă în legătură cu a doua şi cea mai înaltă menire a lui decât cu veneraţie, iar legile acestei meniri cu cel mai înalt respect.

Pe această origină se întemeiază apoi multe expresii cari desemenează după idei morale valoarea obiectelor. Legea morală e sfântă (inviolabilă). Omul e în adevăr destul de nesfânt. dar *umanitatea* din persoana lui trebue să-i fie sfântă. In toată făptura, tot ce vrem şi asupra căruia avem vre-o putere, poate fi întrebuinţat şi *numai ca mijloc,* dar omul şi împreună ca el orice făptură raţională, e *scop in sine-însuşi.* Căci el e subiec-

tul legii morale – care-i sfântă – numai datorită autonomiei libertăţii lui. Şi tocmai în vederea acesteia, orice voință – chiar şi voinţa fiecărei persoane în parte, îndreaptă asupri ei însăşi – e mărginită la condiţia potrivirii cu *autonomia* fiinţei raţionale, anume de a n'o supune la nici-o intenţie ce n'ar fi posibilă după o lege care ar putea izvorî din voința subiectului pasiv însuşi; prin urmare de a nu-l întrebuința pe acesta niciodată numai ca mijloc, ci, în acelaş timp, şi ca scop. Această condiţie i-o adăugăm cu bună dreptate chiar şi voinţii divine cu privire la fiinţele raţionale din lume ca făpturi ale ei, întrucât ea se sprijină pe *personalitatea* acestora, singura prin care ele sunt scopuri în ele-înseşi.

Această idee trezitoare de respect, a personalităţii – care ne pune înaintea ochilor măreţia naturii noastre (potrivit menirii ei), şi care, lăsându-ne în acelaş timp să vedem lipsa de potrivire a purtării noastre faţă de ea, ne distruge astfel îngâmfarea proprie – e firească şi lesne de observat chiar şi pentru mintea omenească cea mai de rând. N'a observat oare orice om, chiar numai pe jumătate cinstit, că a renunţat la o minciună – dealtfel nevătămătoare, prin care sau el însuşi ar fi putut scăpa dintr'o afacere supărătoare sau chiar ar fi putut produce vreun folos unui prieten iubit şi meritos – numai pentru a nu fi silit să se disprețuiască în taină, în ochii lui însuşi? Pe un om de bine, în cea mai mare nenorocire a vieţii lui, pe care ar fi putut-o înlătura numai dacă ar fi putut să-şi calce datoria, nu-l ţine oare încă drept conştiinţa că el a păstrat totuşi, în demnitatea ei, umanitatea din persoana lui, şi a cinstit-o, că n'are de ce să se ruşineze de el însuşi şi să se teamă de ochiul lăuntric al exa-menului prppriu? Această mângâiere nu-i fericire, nici chiar cea mai mică parte din aceasta. Căci nimeni nu-şi va dori prilejul unei astfel de mângâieri, poate nici măcar să trăiască în asemenea împrejurări. Dar el trăeşte şi nu poate îndura să fie nedemn de viaţă în faţa propriilor lui ochi. Această liniştire lăuntrică e, prin urmare, numai negativă, faţă de tot ceeace poate face plăcută viaţa; căci ea e îndepărtarea primejdiei de a scădea în valoarea personală, după ce renunţase deja cu totul la valoarea situaţiei lui. Ea e rezultatul unui respect pentru cu totul altceva decât viaţa, în comparaţie şi opoziţie cu care, aceasta, cu toate plăcerile ei, n'are mai de grabă nici-o valoare. El mai trăeşte încă din datorie, dar nu pentrucă ar mai găsi în viaţă vreo cât de mică plăcere.

Astfel e constituit adevăratul mobil al raţiunii pure practice; nu-i decât legea morală însăşi, întrucât ne face să simţim măreţia propriei noastre existenţe suprasensibile şi provoacă subiectiv, în oameni cari sunt în acelaş timp conştienţi de fiinţarea lor sensibilă şi de atârnarea, legată de aceasta, de natura lor atât de patologic afectată, respect pentru înalta lor menire. De acest mobil se leagă apoi atâtea farmece şi plăceri ale vieţei, că numai din pricina lor alegerea cea mai cuminte a unui *epicureu* înţelept şi cugetând asupra supremului bine al vieţii, s'ar declara pentru buna purtare morală şi poate că-i potrivit să se lege această perspectivă a unei vieţi de plăceri uşoare de acel mobil suprem şi, el singur, îndeajuns factor de determinare; dar numai pentru a ţine piept ademenirilor pe cari destrăbălarea, nu uită să le arate pe partea opusă, nu pentru a pune aci adevărata putere de determinare, nici în oricât de mică măsură a ei, când e vorba de datorie. Căci aceasta ar fi tot una cu a voi să prihănim cugetul moral în obârşia lui. Venerabilitatea datoriei nu are nimic de-a-face cu plăcerile vieţii; ea îşi are legea specifică, chiar tribunalul ei specific, şi oricât am vrea să le batem la un loc, pentru ca, amestecate, să le oferim oarecum, ca doctorie sufletului bolnav, ele se despart totuşi îndată dela sine, iar dacă n'o fac, atunci datoria nu mai acţionează deloc şi chiar dacă viaţa fizică ar câştiga prin aceasta oarecare putere, cea morală ar peri fără chip de scăpare.

Im. Kant, *Critica raţiunii practice*
Trad. de D. C. Amzăr şi R. Vişan.

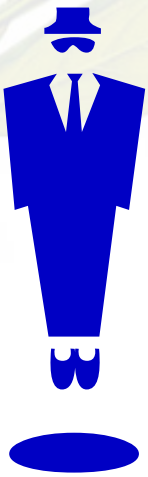
(Text preluat din N. Bagdasar, Virgil Bogdan, C Narly, ***Antologie filosofică. Filosofi străini***, Casa Școalelor, 1943, pp. 393-398

DES SAGESSES

1. *„Servir un prince, c'est comme dormir avec un tigre" (proverbe chinois).*
2. *Ne comptez pas sur les autres pour vous en sortir : „Ne t'attends qu'à toi seul : c'est un commun proverbe" (La Fontaine).*
3. *„Il n'est plus sot que celui qui pense être fin" (Marguerite de Navarre).*
4. *Attention, ne vous laissez pas prendre aux miroirs aux alouettes !*
5. *„Le bon sens est la chose du monde la mieux partagée : car chacun pense en être si bien pourvu que ceux même qui sont les plus difficiles à contenter en toute autre chose, n'ont point coutume d'en désirer plus qu'ils n'en ont" (Descartes).*
6. *Sachez regarder la réalité bien en face si vous voulez être en mesure de saisir les bonnes occasions qui passent.*
7. *„Le venin des aspics est moins à craindre que la dissimulation de l'homme qui veut nuire" (Théophraste)*
8. *Ne passez pas tout votre temps à vous apitoyer sur votre sort : „On n'est guère malheureux que par réflexion" (Joubert).*
9. *„J'aime mieux forger mon âme que la meubler" (Montaigne).*
10. *Ne vous laissez pas décourager par les difficultés de l'heure.*
11. *„Avant de le perdre, l'insensé ne sait pas qu'il a en main un objet précieux" (Sophocle).*
12. *Ne persistez pas à croire que tout peut s'arranger comme par une opération du saint Esprit.*
13. *„Des goûts et des couleurs il ne faut pas discuter" (proverbe latin : De gustibus et de coloribus non disputandum).*
14. *„Si vous ne pouvez pas mordre, ne montrez pas les dents" (J. Ray).*
15. *„Un père est un banquier donné par la nature" (proverbe français).*
16. *Sachez que „tendre les bras à son destin, c'est de tous les moyens le plus infaillible pour en adoucir les rigueurs" (Oxenstierna).*
17. *„Lorsqu'il y a beaucoup de belles-filles, la marmite n'est pas récurée" (proverbe chinois).*
18. *Persistez dans votre désir de vaincre, les résistances céderont.*
19. *„Ce qui est beau est bon et qui est bon sera bientôt beau également" (Sapho).*
20. *Attachez-vous uniquement aux projets qui sont pratiques.*
21. *„Une vie inutile est une mort anticipée" (Goethe).*
22. *„Un homme ne doit jamais rougir d'avouer qu'il a tort ; car, en faisant cet aveu, il prouve qu'il est plus sage aujourd'hui qu'hier" (Rousseau).*
23. *„C'est une grande misère que de n'avoir pas assez d'esprit pour bien parler, ni assez de jugement pour se taire" (La Bruyère).*
24. *„L'ignorance n'a jamais fait de mal ; l'erreur seule est funeste ; on ne s'égare point parce qu'on ne sait pas, mais parce qu'on croit savoir" (Rousseau).*
25. *„Seul celui qui aime a le droit de blâmer" (Ivan Tourgueniev).*
26. *„Parler sans penser, c'est tirer sans viser" (Cervantès).*
27. *„Tu seras toujours pauvre si tu es pauvre ; la fortune n'est donnée qu'aux riches" (Martial).*
28. *Ne vous obstinez pas à déchiffrer les signes avant-coureurs d'un événement hypothétique et qui ne surviendra peut-être jamais.*
29. *„Les serments des amoureux ne parviennent pas à l'oreille des dieux" (Callimaque)*
30. *„La plupart des hommes sont plus capables de grandes actions que de bonnes" (Montesquieu).*
31. *„Le seul bonheur qu'on a vient du bonheur qu'on donne" (Pailleron)*
32. *„La vraie science est une ignorance qui se sait" (Montaigne)*
33. *Ne compromettez pas vos chances à venir par simple étourderie.*

34. *„De quatre choses nous avons plus que nous ne croyons : des péchés, des dettes, des années et des ennemis” (proverbe persan).*
35. *Pas de jugement péremptoire : montrez assez d’ouverture d’esprit pour ne pas aller au-devant de conflits inutiles.*
36. *„Justice extrême est extrême injustice” (Térence).*
37. *Ne laissez pas l’argent vous filer entre les doigts.*
38. *„La langue est la dernière chose qui meurt dans une femme” (proverbe anglais).*
39. *„A défaut de loi, il y a le châtiment du remords” (Syrus).*
40. *„L’homme est absurde par ce qu’il cherche, grand par ce qu’il trouve” (Paul Valéry).*
41. *„Ils sont trop verts, dit-il, et bons pour des goujats” (La Fontaine).*
42. *Ne vous laissez pas aller aux chimères ; affrontez la réalité.*
43. *„Se plaindre à un autre qu’à Dieu, c’est s’avilir” (proverbe soufi).*
44. *„Le péché est moins grand d’incendier une église que de calomnier une vierge” (proverbe serbe).*
45. *„Un duc fait une duchesse, un homme d’esprit ne fait pas une femme d’esprit” (Rivarol).*
46. *„Ce qui est nouveau est rarement vrai ; ce qui est vrai est rarement nouveau” (Georg Lichtenberg).*
47. *„Le coeur de l’homme est tortueux et inscrutable” (Jérémie).*
48. *„La femme qui a le meilleur parfum est celle qui n’est pas parfumée” (Plaute).*
49. *„Qui songe à oublier se souvient” (Montaigne).*
50. *Ne poursuivez pas des rêves impossibles.*
51. *„Les filles sont à regarder et non à écouter” (proverbe anglais).*
52. *„Quand une femme demande que tu cesses ta cour, elle craint d’obtenir ce qu’elle demande ; quand elle ne demande pas que tu insistes, elle le souhaite” (Ovide).*
53. *Gardez bien en tête vos objectifs ; ne vous dispersez pas à la légère.*
54. *„En politique, une absurdité n’est pas un obstacle” (Napoléon Ier).*
55. *„Si un homme a crevé l’oeil d’un autre, il n’est pas juste que l’on se contente de lui en crever un ; le coupable doit souffrir plus de mal qu’il n’en a fait” (Aristote).*
56. *„Il est difficile de discuter avec le ventre, car il n’a pas d’oreilles” (Caton le Censeur).*
57. *Gardez-vous de tomber dans le perfectionnisme, qui vous épuisera.*
58. *„Tout ce que les femmes peuvent raisonnablement promettre, c’est de ne pas chercher les occasions” (Gaston de Lévis).*
59. *„Qui fréquente un coupable sera pris pour coupable” (proverbe arabe).*
60. *Sachez que „le temps n’épargne pas ce qu’on a fait sans lui” (Fayolle).*
61. *„Celui qui, après avoir commis une faute, ne cherche pas à la corriger, en commet une autre” (Confucius).*
62. *Ne remettez pas sur le tapis les vieux griefs et les vieilles rancunes.*
63. *„Mieux vaut buisson clairsemé que pas d’ombrage” (proverbe indien).*
64. *„Rien de trop est un point dont on parle sans cesse et qu’on n’observe point” (La Fontaine).*
65. *„Les fous ont leur manie, et nous avons la nôtre” (Destouches).*
66. *„Sauver la vie d’un homme, c’est ajouter dix ans à la sienne” (proverbe chinois).*
67. *„Le besoin de croire à quelque chose d’extraordinaire est inné dans l’homme” (Renan).*
68. *„C’est rendre un grand service que de refuser rapidement” (Syrus).*
69. *Profitez-en à fond, car lorsque le coeur va, tout va.*
70. *„Les hommes se délassent quelquefois d’une vertu par une autre vertu; ils se dégoûtent plus souvent d’un vice par un autre vice” (La Bruyère).*
71. *„En amour, celui qui est guéri le premier est toujours le mieux guéri” (La Rochefoucauld).*
72. *„La santé, c’est l’unité qui fait valoir tous les zéros de la vie” (Fontenelle).*
73. *„Il est plus difficile de dissimuler les sentiments que l’on a que de feindre ceux que l’on n’a pas” (La Rochefoucauld).*
74. *„Homme surpris est à moitié pris” (proverbe anglais).*
75. *„L’art de persuader consiste autant en celui d’agréer qu’en celui de convaincre” (Pascal).*
76. *„L’audace cache de grandes craintes” (Lucain).*
77. *„Plus les repentirs sont prompts, plus ils en épargnent d’inutiles” (proverbe chinois).*
78. *„On compte les défauts de qui se fait attendre” (proverbe français).*

79. *„Le bonheur est un parfum que l'on ne peut répandre sur autrui sans en faire rejaillir quelques gouttes sur soi-même" (R.W. Emerson).*
80. *„Le contentement est comme la pierre philosophale qui transforme tout ce qu'elle touche en or" (proverbe anglais).*
81. *„Un homme sans argent est un arc sans flèches" (proverbe indien).*
82. *Faites des concessions si vous voulez la paix.*
83. *„Ni vous sans moi, ni moi sans vous" (Marie de France).*
84. *„Ne proclamons heureux nul homme avant sa mort" (Sophocle).*
85. *„Je m'avance vers celui qui me contredit" (Montaigne).*
86. *„Les malheureux se consolent en voyant plus malheureux qu'eux" (Ésope).*
87. *„Ne proclamons heureux nul homme avant sa mort" (Sophocle).*
88. *„Sais-tu quel est mon plus grand souci ? C'est de tuer l'ennui. Celui qui rendrait ce service à l'humanité serait le vrai destructeur des montres" (Eugène Fromentin).*
89. *„Quelle est la première partie de la politique ? L'éducation. La seconde ? L'éducation. Et la troisième ? L'éducation" (J. Michelet).*
90. *„La charité couvre toutes les fautes" (Livres des Proverbes).*
91. *„L'enfer, c'est de ne plus aimer" (Georges Bernanos).*
92. *„Si j'avais le pouvoir d'oublier, j'oublierais. Toute mémoire humaine est chargée de chagrins et de troubles" (Ch. Dickens).*
93. *„La première condition pour être heureux est de se croire indispensable au bonheur d'un autre" (Diane de Beausacq).*
94. *„Qui médite de se venger entretient ses blessures" (F. Bacon).*
95. *„La corruption des meilleurs est la pire" (saint Thomas d'Aquin).*
96. *„Le temps ne maintient que ce qu'il a élevé" (Ch. Cahier).*
97. *„Le taureau qui a souffert du soleil tremble à la vue de la lune" (proverbe coréen)*
98. *„Pour faire un bon mariage, il faut que le mari soit sourd et la femme aveugle" (Richard Taverner).*
99. *„La grandeur des actions humaines se mesure à l'inspiration qui les fait naître" (Louis Pasteur).*
100. *„Les habits doivent être neufs, les hommes anciens" (proverbe chinois).*
101. *„Nous aimons mieux mourir chaque heure de la crainte de mourir, que mourir une fois" (Shakespeare).*
102. *„Le bien a pour tombeau l'ingratitude humaine" (Musset).*

POEME PENTRU SUFLETUL MĂRII

Eugen LAURIAN

Contraamiralul (r) Eugen Laurian vine de acolo, dintre valurile care dansează în îmbrățișarea imensității. Vine cu țărmul, cu oamenii, cu marea și cu sufletul ei. Iar versul său, de o acurateţe de briză de larg, aduce acest suflet al apei în mirabilul nostru gând. Cu mulți ani în urmă, Baudelaire scrisese, în „LHomme et la mer": Homme libre, toujours tu cherira la mer!/ La mer est ton miroir; tu contemples ton âme/ Dans le déroulement infini de sa lame,/ Et ton esprit n'est pas un gouffre moins amer" Vânt bun din pupa, mare, într-o poezie limpede și frumoasă ca tine! (Redacția)

CARTE, LA NISIP[1]

Bronzați-mi pe nisip, vă rog, o carte,
metafore cu iambi și cu trohei
în care marea nu-i la locul ei
ci-i dusă undeva, demult, departe,

să-și caute feciorii – fiii ei
plecați în larga lume ce-i desparte
de noi, de propriii fii și de consoarte,
că-n țara lor străinii-s dumnezei.

Și ei, acei plecați cu pașapoarte,
precum și noi, rămașii fără ei,
plătim din greu acestor corifei...
Tot noi plătim, de zor, și oale sparte!...

Tot noi, cei mai cuminți din mielușei,
absenți din lume, când lumea se împarte,
clădim vârtos, pe bază de rapoarte,
doar mall-uri, vile, crâșme și moschei...[2]

Iar dacă gândurile-mi sunt deșarte,
bronzați-mi la nisip doar trei idei
de care să atârn anume derbedei
ce dus-au țara la un pas... de moarte.

***

Ca să-ți aduci copiii înapoi,
tu, țara mea cu sufletul în rate,
să-ți curăți legiuirea de păcate
și să-ți elimini țara de ciocoi!

Iar dacă nici aceasta nu se poate,
vă rog să-mi căutați câțiva eroi
că vreau să-mi pot aduce înapoi
chiar marea, cu nisipurile – toate!

Mangalia – 2 august 2016

DRAGOSTE MARINĂ

Sărută marea firul de nisip,
venind spre țărm (pentru a câta oară?)
să-i fure sărutarea ce, aseară,
i-ai dat-o mersul tău, stereotip;
un fel de stratagemă, un tertip,
călcând nisipul viu, așa-ntr-o doară.

Sărută marea corpu-ți de sub slip
ascuns privirilor prea indiscrete,
lipind pe coapse-ți buzele-n buchete,
mănunchiuri și petale, fel și chip,
cu-atâta bucurie de nisip,
încât îi vine-n apă să se-mbete.

Sărută marea sutien și sâni
și-n valul ei cu valul te provoacă,
te-nlănțuie, te-alintă, te dezbracă,
voind plecarea-n lume s-o amâni...
Voind nu ore, zile, săptămâni,
ci-o vară-ntreagă la sânu-ți să petreacă.

[1] Poem dedicat festivalului literar intitulat, generic, "Carte, la nisip", desfășurat, anual, la Mangalia în preajma Zile Marinei.

[2] Apropo de aprobarea construirii, la București, a celei mai mari moschei din Țară, în condițiile în care, din motive conflictuale, economice, dar mai ales religioase, asistăm la un proces continuu de emigrare a musulmanilor către Europa și de islamizare a acesteia.

Înnebunită de iubirea ei,
pătrunsă-n adâncimi pe îndelete
prin unduiri și frământări concrete,
dansând cu tine-n valuri de scântei,
săltând abrupt, mai des ca de-obicei,
cu tine marea pare să se-mbete!

Asprovalta, Grecia – 1septembrie 2016

HULA MARINĂ

Înnebunită-i marea în măreția ei
și nu-i pe lume nimeni anume s-o-mblânzească...
Și nimeni nu-i capabil ca s-o mai potolească
atunci când, enervată, ea intră la idei.

Burzuluită zdravăn, cu păru-i, tot, în creste,
e-n stare de beție de parcă-ar fi băut
tot vântul ce deunăzi amarnic a bătut
și-acum... timid, încearcă să nu se manifeste.

Dar marea mai nebună nici că a fost cum este...
Și, n-acceptând insulta de-a se lăsa bătută
de vântul nebunatic rulând cu peste-o sută
ce-o șfichiuia întruna, se-apucă de proteste.

Și protestează ziua... Și protestează-n noapte
pân' ce din adâncime i se trimite veste
să lase-n pace vântul... Să-l uite, să-l deteste
și să-l trimită-acolo... la el în miazănoapte!

Abia atunci se-ndoaie și se mai ogoiește...
Și își calmează nervii citind dintr-o poveste
cu mările mai calde, cu soare și tempeste
și uragane care azvârl', din ape, pește.

***

De vrei să chinui oameni, aceasta-i vremea-n care
trimiți navigatorii să "bată" mare-n hulă...
Iar pe pescari să-i chinui, îi pui într-o pendulă
ce, legănându-și corpul, înfruntă cruda mare.

E vremea de reflecții spre adâncimi celeste
în care se scufundă, adesea, marinarii...
Și-i vremea de hodină pentru, trudiți, pescarii
ce stau la gura sobei c-o vodcă și-o poveste...

Constanța – 20 ianuarie 2016

ÎN CĂUTAREA MĂRII

Spuneți-mi de-ați văzut-o!... E neagră ori albastră
de-atâta indignare și ciudă c-am lăsat-o
cu supărarea-n spume?... Și n-am mai îmbrăcat-o
decât cu jurăminte înscrise pe-o fereastră

c-oi reveni, degrabă, la țărmu-i – zvârcolire
de vânturi și de valuri, de lume trecătoare
ce caută doar tihna pe-o plajă-mbietoare
și nu gândește-o clipă că marea e iubire!...

De-o veți vedea devreme, când soarele se scaldă,
să-i spuneți că sosi-voi în dimineața-aceasta...
De-o veți vedea spre seară, când își alintă coasta
cu valurile-i blânde, să-i spuneți că-i prea caldă

și că veni-voi mâine când trece-i-va arsura,
dogoarea și năravul de fată zvăpăiată;
că voi veni anume să văd cum mai arată
și să-i alin durerea, frisonul și glazura ...

Aș vrea s-ajung în preajmă-i, încet, fără grăbire,
s-o pot surprinde goală și fără dulci cuvinte
așa cum am lăsat-o cu-o lună înainte
când am iubit-o-n taină... atunci, la despărțire.

Nerăbdător s-o aflu că e în bună stare,
voi bate-n lung faleza și-n lat voi bate plaja...
Sedus de-a ei privire, vrăjit mai rău ca vraja
voi dăinui, statuie, țintind adânca-i zare.

Mangalia – 31 iulie 2016

ÎN HÂRJONEALA VIEȚII

(dedicată contraamiralului Puiu Zemba, la împlinirea vârstei de 75 de ani)

O punere în temă...

Ce ar putea încăpea în trei sferturi de veac?... Poate, o istorie întreagă... Poate, clădirea și dărâmarea unei societăți... Poate, o viață de om trăită în contextul consecințelor rezultate în urma vânturilor și valurilor vremurilor abătute asupra arealului geografic în care pronia cerească ne-a hărăzit să respirăm... Poate cariera unui om dedicată, aproape în exclusivitate, slujirii nevoilor naționale pe "fronturile" albastre ale intereselor maritime și danubiene... Sau, poate, toate la un loc și, încă, multe altele...

Dar intră, cu siguranță, în trei sferturi de veac și viața unuia dintre cei mai înțelepți și iubiți profesori pe care i-a avut Academia Militară Generală: domnul Anatolie Zemba.

Până mai deunăzi avusesem vaga impresie că, fiindu-mi coleg de catedră, în urmă cu un sfert de veac, vreo zece ani (îndrăznesc a spune că și prieten!), prea puținele lucruri pe care nu le știam despre domnia sa nu vor avea cum să-mi zdruncine părerile bine înrădăcinate privind viața și evoluția sa. Dar, iată, nu este chiar așa!

Pentru că un manuscris al unui articol al domniei sale și intitulat "De ce vă iubesc, domnilor aspiranți?", ce se dorea a fi publicat într-o revistă de profil, și care (întâmplător sau nu!) avea să poposească și sub privirile mele, a avut darul de a-mi clarifica una dintre permanentele întrebări pe care mi le puneam încă de pe vremea când ascultam, cu interes, prelegerile "domnului profesor". Ori de câte ori cineva din bancă "mai sărea calul" și situația se încorda, mi-era greu a înțelege cum reușea dascălul, printr-un calm evident și cu o glumă parcă dinainte pregătită, detensionarea conjuncturii apărute. Și, parcă, după aceea, înțelegeam mai ușor și mai bine tematica predată.

Răspunsul avea să mi-l dea acel "draft" de articol. Conform destăinuirilor sale, eroul nostru trecuse prin atâtea absurde încercări ale sistemului de învățământ militar al vremii, încât nimic nu-l mai putea surprinde. Dar n-am crezut, vreodată, că cineva poate fi pedepsit cu arest în toate școlile frecventate. Și, chiar, să le absolve!... Și, chiar, cu note apropiate nivelului maxim de cotare!... Și să facă o carieră militară de excepție, ajungând la gradul de contraamiral!

Dar, uite, se poate!... Și asta dorea să arate distinsul profesor viitorilor ofițeri de marină prin intermediul articolului respectiv!

Cum era la modă ca mai toate "năzdrăvăniile" adolescenților cuprinși în instituțiile militare de învățământ să fie sancționate cu arest (o "închisoare" specifică acestora), era de la sine înțeles că "disciplinarea" avea punctul terminus la arestul unității sau al garnizoanei. Dar, pentru tânărul învățăcel, toate treceau, gândindu-se doar la atâția eroi ai necontenitelor sale lecturi și, mai ales, la cizmarul din "Noapte de mai" a zilei sale de naștere, scrisă de Topârceanu.

Să fi, însă, pedepsit cu arest în toate școlile de formare și perfecționare, ca ofițer, să ajungi apoi și la gradul de amiral e un record unic, și e prea de tot. Și (cireașa de pe tort!) să faci arest o după amiază întreagă, în plin soare, într-un cerc trasat, cu cretă, pe platoul betonat al unei tabere de vară, pentru liceeni, dispusă în buza mării (instituția nedispunând de un spațiu destinat acestui scop), întrece și cea mai prolifică închipuire a minții omenești.

Dar așa se explică, poate, gradul de înțelegere deplină a contraamiralului ce, ajuns la vârsta de 75 de ani, captează, încă, interesul și atenția atâtor și atâtor generații de foști studenți marinari (dintre care, nu mai puțin de cinci, au ajuns comandanți ai Marinei Militare Române!).

Ei bine, având o minte sclipitoare, un asemenea om a putut deveni profesor și șeful catedrei de marină în cea mai titrată instituție de învățământ a Armatei, apoi șeful Marinei Grănicerești din cadrul Poliției de Frontieră și a lăsat tipărite, în calitate de autor sau coautor, lucrări precum: Confruntări navale; Puterea maritimă și diplomația navală; Apărarea Deltei Dunării și zonei lacurilor de către forțe ale Marinei Militare; Apărarea comunicațiilor fluviale; Particularizarea conceptelor strategice navale la situația geopolitică actuală și altele.

Acest record m-a determinat să-i închin, ca omagiu, dar și ca șarjă amicală, cele ce urmează și să-i pot ura, într-un anume fel, în versuri:

"LA MULȚI ANI, DOMNULE AMIRAL !!!"

M-am întrebat, adesea, când încă, păru-n tâmple
nu îndrăznea, vreodată, să nască ghiocei:
cum poate "nenea" Puiu cu-atâția cimpanzei
să-și mai păstreze calmul..., nimic să i se-ntâmple
și să-și regleze tonul mai blând ca de-obicei?...

Și n-am aflat răspunsul decât acum vreo lună
când mi-a căzut sub pleoape articol de revistă
cu temă de marină... El – fire altruistă –
prezintă tuturora chemarea lui nebună
de-a face pușcărie expres exclusivistă!

Deși, nu pare-n stare de ceea ce voi spune
și voi veți crede, poate, că inventez povești,
vă spun c-avem în față un om cum rar găsești:
el a făcut tâmpenii, cu-atâta-nțelepciune,
încât refuzi a crede c-au fost ...copilărești.

E omul ce confirmă că n-ar fi imposibil
regat să construiască plecând de la idee
și-o lume să clădească, trăind o odisee...
E singurul în stare, fiind așa sensibil,
de dor, să se înece și-n lacrimi de femeie.

Capabil să învingă, să treacă singur marea,
își pune ne-ndoielnic și sufletul pe tavă
să vadă lumea toată de-i miere ori otravă...
De-aceea văd în Puiu și-n faza cu-nchisoarea
că numai el e-n stare de-asemenea ispravă!

De pildă,-amfitrionul ce îl avem în față,
deși nu-i un năvalnic și-i om de omenie,
e singurul în stare să facă pușcărie
în școlile pe care le-a absolvit în viață!...
Și n-a ratat niciuna!... Nici chiar l-academie!...

Ne-o spune chiar ”nea” Puiu în rubrica pe care
a inventat-o Clubul... – D.D.-ul în persoană –
și cum îl știm cu toții, în veșnica-i hârjoană
cu dragostea și viața, doar el a fost în stare
să facă din pedeapsă și simbol... și icoană!

A început, desigur, pe când făcea liceul
în haine de marină... Așa-l văzu ”Găină”
când aborda tramvaiul din mers, ca pe-o drezină,
mergând doar pe tampoane... Și-a mai avut tupeul
să-nvețe și pe alții această ”disciplină”!

Se vede bine treaba c-avea abilități
de belfer și de dascăl din tinerețe chiar;
și, înfruntând destinul și-al vieții avatar,
ajunge la timona atâtor demnități
încât să-și vadă visul.... și-n vise de... cizmar.

Acel cizmar fantastic ce-n nopțile de mai,
tot mângâind pantoful aflat pe calapod,
visa pe-al nemuririi și-al vieții eșafod
prințesa ce o noapte, la balul din serai,
îi va purta pantoful... Și-a adormit comod...

La școala militară, prin anul trei sau patru,
deși gradat cu trese și șef peste răcani,
făcut-a pușcărie închis de barosani...
Și pătimind degeaba în alt ”amfiteatru”
a ”împărțit țambalul” cu-atâția năzdrăvani.

În Dealul Țăcăliei, ademenindu-l testul,
chiar și la vârsta-n care clădea din vise – stele,
din îndoieli – speranțe... și din nisip – castele,
și cum avea rutină și-l ispitea arestul
era păcat și-aici să nu dea de belele!

Trăsnaia cea mai dură: fiind plecat pe șest,
cumva... să demonstreze că tinde spre caschetă,
a înotat în mare cu aer de vedetă
pân’ l-au găbjit soldații... Și a făcut arest
o după-amiază-ntreagă în cerc... trasat cu cretă!

Norocul lui (și-al nostru!) e că, având blazoane,
el nu mai face școală!... Și negreșind nimic
și liniștit în toate, cu-n aer de bunic,
doar poate fantezia-i mai poate da frisoane
c-ar sta pitit în cercul de... mare mucenic!

El, amiralul unic, distins și sociabil,
de-atâtea ori în viață supus la grea-ncercare,
întotdeauna vesel, plăcut și admirabil,
având mereu cu sine un zâmbet abordabil,
găsi-va ’ntotdeauna o vorbă de-alinare.

De-aceea Puiu Zemba, un Domn – incontestabil! –
te va-nțelege sigur când ești la grea strâmtoare...

De-aceea Puiu Zemba, cel de la pușcărie! –
te va-nțelege sigur când ești la ananghie...

București – 12 mai 2016

MESAJUL MĂRII

Copiilor, pe buza nisipului fierbinte,
le mângâie auzul și pielea însorită
cel val care-i sărută spre-ai duce în ispită
să-mbrace, iarăși, marea cu udele-i veșminte.

Iubitelor, deprinse să îi asculte șoapta,
le susură-n ureche un șopot de cuvinte
să le sucească mintea cu certe jurăminte
de-a le iubi în valuri cu gândul și cu fapta.

Bărbaților, în taină, le dă asigurarea
că doar în depărtare găsesc nemărginirea...
Și îi invită, mistic, cu toată-mpotrivirea
pe neștiute drumuri spre-a-și căuta chemarea.

Bătrânilor, cărora le-a picurat prin oase
și prin articulații nevoi și supărare,
le dă speranța vie că-ntinși fiind la soare
s-o domoli tortura durerii nemiloase.

***

Și marea ne șoptește aceleași înțelesuri
prin taine diferite, cum ni-i deprins limbajul...
Suntem în stare oare să-i intuim mesajul
când bântuie gândirea doar fleacuri și eresuri?...

Asprovalta, Grecia – 30 august 2016

PLECAREA ALBATROSULUI GRĂBIT

În memoria contraamiralului Ion-Danuț TOADER

Doar el și marinarii se-avântă-n larga zare,
să-și potolească dorul de spații infinite ...

Și vin apoi din larguri cu chipuri ostenite
și dorul de-a parcurge, din nou, aceeași mare.

Te-ntrebi ce-s marinarii?... Sunt doar niște stafii!
Se-ntorc, se duc, și iarași se-ntorc la țărm de mare...
Și viața le e zbucium... Și munca e sudoare,
când valul se-ncununã cu vântul din tării.

În sferele înalte, abrupt s-a avântat
și s-a zbătut amarnic Marina s-o slăvească...
Dar n-a avut cui taina acol' s-o-mpărtășească
și pleacă!... Pe aceeași poartă pe care a intrat.

Momente dulci... și cupe... și bucle aurii...
Un vis i-a fost viața: și val... și vânt... și mare...
Își pregătește pașii... Și simt că-a lui plecare
o să-i ghideze zborul spre alte ghidușii.

Cu aripa întinsă, e gata de plecare...
În larg, un stol de gânduri apar de nepătruns.
Pe țărm, alt val de doruri lăsat fără răspuns...
Idei nedeslușite rămân în așteptare.

Distins, în zboru-i pleacă... Și-n negura-nserării
ce drum l-așteaptă, oare, spre neștiute maluri?...
Va fi precum Ulise, tot rătăcind pe valuri
spre cuibul Penelopei din cețurile zării?

Ori, poate că găsi-va un port de adăstare,
sau drumul spre Itaca?... Ori Insula Speranței?...
Înspre Băicoi porni-va?... Sau căile Constanței
îi vor părea aievea fiorduri primitoare?

***

Și albatrosul pleacă spre alte zări albastre...
N-a fost nici prea cucernic, dar nici prea păcătos!
A fost ca o idee, un zbor și-un albatros
ce a lăsat în urmă imensități... și astre!

A fost ca precursorul grăbit, maiestuos,
ce a plecat 'naintea călătoriei noastre!
A fost ca infinitul cu străluciri măiastre
spre care toți zbura-vom, cândva, misterios.

București – 30 ianuarie 2011

SALUTUL LUI ISPAS

(premieră mondială, românească)

Admiratorilor bătrânelor corăbii ce mai străbat, încă, nesfârșitele întinderi albastre ale mărilor și oceanelor, le este îndeobște cunoscută superba imagine a unui velier manevrând pentru a căuta și aborda gura de intrare în port. Și cum mai toate aceste corăbii sunt, astăzi, doar nave școală necesare instruirii tinerilor cadeți aflați în marșul lor către devenirea profesională, este lesne de înțeles că la bordul unei asemenea nave nu poate trona decât spiritul de aventură al celor care, poate, nici n-au împlinit douăzeci de ani. Ei, bine, pe o asemenea navă totul este posibil! Mai ales dacă la comanda ei se găsește omul potrivit. Omul care, prin pricepere și modul de a înțelege sufletul imberb al cadetului, este capabil să determine echipajul în a face minuni.

De vreo 30 – 35 de ani a devenit un obicei „împământenit" (ar trebui să scriu, poate, „împuntenit"!?!) la bordul majorității velierelor – nave școală – ca atunci când, la intrarea în port, acordă salutul adresat națiunii gazdă, comandantul să-și urce echipajul pe vergile catargelor pentru a saluta de acolo, de la înălțimi de 30 – 40 de metri, amfitrionul. Salut cu urale și cu bereta săltată deasupra capului. Este expresia celui mai profund respect arătat miilor de privitori care așteaptă, curioși și nerăbdători, intrarea în port și acostarea navei.

Obiceiul, devenit în timp aproape o normă nescrisă, trebuia să aibă un început: un promotor și o dată de start.

Îndrăznesc a afirma că este oarecum dificil a identifica, acum, începutul acestei impresionante manifestări a curajului și măiestriei marinărești, dar este aproape cert că el a avut loc în primii ani ai deceniului șapte din secolul trecut pe valurile Mării Negre, când, sub comanda unui inimos și priceput navigator român, s-a exersat pentru prima dată salutul intrat, deja, în legendă ca fiind „Salutul lui Ispas".

Dacă data de naștere a minunatei demonstrații de respect pentru țara gazdă desfășurată în arborada unui velier este incertă, promotorul ei este, cu siguranță, cunoscut! Și el nu este nimeni altul decât Eugen Ispas, acel ofițer secund și, apoi, comandant al bricului „Mircea" care a instruit la bordul velierului zeci de promoții de ofițeri și maiștri militari ai Marinei Române, fie ea militară ori comercială. La acea vreme, cu grad de căpitan de rangul 3 (conform denumirilor de astăzi ale gradelor, locotenent-comandor), Eugen Ispas era „mama, tata și soacra " navei. Era prezentul și, mai ales, viitorul echipajelor de cadeți. Echipaje care, an de an, erau în stare să se aburce pe sarturi până la 44 de metri deasupra punții principale pentru că „secundului navei" i se păruse că „ceva flutură nelalocul său" în arboradă.

Da, Eugen Ispas a fost cel căruia i-a venit ideea să testeze salutul, de pe vergi, al echipajului navei. Și

cum încercarea temerară i-a reușit, a probat-o pe viu *în mai toate vizitele internaționale ce au urmat.*

Așa a procedat în 1975, la intrarea în portul Amsterdam și tot așa a salutat România, prin echipajul bricului „Mircea”, națiunea americană la sărbătorirea bicentenarului Independenței Statelor Unite. Era salutul națiunii române prin „salutul lui Ispas”!

Nu se mai văzuse, până atunci, așa ceva. Era impresionant, era inedit, era spectaculos! Era ceva ce se imprima pe retina timpului și a privitorului.

Urmarea era, de la sine, înțeleasă. După acel moment de glorie, și de apreciere a zecilor de mii de spectatori și a tuturor canalelor de televiziune ce au transmis în direct marea paradă navală, și alte veliere-școală au prins a practica „salutul lui Ispas”.

Iar dacă mâine veți vedea vreo navă practicând acest salut să știți că el își are obârșia în sudoarea, curajul și tenacitatea echipajelor bricului „Mircea”. Iar „nașul” salutului a fost un român: Eugen Ispas. Cel care astăzi, la cei peste 80 de ani ai săi și ajuns la gradul de contraamiral de flotilă, rememorează cu mândrie și satisfacție, intrarea în zecile de porturi mediteraneene și atlantice în care România a salutat cu „salutul lui Ispas”.

Iată o premieră mondială ce ar fi bine să nu o aruncăm în traista uitării, a nerecunoștinței și căreia îi închinăm marșul „Salutul lui Ispas”!

În fugă pe sarturi, urcat-am grijele
spre cerul albastru, senin,
s-ajungem la posturi pe vergi, către stele,
ce pânze și vise susțin.

Călare pe vergă, noi suntem cadeții
sosiți de pe mări și neant;
trecuți prin furtună, suntem îndrăznării
visând și la grad de-aspirant.

Doar ei, pescărușii, cu noi la-nălțime
se-ntrec prin văzduh în curaj;
suntem temerarii speranței sublime,
suntem cel mai brav echipaj!

De-aici, din înalturi, Ispas vă salută
și-aducem omagiul vibrant
al dârzelor inimi în albă ținută
și-n marș cadențat, elegant.

Salutul pe vergă l-am dus către Lume
și Lumea întreagă-a răspuns
salutului nostru, ajuns un renume
ce-n gânduri și-n fapte-a pătruns.

Cu noi vă salută Siretul și Prutul
și inimi de oameni normali;
bereta ne-o scoatem, transmitem salutul
adus din Carpații natali!

Bragadiru – 24 octombrie 2016

STAMPĂ MARINĂ

Brizanți, spre maluri speriate,
ce-ntrec adeseori măsura...
Prin valurile înspumate
își țuguiază marea gura
spre țărmul tău de nestemate
(amprente ce au fost lăsate
de mersul tău și călcătura
tălpiței tale afundate –
o scoică ce-a lăsat natura
pe buza mării-ngândurate).

De te găsește-n așteptare,
călcându-i iarăși așternutul,
cu pasul mic de fată mare,
arzândă toată de-nceputul
unei iubiri năucitoare,
se prosternează la picioare
și-ți lasă vama și tributul
pasiunii sale arzătoare
uitându-și sarea și sărutul
pe gamba-ți ademenitoare.

În cruntul chin al căutării,
când vântu-i biciuie grumazul
în tot răstimpul așteptării
(pierzându-și, evident, extazul
c-ai dispărut din ochii mării),
ca rezultat al disperării,
își încrețește brusc obrazul
și cu asprimea ne-ndurării
ne pedepsește cu talazul
pustia plajă a uitării.

Mangalia – 20 iulie 2016

TRĂDAREA INSPIRAȚIEI

Șoptește marea, dimineața,
doar celor predispuși la reverie...

Doar celor ce aseară, ieșind din apatie
s-au dus pe malul mării s-o vadă scânteind
sub raza lunii pline, în valuri de argint
ce-au plâns de fericire, prin stropi, ca-ntr-o beție.

Doar celor ce ast'-noapte, când au vorbit cu marea
din jilțul din terasă, au lăcrimat sub geană,
iar dis-de-dimineață au străbătut, în goană,
nisipul ud al plajei să-i simtă răsuflarea.

Doar lor le spune marea prin câteva cuvinte
și șoapte-abia rostite, ca dintr-o întâmplare,
ce s-a-ntâmplat în noaptea cea dusă la culcare
sau cele petrecute cu-o seară înainte.

Doar sufletelor care pășesc de dimineață
prin apa adormită le spune să audă
secretul viu al nopții păstrat, cu-atâta trudă,
de marea-nvolburată ce-n valuri se răsfață

și udă, ritmic, plaja, nisipul, digul, malul...
Prin nu știu ce miracol, abia atunci se-ndură
să-mi spună pe șoptite din tăinuita-i gură
ce-a auzit prin noapte și ce văzut-a valul.

Cum astăzi dimineață mi-a povestit c-aseară,
când scormoneam cuvinte să-ți scriu o elegie,
c-un altul, oarecare, ai pus de-o poezie
și-ai risipit tot visul, anume să mă doară,

am înțeles, în fine, cuprins de disperare,
că nu sunt din povestea doar mie hărăzită...
Că, dintre toți bărbații, lipseam din recuzită
doar eu!... Neinspiratul ce te-a adus la mare!

Mangalia – 25 iulie 2016

CREATORI SOLITARI

PROFESORUL ION MÂRŢ ŞI UNIVERSUL CĂRŢII PENTRU MINTEA ŞI SUFLETUL COPIILOR

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE[1]

Pe profesorul Ion MÂRŢ l-am cunoscut în anul 1990, la puţin timp după „LOVILUŢIA ROMÂNĂ" din decembrie 1989, la S.C. „HESPER" SA (fosta întreprindere „STEAUA ROŞIE" Bucureşti).

Mă transferasem de la Întreprinderea "ASCENSORUL" (unde deţinusem funcţia de mecanic şef şi şef al Biroului de Planificare şi Urmărirea Producţiei) dezamăgit de comportamentul ingrat al unora dintre colegii mei faţă de inginerul Constantin STATE, director general al întreprinderii, timp de 14 ani până la „debarcarea" abuzivă a acestuia, de către un grup de salariaţi mediocri, dar cu mult tupeu (comportament specific al acelei perioade, când ofensiva imposturii avea să devină un mod de viaţă). La SC „HESPER" am lucrat ca inginer proiectant – tehnolog la „Atelierul de Proiectare – Instalaţii Hidropneumatice". După orele de program obişnuiam să merg cu colegii la una dintre „cârciumile" din apropierea „Autogării Filaret", pentru a pune ţara la cale şi a discuta viitorul României. Eram un grup de tineri entuziaşti, optimişti şi încrezători în ceea ce nouă ni se părea a fi DEMOCRAŢIE. Visam cu ochii deschişi la un alt mod de viaţă, unul mai bun decât cel pe care-l trăisem până în decembrie 1989.

Cu prof. Ion MÂRŢ am discutat despre înfiinţarea unei edituri pentru copii. Am crezut în el şi în proiectul lui, pentru că era profesor, un bun condeier şi un talentat povestitor. După câteva luni, profesorul Ion MÂRŢ va înfiinţa prima editură privată pentru copii SC „TREI IEZI CUCUIEŢI" SRL. Denumirea firmei i-a amuzat pe mulţi, inclusiv pe mine. Destinul avea să mă poarte pe aripile lui în calitatea de redactor şi ulterior, redactor-şef la această editură. A fost o experienţă inedită.

Din domeniul proiectării şi al coordonării activităţilor de producţie, aveam să intru într-un alt univers al cunoaşterii, al aceluia de a produce carte pentru mintea şi sufletul copiilor. Nu a fost uşor, dar a meritat. Am cunoscut oameni de excepţie, mi-am făcut prieteni şi am înţeles cât de greu este să scrii pe înţelesul copiilor. De aceea, am considerat că încercând să scriu despre prof. Ion MÂRŢ şi avatarurile sale de a clădi un univers al cărţii pentru copii, este un moment prielnic de a readuce în memoria generaţiei noastre începuturile unei noi perioade istorice a României plină de speranţe şi entuziasm.

Pentru cei care îşi mai aduc aminte de "parfumul" anilor '90, sper că aceste rânduri să le trezească nostalgia acelor vremuri când eram cu toţii mult mai tineri şi în compania celor mai dragi fiinţe ale noastre, pe care, pe parcursul scurgerii timpului, i-am pierdut din viaţa noastră, dar i-am păstrat vii în amintirile noastre, aşa cum în muzee se păstrează şi este adusă la viaţă istoria unei perioade istorice.

[1] Membru al Uniunii Scriitorilor din România (USR); membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România (UZPR); membru titular al Comitetului Român pentru Istoria şi Filozofia Ştiinţei şi Tehnicii (CRIFST) – Academia Română.

Numindu-se Ion MÂRŢ, şi-a ales un pseudonim, Ion ADAM DELAPLOPU, ca să-şi semneze producţiile literare. S-a născut în debutul zilei de 7 ianuarie, chiar când nu se luminase de ziuă, în 1951, dar cum în zorii zilei următoare oamenii se întreabă ce vor face mâine, deşi e azi, cel ce l-a declarat la starea civilă, l-a declarat ca născut pe 6 ianuarie. S-a născut, aşadar, cum e scris în acte, pe 6 ianuarie 1951, în satul Plopu, comuna Ianca, raionul Făurei, regiunea Galaţi. După restructurarea administrativă, Plopu a devenit parte integrantă a oraşului Ianca, judeţ Brăila.

Clasele primare, liceul şi primii doi ani de facultate i-a urmat în Craiova. A absolvit Facultatea de limbă şi literatură română-engleză a Universităţii din Bucureşti în 1976, cu media 10. A colaborat, cu pamflete, la „Gazeta Prahovei", „Umbrela". A fondat ziarul „Gazeta copiilor", revista „Trei iezi cucuieţi", revista „Cu vântul prin Breaza".

Primele cărţi îi apar în 2013, **„Săptămânale hazlii - pamflete"**, „**Basme**", „**Proverbe povestite - povestiri**", la editura „Hoffman". Pe data de 09.07.2014, îi este autorizată şi înregistrată „Ion Mîrţ – editura – persoană fizică autorizată". În domeniul comerţului cu carte, colaborează cu bibliotecile locale, având în 8 judeţe peste 2.000 de exemplare de cărţi achiziţionate cu acordul primăriilor localităţilor.

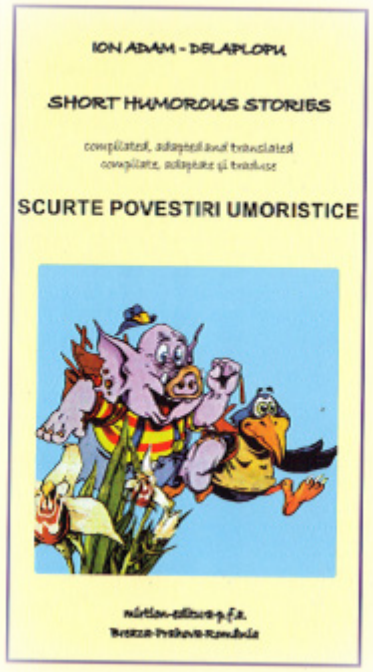
„Săptămânale hazlii - pamflete" adună în cartea scoasă de editura Hoffman pamfletele scrise şi publicate în presa zilei. Pamfletele tratează vremea de ieri, dar şi vremea de azi, fără patimă, fără a înclina balanţa în favoarea uneia dintre societăţi, cea socialistă sau cea neocapitalistă. Astfel îşi aminteşte că, în România dinaintea lui 1989, trăia cel mai sărac om din lume, şi anume Ali Men Tara, dar afirmă, fără admiraţie, că, în prezent, sunt prea mulţi baroni şi regi pe metrul pătrat de plai. Baroni de pesede, baroni de penele şi rege al ţiganilor de pretutindeni, rege al romilor, împărat al ţiganilor, regina porno şi, bineînţeles, regele de România ce a abdicat de bunăvoie.

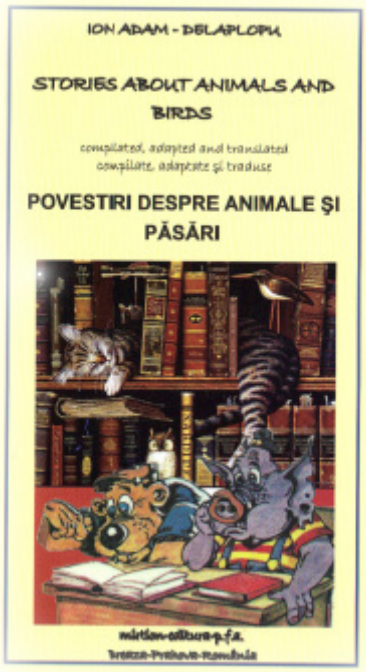
Titlurile „Bunăstarea, ieri şi azi", „Ţara piere şi baba se piaptănă", „Bibilică în vin", „Guşă de curcan umplută" trezesc, prin cuvintele pe care le alătură, curiozitatea pentru hazul vorbelor scrise.

După originea lor, basmele scrise de Ion MÂRŢ, alias Ion ADAM DELAPLOPU, sunt basme culte, adică au fost create şi rămân în forma în care au fost scrise. Ele nu sunt supuse variabilităţii, datorită circulării lor pe cale orală. Interesant este că, în basmele lui Ion ADAM DELAPLOPU, cel care învinge nu este Făt-Frumos, ci puiul de zmeu, fata împăratului, un tânăr din popor... Întâmplările fantastice, forţele supranaturale din domeniul irealului îmbină basmul cu visul, rezultând, prin citire, aspiraţii la o viaţă mai bună. Aşa cum spunea George Călinescu în „Estetica basmului", şi basmul lui Ion ADAM DELAPLOPU „*e un gen vast, depăşind cu mult romanul, fiind etică, ştiinţă, observare morală etc.*"

Povestirile din „Proverbe povestite" sunt creaţii dramatice scurte, al căror conţinut ilustrează un proverb. Nu pot să fiu decât de acord cu spusele autorului în „Cuvânt înainte": „*Spiritul glumeţ al românului, spiritul ironic*

se observă în biciuirea viciilor; în special prostul şi nerodul sunt figurile cele mai alese în proverbe. ***Astfel prostul se cunoaşte după vorbă şi şiretul după ochi****. Proverbele sunt aforismele poporului, aforismul fiind o cugetare enunţată într-o formă concisă, memorabilă".*

Cartea „Proverbe povestite" nu este o culegere de povestiri cu tematică, aşa cum mărturiseşte şi autorul. Şi, iarăşi, citez din „Cuvânt înainte" al autorului: „*Povestirea cu moşul bănuitor, povestea săracului isteţ, povestea învăţatului unei meserii, povestea leneşului... sunt tâlcuri împletite cuvânt cu cuvânt".*

Cele trei cărţi cu povestiri în engleză şi în română „**Povestiri despre animale şi păsări**", „**Scurte povestiri umoristice**" şi „**Povestiri despre prietenii noştri, animalele**" au fost scrise cu scopul, declarat, de a ajuta pe cel care vrea să înveţe limba engleză. Cele trei cărţi sunt pe jumătate compilaţii, deoarece cuprind în engleză fragmente din scrisul altor autori, prelucrate în mod personal. Ceea ce-i aparţine autorului, sută la sută, este traducerea în limba română. Compilaţia este lucrarea, opera care cuprinde idei şi fragmente din diverşi autori, neprelucrate în mod personal. Autorul cărţilor a adunat parte din scrierile în engleză ale unor autori pentru a alcătui o lucrare nouă.

Povestirile despre animale sau anecdotele, cele scrise de autor, deşi în engleză sunt vechi de peste cincizeci de ani, încântă în prezent şi sunt un real sprijin în pregătirea intelectuală a celor care învaţă, ca să aibă parte, cum se spune despre cel ce are carte. Să aibă parte şi de o viaţă mai bună, mai înţelegătoare, mai deşteaptă.

CERCETARE-INOVARE

INSTALAŢIE DE MANDRINAT ŢEVI PRIN EXPANSIUNE HIDRAULICĂ[1]

Conf.univ.dr. Gabriel I. NĂSTASE

Într-o epocă de noi descoperiri ştiinţifice şi tehnice, de lărgire a orizontului cunoaşterii umane în toate domeniile de activitate, ştiinţa, cercetarea ştiinţifică şi tehnologică românească este implicată în soluţionarea cu prioritate a problemelor stringente legate de perfecţionarea şi modernizarea producţiei, de organizarea mai bună a activităţii proprii.

Tehnologia, cu capacitatea ei de a contribui la creşterea nivelului tehnic şi calitativ al producţiei, a productivităţii muncii, la reducerea consumurilor de materiale şi de energie, a costurilor de producţie, la creşterea ritmului de fabricaţie, etc, este factor esenţial în realizarea unei competiţii a valorii, sub toate aspectele.

Prezentăm, în continuare, un exemplu de realizare de către un colectiv de specialişti din ICTCM (Institutul de Cercetare Tehnologică pentru Construcţia de Maşini) a unei tehnologii şi a unei instalaţii pentru prelucrarea prin expansiune hidraulică (I.P.E.H.)

Această instalaţie este destinată, în general, realizării de multiple prelucrări mecanice, utilizând energia cinetică de deformare a unui lichid hidraulic. Având un caracter universal, putând fi dotată cu „scule" specifice de prelucrare şi deţinând tehnologii specifice fiecărui tip de prelucrare preconizat, I.P.E.H. poate fi utilizată, cu succes, în cele mai diverse domenii de activitate.

În particular, instalaţia de deformat hidraulic ţevi, implementată în producţie la întreprinderea „Electroputere" Craiova, este destinată execuţiei operaţiei de îmbinare etanşă prin deformare hidraulică (impropriu denumită mandrinare hidraulică) a capetelor ţevilor, în plăcile tubulare de la carcasele motoarelor electrice, ce lucrează în condiţii deosebite:

Caracteristicile tehnice sunt date de parametrii din tabel.

Părţile componente ale instalaţiei sunt următoarele:

Cărucior, tablou de comandă şi confirmare de comenzi, echipament de măsurare a presiunii hidraulice din camera de presiuni înalte (tensometru electronic tip N 23), distribuitor hidraulic, cilindru emulsie, rezervor emulsie, furtune de legătură de joasă presiune 2x22x10, transformator de înaltă presiune, traductor tip Tp 500, pompă hidraulică, cuplaj, rezervor hidraulic, instalaţia hidraulică de joasă presiune, motor electric, robinet, furtun nipolan DN 10, manometru de joasă presiune (Mp), supapă reglare presiune (2p) şi sculă de mandrinare (SM).

Pentru comanda instalaţiei este folosită o serie de organe de comandă de tipul următor: întrerupător general cuplat-decuplat tensiune, lampă confirmare tensiune, buton-cheie cuplat-decuplat tensiune, buton-lampă pornit motor electric, buton oprit motor electric lampă confirmare comandă I, lampă confirmare comandă II, stop general - buton ciupercă cu reţinere şi buton comandă I-II.

Domeniul de utilizare al I.P.E.H. este variat, putând fi folosită, în general, pentru deformat hidraulic ţevi şi, în particular, pentru o gamă diversificată de deformări hidraulice ale unor repere specific, în general de formă tubulară, ca de exemplu: îmbinarea etanşă a ţevilor în plăci tubulare, îmbinare ţevi, îmbinare oţeluri

[1] A fost obiectul proiectului de promovare la funcţia de inginer principal 3 (care se acorda după 8 ani de la absolvirea facultăţii) în cadrul Întreprinderii "Ascensorul" – Bucureşti (deţineam funcţia de şef al Biroului de Pregătirea şi Urmărirea Producţiei - BPUP), anterior celei de Mecanic şef al Biroului "Mecano-Energetic"). Iniţial, proiectul a fost rezultatul preocupărilor mele împreună cu alţi ingineri tehnologi din cadrul Institutului de Cercetări pentru Tehnologia Construcţiilor de Maşini (ICTCM) unde am activat ca inginer tehnolog în cadrul colectivului de instalaţii hidropneumatice şi de automatizare (CIA) acordat de ing. Ion PITURESCU şi Mihai ORBAN. UNIVERS INGINERESC, anul 3, nr. 18(44), 1-15 octombrie 1992.

beton, execuţie coturi, teuri şi cruci din ţevi, deformări specifice de piese tubulare şi execuţie ţevi cu aripioare.

Astfel de prelucrări prin expansiune hidraulică pot fi utilizate în: construcţia de maşini pentru realizarea diverselor piese tubulare (auto, navale, aviaţie, nucleare, utilaj chimic, utilaj de construcţii, utilaj alimentar, etc), electronică, electrotehnică şi informatică, pentru realizarea de diverse produse prin utilizarea deformării hidraulice; chimie şi petrochimie.

Prin folosirea acestor I.P.E.H. se obţin următoarele avantaje tehnice: reducerea timpului de lucru la fracţiuni de secundă, permite calculul exact al presiunii necesare deformării hidraulice; permite controlul activ al presiuni de lucru, pe tot timpul aplicării procedeului; uniformitate a zonei deformate hidraulic, omogenizare a materialului supus deformării hidraulice, tensiuni reziduale foarte mici în pereţii piesei supuse deformării hidraulice şi poate fi singura metodă prin care se pot expanda materiale neferoase.

Utilizarea acestei tehnologii şi instalaţii poate înlocui produse şi tehnologii existente ca spre exemplu: mandrinarea mecanică a ţevilor în plăcile tubulare; operaţia de sudare a colţurilor din polii motoarelor electrice; înlocuieşte procedeul de roluire sau îndoire în fabricaţia coturilor, ţevilor şi crucilor din ţeavă; înlocuieşte o parte din procedeele clasice de deformare a pieselor cave sau tubulare.

Avantajele economice preconizate a fi obţinute utilizând în procesul de producţie o astfel de instalaţie sunt: creşterea productivităţii muncii cu 300 %, reducerea efortului fizic, evitarea importului (cu aprox. 15 mii dolari/instalaţie) şi reducerea costurilor de producţie cu peste 50 %, ca urmare a creşterii productivităţii muncii. I.P.E.H. este considerată a fi competitivă pe plan mondial faţă de firmele: HASKEL; Inc. Burbank (California - S.U.A. sau filiala din Marea Britanie); Orsta - Germania.

Perspectiva extinderii gamei de instalaţii de prelucrare prin expansiune hidraulică este îmbucurătoare pentru stabilirea unor performanţe capabile de noi tipuri de aplicaţii tehnice.

• Presiunea maximă în circuitul primar (joasă presiune)	• 250 bar (25 MPa)
• Presiune maximă în circuitul secundar (înaltă presiune)	• 4000 bar (40 MPa)
• Presiune normală de lucru	•1000-2500 bar (100-250 MPa)
• Măsurarea presiunii reale în zona de lucru (0-4000 bar)	• cu sondă şi afişaj electronic
• Tipul lichidului de lucru din circuitul secundar (înaltă presiune)	• emulsie PE 1A
• Tipul lichidului din circuitul primar (joasă presiune)	• Ulei hidraulic H 46
• Caracteristici motor acţionare pompă	• 5kW/1500 rot/min • 380 V/50 Hz
• Debit pompă	• 30 l/min
• Tensiune alimentară pompă	• 380 V
• Capacitate rezervor ulei hidraulic	• 50 l
• Capacitate rezervor emulsie	• 25l
• Capacitatea camerei de înaltă presiune	• 3,4 cm^3
• Presiunea de probă hidraulică a circuitului secundar (înaltă presiune)	• 5225 bar (525 MPa)
• Dimensiuni de gabarit	
- lungime	• 1100 mm
- lăţime	• 640 mm
- înălţime	• 860 mm
• Masa instalaţiei	• 300 kg.

INTERVIU

ARTISTUL ȘI OMUL DE LÂNGĂ NOI

- Interviu cu Veniamin G. CHIŢU -

Gabriel I. NĂSTASE

Un interviu cu Veniamin G. CHIŢU este greu de realizat întrucât omul acesta va fi tot timpul ocupat. Nu este genul de om care să „vegeteze”. Este un creator, un neliniştit, un tumultuos căutător de noi valenţe ale cunoaşterii, ale exprimării ştiinţifice, artistice şi culturale. Atunci când nu este acasă, este prezent în Centrul Vechi al Bucureştiului, unde bate cu piciorul fiecare consignaţie. Toţi îl ştiu şi-l salută cu apelativul ce se cuvine oamenilor talentaţi şi recunoscuţi să au talent şi mai şi ştiu ce să facă cu el: „Maestre!”

Pentru toţi cei care-l cunosc, Veniamin G. CHIŢU este un „Leonardo da Vinci al plaiurilor mioritice”, un personaj pitoresc cu talent de geniu, cu numeroase competenţe şi abilităţi, sosit ca printr-o minune dintr-o altă dimensiune a Universului. Este inventator, pictor, grafician, restaurator, scriitor şi nu în ultimul rând prietenul meu de o viaţă.

Într-un târziu insistenţele îmi sunt răsplătite, reuşesc să-l găsesc într-un moment de relativă relaxare. Este plăcut surprins de telefon, nu ne mai auziserăm de mult timp. Este momentul să-i propun un interviu. A fost şi a rămas o intenţie pe care mi-am propus-o cu mult timp în urmă, dar alte preocupări m-au împiedicat ca ea să devină realitate.

Ştiu că nu este genul de om dornic să caute astfel de oportunităţi de popularizare a realizărilor lui. Le consideră timp pierdut, frânturi dintr-o viaţă scurtă, trecătoare, irosite în neantul ireversibil al uitării.

Şi totuşi îi propun să ne întâlnim la terasa unei cafenele, dincolo de bucuria revederii, vreau să ne bucurăm şi de ultimile raze de soare, ale unei toamne capricioase.

Acceptă! În faţa cafelei aburinde, uşor, uşor se înfiripă dialogul nostru. Ne vom purta firesc ca reporter şi intervievat.

*

Gabriel I. NĂSTASE:

- Ok. Cum timpul este scurt, te rog să ne spui ceva despre tine şi preocupările tale. Eu le ştiu, că de-aia suntem prieteni, dar ceilalţi vor să le afle. O primă întrebare, cea mai banală dintre toate: Când ai făcut primul desen?

Veniamin G. CHIŢU :

- Înainte de a-ţi răspunde la întrebare vreau să fac următoarea precizare: m-am născut la Constanţa, sau altfel spus, cum le place multora, am văzut lumina zilei în 31 ianuarie 1950. Habar n-am dacă chiar am văzut-o, dar așa se spune.

De primul desen nu-mi aduc aminte, de cele care au urmat, da, cu toate că aveam 6-7 ani! Trebuia să fie un cățel. În curtea casei era un animăluţ cu blana albă şi care era răsfățatul proprietăresei, o rusoaică grasă, gălăgioasă şi cu un zâmbet dușmănos. Desenul nu a fost prea reuşit. Trebuia să semene cu acel cățeluş, dar părea a fi mai degrabă o pisică. Nu m-am descurajat, am continuat să exersez. Despre acest moment de viaţă, îmi aduc aminte pentru că mi l-a spus iubita mea mamă. Ca orice copil zburdalnic, făceam ce-mi trecea prin cap. Desenele considerate a fi reuşite au apărut în jurul vârstei de 10 ani, când am început să conştientizez realitatea în care trăiam. Am primit cadou de la părinţii mei un caiet cu file albe şi coperte albastre, martor tăcut al trăirilor mele artistice. Aceeaşi soartă au avut-o caietele şi manualele de şcoală. Păcat că s-au păstrat doar câteva dintre ele. Desenam, desenam, desenam. Eram de neoprit!

G.I.N.:

- Ca toţi copiii de altfel. După această etapă a copilăriei ai urmat liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, Bucureşti. Anii de liceu… Sunt oare la fel şi pentru artişti?

V.G.C.:

- Atmosfera, izul de ulei de in, mirosul de pepene proaspăt tăiat al vopselelor tempera, curtea veche pietruită cu granit şi clădirea în sine… Ce vremuri! Ce frumos!... În cadrul liceului de artă, am descoperit

Icoană inspirată de lucrarea “Madona Littia” şcoala lui Leonardo Da Vinci

Icoană şcoala rusă

un univers deosebit. Aici ai curajul să-ți dai frâu liber imaginației. Vorbesc de culoare, forme şi tematică, toate că profesorii țineau la linia şi stilul consacrat de

c u

Maestrul la masa de lucru

mulți ani în liceu. Am pictat şi desenat mult, descifrând tainele meşteşugului. Am făcut şi puțină sculptură, ceva restaurare, dar baza a fost grafica. Eram atras puternic de magia desenului ce scoate în evidență realitatea într-un mod delicat. Fără desen, fără să-l stăpâneşti bine, este greu, dacă nu imposibil, să redai cu adevărat trăirile interioare sau frânturi din viață. Apoi, culoarea. O iubesc tare mult mai ales că ea dă esenţa fiecărui desen. Ce m-a marcat? Faptul că arta te eliberează. Cu toţii ne simţeam net superiori celor ce nu aveau tangență cu universul artistic. Era o lipsă de modestie, dar asta se simţea în aer... Noi, cei de la Arte, trăiam și o a patra dimensiune, inaccesibilă muritorilor de rând. Trebuie să o spun cu mâna pe inimă, practic se visa cu ochii deschişi. Constatare! Arta te eliberează de canoane. Prin ea, spiritul prinde aripi albe şi se înalţă în liniştea absolută a albăstrimii cereşti. Profesorii doreau să lase meşteşugul lor generaţiei tinere, încât ne îndrumau până seara târziu în ateliere. Nu m-am plâns, din contra, eram bucuros că puteam să pictez şi să desenez în cărbune sau cu tuş. Acum... ce să zic... lucrurile sunt privite altfel. Am un mare regret, că nu am mers mai departe, la facultate. Valurile vieții, cu bune şi cu rele m-au făcut să mă îndepărtez de acest vis.

Totuşi am o satisfacție. După efectuarea serviciului militar (unde printr-un joc al sorţii, pe întreg parcursul ei, am fost ocupat cu realizarea de grafice şi panouri etc.), m-am angajat ca gafician-pictor la un atelier al I.C.L. Alimentara sector 8 (azi sector 1), unde se confecționau decoruri-reclamă pentru vitrinele şi interioarele magazinelor alimentare din sector. Această activitate era legată de promovarea produsele alimentare. Munca îmi plăcea. Aveam libertatea de a-mi concepe decorurile, afişele sau panourile publicitare, bineînțeles ținând seama de anumite reguli ale jocului. Îmi aduc aminte de un moment tragico-comic.

Într-un an, pentru sărbătorile de iarnă, trebuia să gândesc un decor grandios pentru un magazin important ce se găsea la parterul unui bloc de lângă podul Basarab. Vitrinele lui mari şi luminoase necesitau decoruri mari şi vizibile. Am făcut proiectul: un grup de colindători băieți şi fete în costume naționale ce făceau urări în faţa unor case ţărăneşti. Materialele folosite: carton duplex, netex, pânză apretată, polistiren, tempera, aracet, baloane, sârmă galvanizată, ace, sfoară şi gută de pescuit. Pentru realizarea capetelor lor, am contribuit cu o inovare, le-am realizat din baloane pe care le-am umflat cu gura. Pe ele am pictat feţişoarele de copii, vesele şi nostime.

La final a ieşit minunat şi sărbătoresc. Te întrebi de ce a fost un moment deosebit? La câteva zile de la montarea decorului în vitrine un tovarăş de la primărie a sesizat conducerea că în vitrinele unui magazin decorul se... desumfla. Am îngheţat. Ajuns la magazin am contemplat dezastrul. Cauza: cauciucul baloanelor fiind de proastă calitate lăsase aerul să iasă, încât pictura feţelor a început să se încrețească grotesc transformând copiii-decor în babe şi moşnegi... Bineînţeles că am refăcut capetele din baloane care de această dată au rezistat. Nu mai pomenesc ce s-a întâmplat după aceea... este istorie.

G.I.N.:

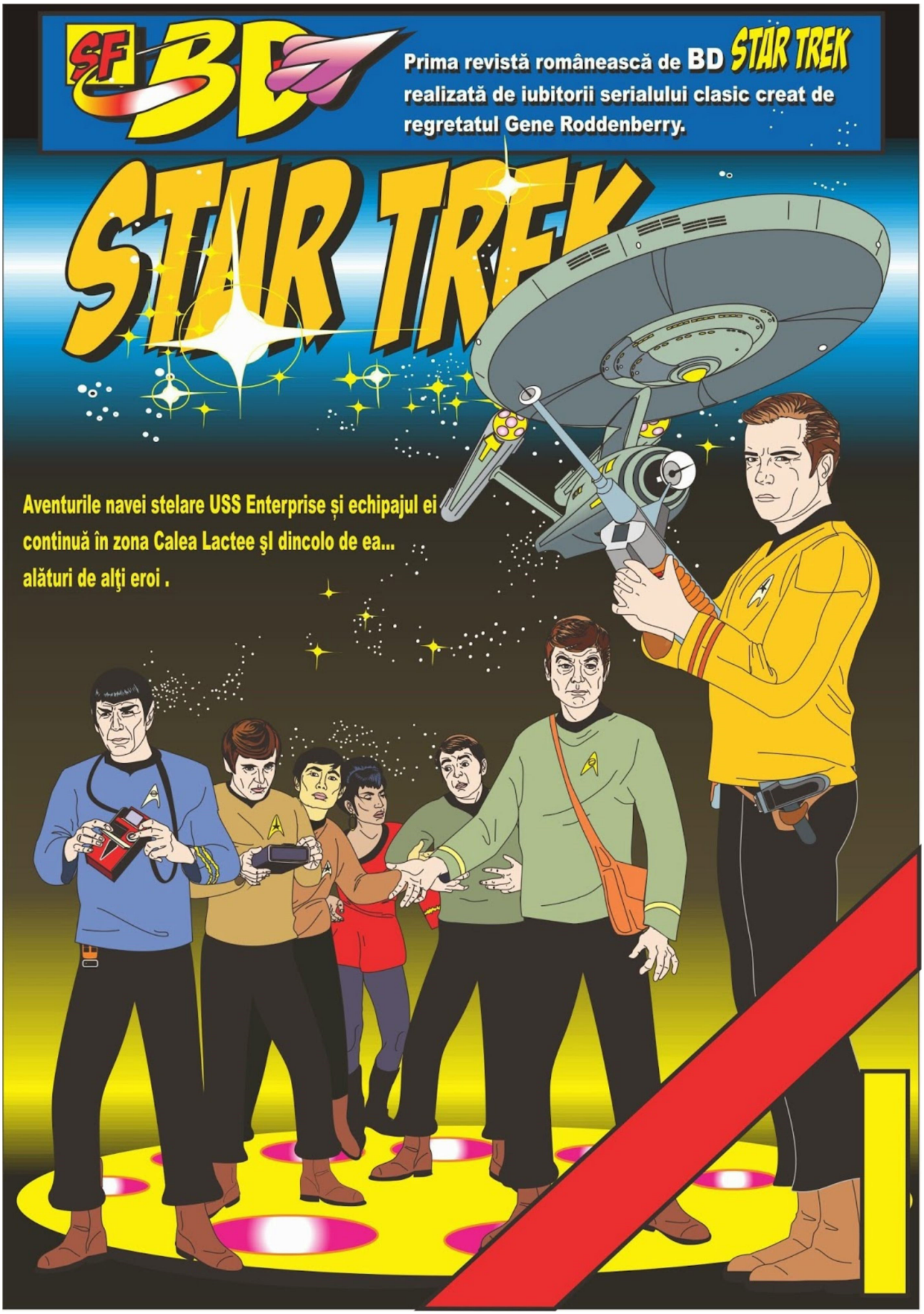
- Cum ai ajuns să realizezi bandă desenată? Un gen de artă foarte răspândit în Franța, Belgia, Germania şi mai ales în America.

V.G.C.:

- În România existau, încă din 1890, în ziarele de atunci, mici poveşti grafice. Pe parcursul timpului, au apărut reviste dedicate copiilor şi nu numai, ce conţineau bandă desenată. De-a lungul anilor, acest gen a prins aripi fiind accesibil marei mase de cititori. Dar să revin mai aproape de timpurile noastre. Prin anii 1980-1990, existau la noi reviste pentru copii, „Cutezătorii”, „Licurici”, „Universul Copiilor” etc. ce aveau câteva pagini de bandă desenată. Îmi amintesc că revista Cutezătorii a inițiat într-un an un concurs național de bandă desenată. Era o provocare pe care nu am vrut s-o ratez. Am făcut un scenariu, apoi am pus pe hârtie imaginle poveştii. Planşele erau desenate în tuş negru, iar acestea colorate cu acuarele. Povestea benzii desenate se numea „Planeta de metal”. Am trimis materialul şi, spre surprinderea mea, am luat marele premiu, ce consta

într-un aparat de radio cu tranzistori. Era din acela ce trebuia să-l ansamblezi singur, de producție rusească. Pe atunci revista Cutezătorii se confrunta cu probleme economice, era prin 1989. Devenisem colaborator – realizam ocazional viniete sau mici ilustrații de interior. La câteva luni, pentru revistă a însemnat sfârșitul, în locul

SF BD
Prima revistă românească de BD STAR TREK
realizată de iubitorii serialului clasic creat de
regretatul Gene Roddenberry.
STAR TREK
Aventurile navei stelare USS Enterprise și echipajul ei
continuă în zona Calea Lactee şI dincolo de ea...
alături de alţi eroi .

Nr. 12
benny
întreaga lume într-o mini-enciclopedie
Revistă lunară ● Preț: 4,49 lei
ÎN ACEST NUMĂR
CHINA
15
concursuri
cu premii
Bandă desenată
Jocuri
Științe ale naturii
Curiozități
Istorie
Geografie
Legende
Lecție de dans
Fotoreportaj
Benny în bucătărie
De ce? Cum?
Când?
Horoscop
Unde fugim de acasă
Micul gospodar
Fun club
ISSN: 1843-5947
5 948363 024415
ErcPress

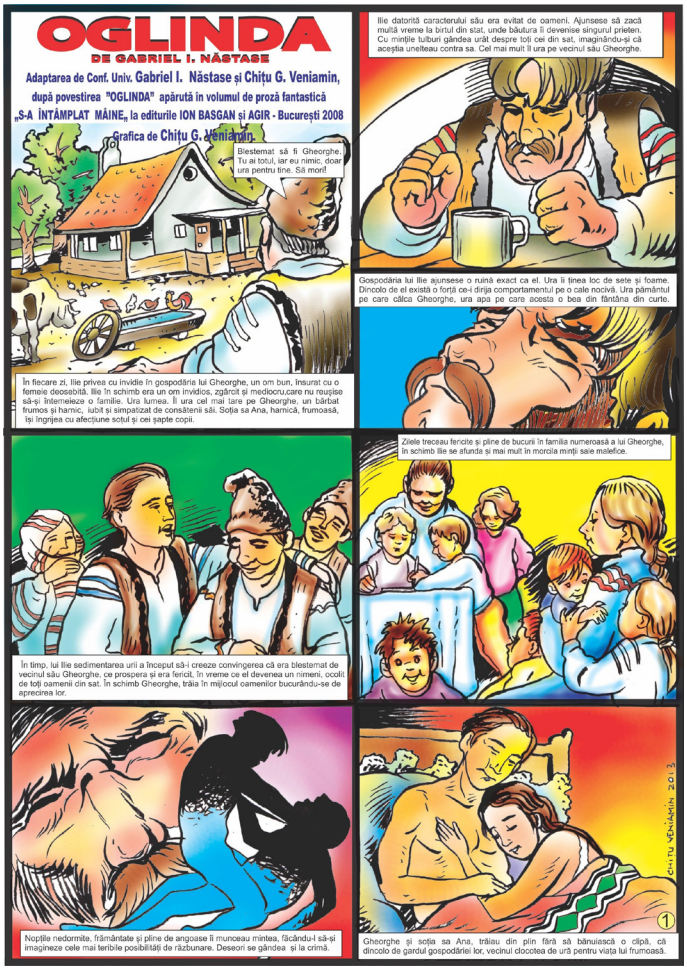

ei apărând una nouă, revista „Universul Copiilor”. Redactor şef era atunci Ovidiu Zotta, un scriitor cunoscut. Domnia sa m-a publicat. Astfel, au apărut de-alungul timpului, pagini întregi cu bandă desenată după scenariile mele ca: ”Taina vasului Evanghelis”, ”O mică greşeală”, ”Delfinul”, ”Isprăvile lui Drege Tot”, ”Aladin”, iar după un scenariu al domnului Zotta, ”Cimpy” şi multe altele. De asemenea, am fost primul autor de bandă desenată creştină cu ”Cel mai bun om”, o povestire despre viaţa lui Iisus.

În revista „Bucuria copiilor” am avut un serial în imagini, ”Bobiţă cel isteţ”, de asemenea, am colaborat şi cu revista ”Doina” unde apărea o bandă desenată despre o familie descurcăreaţă.

Din 2008 până în 2011, am făcut bandă desenată despre un ursuleţ simpatic, Benny şi minunaţii lui prieteni, Vulpiţa, Iepuraşul, Viezurele, Ţestoasa în cadrul revistei „Benny” editată de editura ERC PRESS. De asemenea în revista „Bim Spiriduşul.”

Aceşti eroi simpatici erau mereu în căutarea aventurii ce-i purta pe diferite meleaguri, unde descopereau culturi şi oameni deosebiţi. Din păcate, apariţia revistei a încetat din lipsă de fonduri, o chestiune ce a devenit foarte supărătoare pentru dezvoltarea acestui gen de artă.

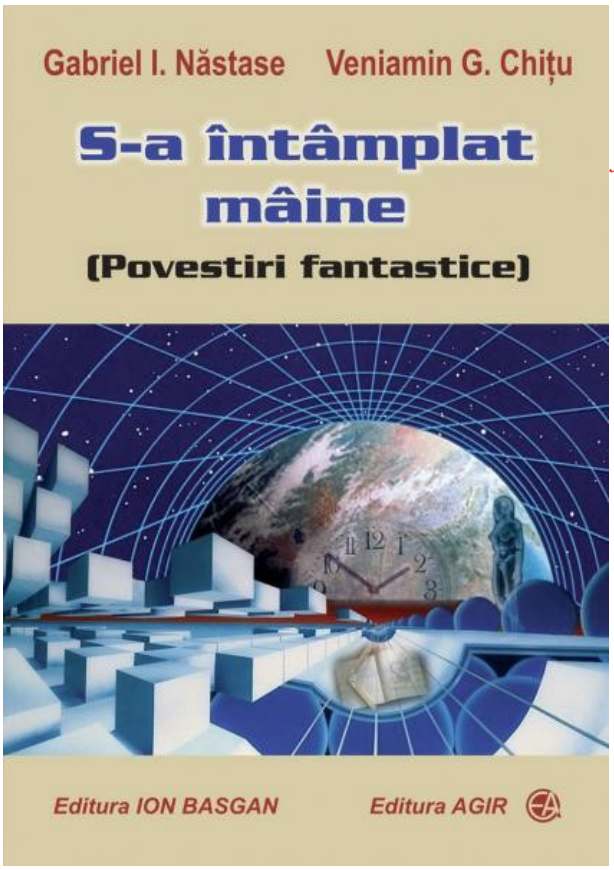

Am colaborat sporadic cu revista „Comics.ro.”, începând cu 2013. Prima bandă desenată a fost „Algele” după un scenariu propriu, cu un subiect legat de ecologie. Au urmat şi altele cu diverse subiecte. De asemenea, vreau să amintesc apariţia în revista ”Orizontul cultural XXI” a Universităţii Creştine ”Dimitrie Cantemir” a unei serii de benzi desenate realizate după povestirile bunului meu prieten Gabriel I. Năstase cât şi ale mele, editate ulterior într-un volum cu titlul ”S-a întâmplat mâine”, la editurile” ION BASGAN” şi „EMIA” (ediţia I), respectiv la editurile „ION BASGAN” şi „AGIR” (ediţia a II-a), în anul 2008.

Atunci, ideea ta de a strânge la un loc într-un volum un număr de povestiri fantastice pe care amândoi le-am „dospit” de-a lungul anilor a fost ca un far călăuzitor aflat pe ţărmul unei mări furtunoase.

Pe 12 septembrie2013, s-a deschis, la Biblioteca Naţională a României, ”Muzeul benzii desenate” din iniţiativa lui Alexandru Ciubotariu, un artist cunoscut şi îndrăgostit de banda desenată, unde am participat cu lucrări specifice pe lângă alţi artişti consacraţi. Tema muzeului, cum altfel, este istoria ilustrată a fenomenului benzii desenate în ţara noastră de-a lungul timpului.

În pregătire am alte proiecte pe care sper că le voi finaliza.

G.I.N.:

- Era un moment bun pentru a face acea dată. Titlul volumului „S-a întâmplat mâine" mi-a plăcut foarte mult, cuprindea în el lumea noastră imaginară. Doream fiecare în parte să ţesem fantasticul în broderia realităţii cotidiene. Sper că am reuşit să o facem. Grafica pe care ai realizat-o a oferit fiecărei povestiri o altă dimensiune a fantasticului.

G.I.N.:

- Pictura ocupă un loc important în activitatea ta? Sau este doar un adagiu?

V.G.C.:

- Se poate trăi oare fără apă? Nu! Pictura pentru mine este ca apa. Este minunat când lucrez şi văd cum ideile prind viață. Mă îmbăt cu mirosul vopselelor, fie ele de ulei sau de apă. Iubesc culorile vii care dau strălucire temelor abordate, iar tonalitatea cromatică ştiu că încântă sufletul privitorilor. Culorile pot fi calde, prietenoase, îmbrăţişându-se în nuanţe optimiste, într-o mirifică şi ireală armonie cromatică. De asemenea, culorile se pot război între ele, rănindu-se şi devorându-se reciproc. Abordez tematici diverse, de la portret la peisaj, de la nud la natură statică. Subiectele care se referă la tot ceea ce înseamnă universul marin sunt pe primul plan. Am o sensibilitate deosebită pentru subiectele marine... Nu pot să las deoparte grafica, întrucât este o expresie dură a desenului. Amândouă sunt minunate. Nu am uitat iconografia, o artă străveche ce trebuie făcută cu veneraţie şi respect, deoarece în icoane sălăşluieşte spiritul omului ce e însetat de dreptate şi iubire. Sună poetic dar aşa simt eu când lucrez o icoană... Îmi pun multe întrebări în timp ce lucrez.

G.I.N.:

- Apropo de temele tale marine, ai – şi ştiu foarte bine asta – o pasiune puţin obişnuită, scufundarea sportivă. Ştiu că ai şi nişte brevete de invenţie legate de acest sport.

V.G.C.:

- Nimic nu-ți scapă. Întradevăr iubesc apa şi lumea ei fantastic de diversă. Ideea de a-mi construi un aparat de respirat sub apă mi-a încolțit în copilărie, după vizionarea filmului sovietic „Omul amfibie", unde un om putea respira şi sub apă. Hotărârea am luat-o însă după vizionarea filmului „Lumea tăcerii" a lui J.Y.Cousteau. Au urmat ani de căutări şi realizări de prototipuri. Nu mai amintesc aici de micile sau marile eşecuri. Până la urmă, am reuşit să respir sub apă, ceea ce era cel mai important. Îmi spuneam mereu când lucrurile mergeau prost că, fără îndoială, ce au făcut alţii puteam face şi eu. Îl final, aparatul a devenit ceva concret. Arăta rudimen-

Aparat de respirat sub apă

tar, grotesc, pot spune, dar funcţiona. Aparatul realizat de mine îmi permitea să respir confortabil sub apă. Reuşisem într-o perioadă când asemenea „scule” la noi erau extrem de rare.

Eram căsătorit deja de şase ani. Îmi consider soţia, care m-a înţeles şi mi-a suportat atât de multe, o adevărată eroină. Într-o bună zi, m-a întrebat de ce nu particip cu „aparatul de respirat” la concursul de inventică organizat de revista „Ştiinţă şi tehnică” anunţat la Televiziunea Română (TVR).

Asta se întâmpla în 1986. Am participat la concursul de invenţii ce s-a desfăşurat în cadrul programului „*Salonul ingeniozităţii 1986”,* şi unde aparatul meu a câştigat Marele Premiu. Acolo l-am cunoscut pe inginerul Gabriel I., Năstase, preşedintele, la acea dată, al „Salonului ingeniozităţii”, unul dintre inimoşii organizatori ai acestuia şi care m-a ajutat să-mi finalizez proiectul. Iată-mă şi posesorul unui brevet de invenţie. După 1990, a luat fiinţă prima asociaţie de scafandri amatori din România „DELPHI” din dragostea pe care o aveam pentru mirifica lume a tăcerii.

În anul 1990, în cadrul expoziţiei ROMEXPO, aparatul a fost expus în cadrul standului Comisiei de inventică, al cărei preşedinte era Gabriel I., Năstase. Se ocupase de organizarea acestui stand. Modestul nostru „colţ” care se dorea a fi un început al inventicii româneşti, post revoluţionare, a fost vizitat şi de Petre Roman, prim ministru în acea perioadă.

În anul 1992, această instalaţie de respirat în mediul toxic şi subacvatic a fost prezentată la Salonul de Invenţii în perioada 23-29 februarie, la Tripoli în Libia.

După un timp, am mai realizat un al doilea aparat de respirat sub apă la care am adus anumite modernizări faţă de varianta iniţială. Brevetul de la OSIM pentru această „invenţie modernizată”, l-am obţinut în anul 2002.

Noul aparat, faţă de cel anterior, avea o soluţie tehnică mult mai simplă, iar preţul de cost acceptabil. Din păcate toate eforturile pe care le-am făcut au rămas fără rezultate. Am bătut la toate uşile înainte, cât şi după revoluţie pentru fabricarea industrială a instalaţiei de respirat în mediu toxic şi subacvatic. Din cauza indiferenţei celor care decid, nu s-a întâmplat nimic. Mai târziu, am realizat de ce mari creatori români ca: Vlaicu, Brâncuşi, Coandă, Gogu Constantinescu şi mulţi alţi oameni valoroşi ai neamului românesc s-au realizat pe meleaguri străine, datorită lipsei de sprijin în ţară. Acesta este, din păcate, purul adevăr. Ce era străin era bun, cu toate că noi românii găsisem de-a lungul timpului soluţii ingenioase la probleme foarte serioase. Pare că ne urmăreşte un blestem, după spusele unora, dar eu cred că este vorba de cu totul şi cu totul altceva, iclusiv de interese oculte. Dar... să lăsăm în urmă toate aceste amintiri mai mult sau mai puţin plăcute. Sunt în schimb tare mulţumit că, pe banii mei, ce-i puţini pe care i-am avut, am realizat prototipul funcţional a aparatului şi, de-a lungul anilor, eu, împreună cu

cei doi copii şi prietenii, ne-am putut bucura de minunata lume a adâncurilor. Asta-i viaţa, unii au noroc cu carul, iar alţii încă îl mai aşteaptă... Peste ani, cu acest aparat, eu împreună cu Gabriel I. Năstase (aici, de faţă, care, azi, îmi ia un interviu) şi temerarii mei copii (Marilena şi Adrian) ne vom scufunda şi în apele Mării Negre, ale căror culori irizau algele mişcate de nestăpâniţi curenţi marini într-un permanent şi fascinant dans. Văzută de aproape, alunecând uşor printre ele, puteai să observi cum lumina soarelui filtrată de apa mării, le face să pară a fi ireale, dintr-o altă lume.

Din păcate Asociaţia „DELPHI" a dispărut foarte repede, din lipsă de membri. Fiecare dintre ei a mers pe drumul lui, purtat de tumultul unei vieţi noi apărute după Revoluţie. În ceea ce mă priveşte, sunt mulţumit, pentru că am realizat un „aparat" funcţional, care şi-a dovedit eficienţa. Iar ca să respiri sub apă sau în medii toxice este ceva... Încă o filă a istoriei vieţii mele s-a întors.

G.I.N.:

- Fiind un om al imaginii... în ce imagini vezi viaţa?

V.G.C.:

- Ce pot să spun? Viaţa poate fi înţeleasă de om în multe feluri, uneori în roz, alteori în tonuri extrem de cenuşii. O viaţă îndestulată, cu mijloace de trai dobândite lejer, se poate spune că este o viaţă de vis. Unii o văd însă ca pe o povară pe care sunt obligaţi să o ducă în spate. Indiferent de ceea ce suntem, trebuie să luptăm. Eu zic că viaţa trebuie trăită indiferent de greutăţile pe care le întâmpinăm. Fiecare dintre noi are un destin... o misiune dată..., are parte de bucurii şi necazuri, de zile bune, de zile rele. Eu o văd prin culoarea şi formele desenate de ea în sufletul meu.

G.I.N.:

- Am înţeles că ai fost atras şi de fotografie şi de film.

V.G.C.:

- Să ne întoarcem în timp... Este adevărat, pe lângă vraja picturii, am fost fermecat şi de fotografie şi de film. Filmul, fiind iluzia realităţii, m-a atras ca un magnet. Am cumpărat, înainte de efectuarea serviciului militar obligatoriu, din comerţul socialist, un aparat de filmat ce folosea peliculă format 2 x8 mm simplu, reversibil, adică vedeai imaginea, fără negativ, copie şi apoi pozitiv. În plus, mai era o chichiţă: întorceai filmul ca pe banda de magnetofon şi filmai iar. Era ca acum pe video când vezi imediat ce ai făcut filmul. După armată am cumpărat din primul salariu un alt aparat de filmat cu Zoom şi înzestrat cu mai multe viteze de filmare. Folosea formatul de film Super 2 x 8 mm. Ca avantaje, aparatul avea cadrul mai mare şi deci imaginea mai bună. Îmi filmam mama, puiul de guguştiuc ce îl creşteam într-un coş pe balcon. Imortalizam blocurile cenuşii cât şi valurile mării în vremea concediilor. Dar doream să fac mai mult decât atât, încât experimentam mereu: confecţionam mici machete pe care le plimbam prin faţa obiectivului aparatului, cum văzusem în filmele SF. Am făcut odată un decor ce amintea de suprafaţa lunii. Pe un carton gros am întins hârtie de ziar înmuiată în aracet, după care am realizat cratere lunare. Butaforie. A urmat vopsirea şi gata. Nava spaţială era de fapt un elicopter de plastic la care am ataşat aripi, înlăturându-i elicele. Împins de pasiunea pentru film am mers până acolo încât, într-o bună zi, m-am dus în audienţă la directorul general al I.C.L. Alimentara pentru a-i propune aprobarea înfiinţării unui cineclub pentru ca, prin filmele realizate ,să fie mai bine făcută munca de zi cu zi a lucrătorilor comerciali. În Bucureşti, ca şi în ţară, pe lângă cenacluri, funcţionau

multe cinecluburi. Astfel, în 1980, a văzut lumina ecranului cineclubul întreprinderii care s-a numit „Edison” în amintirea marelui inventator american.

Dincolo de tematica cu întrecerea socialistă, am realizat, cu prietenii apropiaţi, filme documentare, eseuri cinematografice şi chiar mici filme de ficţiune. Am folosit pentru anumite scene machete mai elaborate de carton, pictură pe sticlă sau diverse construcţii. Navele şi staţia spaţială pentru filmul „S-a întâmplat mâine” le-am realizat tot din carton întărit. După uscarea lor le-am patinat metalic astfel încât în cadru păreau a fi veridice. Cât despre monoliţii gigantici din film, ca cei din insula Paştelui, i-am modelat din lut la scară, „învechindu-i” prin folosirea periuţei de dinţi. Apelam la filmări combinate cu decor plasat în natură. Am făcut chiar şi un dinozaur ce respira cu ajutorul unei pompiţe. Au urmat participări la festivalurile locale şi naţionale. Premii: menţiuni, premiul III, II, I... Am filmat şi sub apă cu ajutorul unei carcase făcute de mine din plexiglas de cinci milimetri cu hublou din sticlă optică fără aberaţii. Pionierat românesc. Îmi filmam copii şi prietenii evoluând sub apă printre stânci, alge, guvizi, meduze... respirând sub apă cu ajutorul aparatului cu aer comprimat de care am amintit. Îmi aduc aminte cu plăcere de un moment emoţionant. Unul dintre filme, prezentat la festivalul „Pelicula de aur”, „Paşi sub apă”, în care Adrian, la 3 ani şi jumătate, a fost prezentat scufundându-se cu un „aparat de respirat sub apă cu aer comprimat” construit de mine special pentru el, la aproape trei metri în bazinul olimpic de la ştrandul Tineretului. Filmul a surprins în mod plăcut juriul acelui eveniment cinefil. Filmuleţul a fost apreciat şi de criticul de film Tudor Caranfil, pe care l-a şi prezentat în cadrul unei emisiunii realizate de acesta, la televiziunea română dedicate „mişcării cineclubiştilor” din întreaga ţară, la o oră de vârf . Filmul dovedea încă odată fiabilitatea aparatului meu. Se mai poate spune că scufundarea lui Adrian, la o vârstă atât de fragedă a fost un record în România până la acel moment. A fost un eveniment deosebit pentru întreaga familie.

Parcă a fost în alt secol. Aceste filme sub apă dar şi eseurile SF au fost primite bine în cadrul festivalurilor ca: ”Circuit închis”, ”S-a întâmplat mâine”, ”Paşi sub apă”, ”Cucerirea adâncurilor” , ”Ştiuca” etc. Cineclubul „Edison” a trăit din 1980 până în 1990.

G.I.N.:

Câteva secunde interlocutorul meu V.G.C tace, apoi, cu o mişcare largă, scoate dintr-o mapă de fâş pe care o ţinea pe un scaun alăturat, un dosar destul de voluminos. Din el a extras cu grijă dintre numeroasele file, câteva pe care mi le-a oferit peste masă.

V.G.C.:

- Trebuie să-ţi fac o marturisire... De ceva timp încerc să-mi adun amintirile cele mai dragi în cuvinte şi de aici iată-mă scriindu-mi biografia... Pentru mine, nu ştiu dacă o voi publica. Mă gândesc ca totul să poarte un titlu, „Zbor sub ape”, poate prea preţios, dar care este esenţa trăirilor mele. Aici este un articol publicat de criticul de film Tudoar Caranfil în acea perioadă pe care îl poţi citi şi chiar folosi la acest interviu... Filmul, după cum am amintit, câştigase un premiu şi a fost prezentat la TV Română în cadrul unei emisiuni dedicate cinecluburilor de către admirabilul critic de film Tudor Caranfil. Domnia sa făcuse parte din juriul festivalului. În pauza între proiecţii am fost abordat de critic. A urmat o discuţie în urma căreia am fost invitat la el acasă unde a vizionat câteva dintre filmele mele. A fost un moment emoţionant pentru mine. Proiecţia s-a desfăşurat în sufragerie pe un perete alb. Poiectorul de fabricaţie sovietică, pe care îl utilizam în acele timpuri, şi-a făcut datoria. A fost o seară exterem de importantă pentru mine.

La puţin timp de la acea întâlnire memorabilă, domnia sa a publicat şi un articol pornind de la acea întâlnire.

G.I.N.

- Cu permisiunea ta, vom reda conţinutul respectivului articol:

Filmele îşi „cheamă” spectatorii şi cinefilia îşi merită aplauzele

În „sala de proiecţie” suntem, cu totul, patru persoane! Dar urmărim, fascinaţi, o dimensiune a naturii pe care doar fotografia şi cinematograful ne-au făcut-o accesibilă, cea a lumii adâncurilor. Imagini feerice ne redau universul misterios. Marea Neagră aşa cum n-o ştiu decât cei care îndrăznesc să-i exploreze străfundurile. Cele accesibile, bineînţeles! Pentru că nu privim un film realizat de celebrul oceanograf

şi vânător de imagini subacvatice Jacques Cousteau, obţinute cu ajutorul ultramodernului său batiscaf, ci o producţie de cineamator, realizată pe „super-opt” (!), cu o instalaţie rudimentară de filmat căreia i s-au adaptat un obiectiv superangular şi o carcasă din plastic, care s-o facă rezistentă presiunii apei. Realizatorul filmului „Tainele adâncurilor”, pictorul decorator Veniamin Chiţu, a fost disputat încă din adolescenţă de două pasiuni: scufundarea subacvatică şi aventura aparatului de filmat. Probabil că tocmai celebrul film al lui Cousteau „Lumea tăcerii” l-a făcut să înţeleagă că cele două pasiuni ale sale pot fi armonizate într-un întreg: filmarea subacvatică. Dar, pentru a reuşi să-i calce pe urme, omul nostru a fost nevoit să „bricoleze”, mai bine de un deceniu, la o instalaţie originală de alimentare respiratorie care să-i dea posibilitatea unei mai mari autonomii submarine. Instalaţie atât de originală încât i-a adus, în 1986, Marele Premiu al „Salonului ingeniozităţii” organizat la Bucureşti de revista „Ştiinţă şi Tehnică”, ca şi propunerea pentru brevetare. Şi, iată, cineamatorii români au dobândit un „Cousteau” al lor sau – dacă vreţi! – un Nicolaescu al lor, pentru că interpretul celebrului comisar Moldovan, înainte de a vâna răufăcători, a început şi el cu vânătoarea de imagini subacvatice. Din păcate, eroul articolului nostru nu lucrează pe 35 mm, ci pe „super-opt”. În „Tainele adâncurilor”, imaginea ne-a încântat şi cucerit prin strălucire cromatică şi inedit. Veniamin Chiţu nu e numai scufundător, ci şi un pasionat al efectelor speciale. Cineclubul în care activează se numeşte „Edison” şi un asemenea „patron” pretinde, în primul rând, inventivitate. Cel de-al doilea film pe care ni l-a arătat, intitulat, „S-a întâmplat mâine”, ne constrânge la o altă referire ilustră, fiindcă ne-a amintit de „Întâlniri de gradul II”. Filmul – ştiinţifico-fantastic – are un rudiment de subiect despre un cosmonaut surprins în anul 2084 de un roi de meteoriţi şi silit să-şi caute adăpost pe o planetă părăsită, fiindcă vechea lui civilizaţie a fost pustiită de un război nimicitor. Vă mărturisesc că nu subiectul l-am urmărit – cam stufos, deşi nu mai confuz decât al altor pretexte profesioniste în acelaşi gen – ci cheia iluziilor optice. Lumea mai mult fantastică decât ştiinţifică era construită cu o convingătoare pregnanţă, prin intermediul unor improvizaţii care stârneau când zâmbet, când uimire. Nişte şanţuri de canalizare erau completate cu un panou pictat şi prin utilizarea unei ingenioase linii de fugă în perspectivă, ecranul sugera o lume cosmică după un cataclism. De fapt, aproape fiecare secvenţă a filmului îmboldea la întrebarea; „Cum ai realizat-o?” pentru că, de fiecare dată, răspunsul să surprindă printr-o simplitate a rezolvării care ascunde, totdeauna, febra căutărilor pasionate.

Tudor Caranfil – Revista Cinema, nr. 3/1989

G.I.N.:

- Ştiu bine – şi îmi face plăcere să o supun – ţi-ai scris singur scenariile la benzile desenate şi la filmele pe care le-ai realizat. Ai un har al cuvintelor şi nu numai al culorilor… Ai avut sau ai de gând să scrii şi proză?

V.G.C.:

- Din nou călătorim în timp... Din liceu scriam câte ceva prin caiete. Când aveam o idee, o transpuneam într-o povestire. Erau lucruri naive, încercări timide. Important era faptul că doream să o fac. Era pentru mine ca o nouă experienţă. Scrierile erau doar pentru mine. Am continuat şi în armată. Aveam un caiet gros ca cel de contabilitate. Scriam pe el cu un stilou primit de la tatăl meu. Timp nu prea aveam, dar în momentele de odihnă reuşeam să scriu un rând sau două. Mai mult am scris când o răceală m-a trimis la dispensarul unităţii. Aici am profitat de timpul cât am stat la pat şi am scris între vizitele medicale. Inventasem un personaj ce pornea într-o călătorie prin jungla deasă a Africii în căutarea unui vestit explorator. Apoi, despre un negru ce dorea să devină alb pentru a se integra într-o societate dură. După ani şi ani, am făcut o legătură ciudată între această poveste şi destinul lui Maichel Jakson.

Să amintesc aici ceva amuzant... În ultima parte a stagiului militar, eram la staţia de radioficare unde difuzam emisiunile ostăşeşti. Cum aveam timp berechet, am făcut şi o piesă de teatru ce se intitula pompos „Dinte pentru dinte”. Era vorba de un conflict simplu: o fată iubea un cowboy, iar un tip rău o dorea pentru el. Totul se termina, în final, cu bine. Aici m-a ajutat gornistul şi electronistul, un soldat tăcut ce avea în grijă staţia. Montajul şi efectele speciale (galopul cailor, uruitul roţilor diligenţei, muzica de fond…) s-au făcut pe cele două magnetofoane din dotare. A fost mare bătaie de cap dar în final am reuşit cu bine. Cu actoria a fost mai dificil, dar am reuşit să o scot la capăt. În circa două luni, am terminat piesa radiofonică.

„Premiera” a avut loc într-o seară. Am dat drumul la magnetofonul cuplat la staţie şi am fugit afară curios cum se va auzii. Ofiţerul de serviciu tocmai îşi fuma ţigara „Carpaţi”, în timp ce vorbea cu un subofiţer. Din difuzorul montat deasupra uşii de la comandament, cât şi în cele puse pe stâlpii din unitate a răsunat clar:

„Astă seară ascultaţi, la teatrul radiofonic, piesa: „Dinte pentru dinte” de Edgard Poll. Inima îmi bătea puternic în piept. Întâi a fost muzica de fundal apoi vocea povestitorului. Cei doi ofiţeri au devenit atenţi. Piesa era difuzată în toată unitatea. Experienţa asta a fost teribilă. Mult mai târziu, ofiţerii şi camarazii au aflat de autorii teatrului radiofonic. Când îmi aduc aminte, nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva. Comandantul m-a chemat la el şi mi-a atras atenţia să nu mai fac experimente... Până la eliberare am mai scris câte ceva. Creionări...

Mai târziu, am luat mult mai în serios aceste preocupări. Astfel, s-au strâns de-a lungul anilor în sertare câteva povestiri, în general cu tematică fantastică sau SF. Prin 1991, au fost publicate sub forma unei broşuri o parte din ele alături de cele scrise de prietenul meu de o viaţă, Gabriel I. Năstase, adică de tine. Au mai urmat, în acelaşi tandem, o nouă broşură, amândouă publicate la editura ”TREI IEZI CUCUIEŢI”. La editura ”RECIF”, o altă broşură cu povestiri SF intitulată semnificativ ”Povestiri stranii”, în 1992. Apoi am devenit coautor la volumul „S-a întâmplat mâine” (editurile ION BASGAN şi „EMIA” – Deva în 2008). A urmat o reeditare, în acelaşi an, a volumului „S-a întâmplat mâine”, la editurile ION BASGAN şi AGIR. Într-o perioadă, am publicat articole într-o revistă cu profil ecologic şi despre protecţia mediului în special despre lacul Mogoşoaia şi Snagov. În continuare, scriu povestiri SF. Este genul literar de care nu mă pot despărţi. Iar despre grafică, am făcut şi fac ilustraţii pentru reviste şi cărţi. Teme? Dintre cele mai diverse. Cărţi despre super eroii din basmele şi poveştile româneşti sau am imortalizat isprăvile lui Păcală şi Tândală într-o notă comică. Cineva a vrut să dau viaţă prin grafică tradiţiilor şi ritualurilor poporului român. Au urmat apoi ilustraţiile la două romane dedicate adolescenţilor. Mi-a plăcut în mod deosebit să fac desenele la o carte ce se adresa mămicilor grijulii pentru bebeluşii lor în stil Zen etc. Din când în când, mai trimit la revista de care am amintit „Comics.ro” bandă desenată după povestirile mele şi ale prietenului meu Gabriel I. Năstase, aici, de faţă. De asemenea, particip cu bucurie la evenimentele legate de universul benzilor desenate, expoziţii, mese rotunde pe această temă. Observ cu bucurie că foarte mulţi tineri şi oameni de toate felurile, indiferent de vârstă, sunt interesaţi de această artă care a devenit şi la noi un adevărat fenomen.

G.I.N.:

- Se poate spune că nu stai o clipă, eşti mereu prezent unde te cheamă arta şi vocaţia.

V.G.C.:

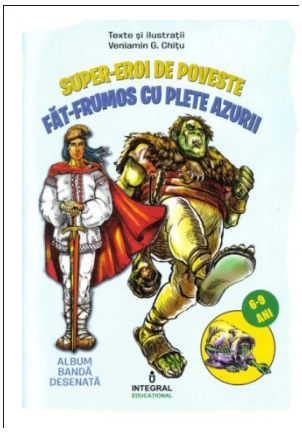
– Da. În ultimii ani, spre marea mea satisfacţie, acest fenomen se dezvoltă şi la noi în România. Copiii, tinerii şi nu numai, cum am mai spus, devin, pe timp ce trece, interesaţi de acest mod de comunicare care a ajuns o artă educaţională. În ultima vreme, sunt edituri mari care şi-au manifestat interesul faţă de banda desenată şi pe care o publică, iar un număr din ce în ce mai mare de cititori o cumpără. Se fac colecţii. E bine!

G.I.N.:

- Planuri de viitor?

V.G.C.:

- Planuri de viitor? În prezent, este în pregătire un nou volum de povestiri fantastice şi SF alături de prietenul meu Gabriel I. Năstase. De asemenea, am plăcerea să anunţ că, în 2015, a văzut lumina tiparului un album de bandă desenată, Făt-Frumos cu plete azurii. Iată prezentarea fugară al albumului:

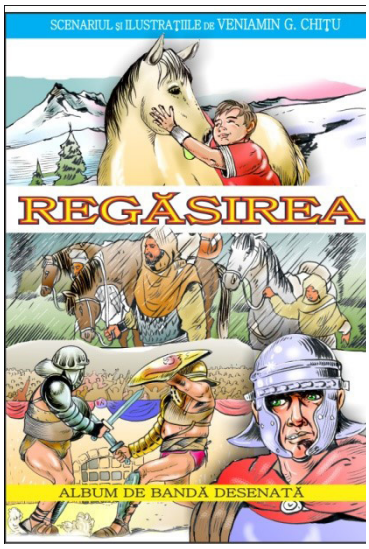

„ Un basm minunat în care Făt Frumos cu plete azurii reuşeşte să îl îmblânzească pe Zmeul Gorun şi să îl transforme în prietenul oamenilor. Împreună reuşesc să îi învingă pe Balaur şi pe Muma Pădurii. Un basm neobişnuit, cu întorsături neaşteptate şi cu un un final fericit. Grafica izbutită, în format de benzi desenate oferă poveştii dinamism, într-un format agreat de tinerii cititori.

Paralel, am trecut la trecerea în tuş a unui alt album al cărui scenariu este despre regăsire. Se va numi chiar „Regăsirea” (denumire asemănătoare cu cea a romanului „Regăsirea” a lui Gabriel I. NĂSTASE. Acţiunea are loc în Dacia. După moartea lui Decebal, Dacia devine provincie romană. La Roma, noul împărat Hadrian conducea imperiul cu fermitate. Guvernatorul noii provincii romane va fi numit un anume Lapitus Agustus Leto. Fiul acestuia, Lupus Leto Lux, îşi va căuta părinţii adevăraţi ce trăiau în sclavie la Roma. Eroii mei, trec prin multe peripeţii, acestea călind trupul şi sufletul băiatului.

De asemenea, în stagiul de finisare mai sunt trei benzi desenate ce abordează diferite teme. De scris, scriu când am o tresărire de inspiraţie. În viitor, cu ajutorul celui de sus, voi lucra la un alt album cu o temă SF. Genul acesta de abordare a realităţii a devenit a doua mea natură. SF-ul este poarta deschisă de puterea imaginaţiei oamenilor spre imposibil. Un nou început într-o lume nouă.

G.I.N.:

- Iată că am ajuns la finalul interviului... Mulţumesc pentru timpul acordat sperând la o nouă reîntâlnire în paginile revistei noastre.

V.G.C.:

- Cu mare drag. Te rog înainte de a ne despărţi să mai primeşti un scurt articol despre o încercare de record la săritură dintr-un elicopter, eveniment la care am fost invitat să dau o mână de ajutor... Iată cum apa mă cheamă direct sau indirect...

G.I.N.:

- Mă surprinzi din nou. Voi alătura interviului nostru şi articolul acesta.

V.G.C.:

- Mulţumesc amice! Îţi doresc mult noroc şi sănătate ţie şi celor dragi, precum şi viaţă lungă revistei „ORIZONT CULTURAL XXI”. De asemenea, transmit cu acest prilej cele mai bune gânduri cititorilor voştrii... Nu uitaţi şi mâine este o zi, poate mai plină de lumină şi căldură. Pe curând.

G.I.N.:

- Mersi de urare şi cu Dumnezeu înainte.

Redau cu mare plăcere materialul oferit. Despre acest eveniment ziarul „Ziua” (din 1 aprilie 1996, serie nouă, anul III, pagina12), scria cu litere de-o şchioapă:

„Cartea Recordurilor trebuie să ne mai aştepte.

Un român a sărit din elicopter în Lacul Morii.
Ştefan Jugmond a lovit apa cu burta şi la luat salvarea.

Ieri, la Lacul Morii. În cartierul Crângaş, venise cu mic cu mare să-l vadă pe clujeanul Ştefan Jigmond, de 29 de ani, sărind în apă de la 30 de metri, în încercarea lui de a intra în Cartea Recordurilor. Lumea se strânsese ca la bâlci. Programată pentru ora 12,00, săritura s-a lăsat aşteptată vreo oră şi jumătate. În tot timpul ăsta, doi scafandri, Veniamin Chiţu şi Mihai Baciu, au demarcat un perimetru la suprafaţa apei cu

ajutorul unui tub de oxigen lăsat să răsufle pe fundul apei, la marginea stăvilarului. Apa, adâncă de 8,5 metri, nu avea mai mult de un grad Celsius, Ştefan Jigmond s-a urcat într-un elicopter al Aviaţiei Utilitare Române, cu indicativul YR – ELR. După câteva ture deasupra lacului, mult aşteptatul eveniment s-a produs. Ştefan Jigmond a lovit apa cu burta. Scos din apă de cei doi scafandri, a părăsit scena într-o maşină a Salvării.

Dan Popov.”

Reporterul de serviciu

MULTINAŢIONALELE ŞI MODUL CUM INLUENŢAZĂ PREZENTUL ŞI VIITORUL ROMÂNIEI

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE

Moto: „Moartea nu înseamnă nimic, însă a trăi înfrânt şi fără glorie înseamnă a muri în fiecare zi”.

Am trăit şi trăim într-o lume globalizată şi nici nu sunt semne că aceasta ar putea să se sfârşească. Dimpotrivă, formele globalizării s-au extins sub diferite formule (comerţul internaţional, investiţiile străine directe, pieţe financiare).

După 1989, România a încetat să se mai apere împotriva ofensivei globalizării exercitată agresiv şi intempestiv prin principalii săi vectori – Multinaţionalele, lăsând garda jos, în defavoarea propriilor sale interese politice, militare, economice, sociale, culturale, religioase.

An de an, pas cu pas, Multinaţionalele ne-au acaparat resursele naturale, distribuţiile de carburanţi, de electricitate şi de gaze naturale, băncile, asigurările, industriile, pădurile, pământurile agricole şi multe altele.

Condiţionările impuse de Fondul Monetar Internaţional (FMI) şi Banca Mondială (BM) au instituţionalizat jaful în România, permiţând Multinaţionalelor să o distrugă sistematic. Faptul că, în fiecare an, profiturile, înainte de fiscalizare, ale Multinaţionalelor se externalizează către ţările de origine, estimate la 35-40 miliarde de euro, este un argument pertinent care ne arată dimensiunea distrugerii ireversibile pe termen mediu şi lung a economiei româneşti.

Liberalizarea contului de capital, liberalizarea preţurilor, privatizările dezastruoase ca şi privatizările forţate ale monopolurilor româneşti către companii de stat din alte ţări (ROMTELECOM, OMV, Enel, CEZ, Eon, GAF) au accentuat şi mai mult sărăcirea ţării. În cei 27 de ani, în urma acestui asalt necruţător şi nimicitor al Multinaţionalelor, România a rămas doar cu 4 % din cifra de afaceri globală, iar economia privată s-a împărţit egal din punct de vedere procentual între străini şi români, cu marea deosebire că jumătatea deţinută de străini le permite acestora să controleze economia României! S-a ajuns aici, în primul rând, cu ajutorul trădătorilor români, care, din cauza lăcomiei şi lipsei de patriotism (a lipsei de iubire de ţară şi de popor), să jefuiască sistematic România în complicitate cu „asasinii economici”, în cea mai mare parte reprezentanţi ai intereselor Multinaţionalelor. Toţi cei implicaţi se cunosc, fără excepţie, însă din eleganţă jurnalistică dar şi din lipsă de spaţiu nu le vom nominaliza ca persoane fizice (străini şi români), şi nici ca entităţi juridice, respectiv ca Multinaţionale.

Voi menţiona ca exerciţiu de reflexie, câteva dintre Multinaţionalele care au prăduit România, precum şi o parte dintre numeroasele politici economice păgubitoare impuse României din exterior:

- *Acordul PSAL II cu Banca Mondială* care a semnat actul de desfiinţare a

economiei româneşti. Acordul menţionat cuprindea lista tuturor companiilor româneşti ce urmau să fie privatizate sau lichidate.

- *Privatizarea PETROM*;

- *Privatizarea BCR*, ale cărei consecinţe au fost dezastruoase pentru sistemul bancar românesc, până la desfiinţarea lui;

- *BECHTEL*, implicată în ţepuirea României cu 4 miliarde de euro
pentru construirea celei mai scurte autostrăzi din lume, de 52 de km;

- *Înfiinţarea Fondului Proprietatea* de către sucursala din România a Franklin Templeton cu sediul din Luxemburg a permis ca 4 miliarde de dolari, active de la cele mai bune companii româneşti, să ajungă la străini;

- Înstrăinarea moştenirii Gojdu;

- *Vânzarea perimetrelor din Marea Neagră* austriecilor şi americanilor
încă dinainte ca România să intre în posesia acestora ca urmare a atribuirii ţării noastre de către Curtea de la Haga, în litigiul cu Ucraina;

Nemernicia „Ocupantului" a fost fără margini. Companiile româneşti de care nu au avut nevoie străinii au fost desfiinţate, în loc să fie lăsate românilor pentru a le moderniza şi a le acorda şansa de a supravieţui într-un mediu economic din ce în ce mai ostil, mai duşmănos.

Şi toate aceste distrugeri considerate succese ale reformei economice de tip european, s-au făcut cu zâmbetul pe buze şi fără nici un fel de remuşcări.

De 27 de ani, încasările la bugetul de stat al României sunt tot la 30-31% din PIB, faţă de 45% în medie în UE, iar salariile şi nivelul de trai în România sunt cele mai mici (expresia statutului de colonie al ţării în U.E.), respectiv cel mai scăzut din UE.

La 1 ianuarie 2007, România a aderat la UE, un eveniment aşteptat de majoritatea românilor cu speranţă şi încredere. Procedurile de proaderare şi ulterior de aderare a României la UE au creat premisele accelerării distrugerii economiei româneşti.

De 27 de ani, economia României se comprimă din ce în ce mai mult, sub presiunea unei tranziţii nejustificat de prelungite, care continuă şi astăzi, fără speranţa că România va depăşi stadiul de ţară subdezvoltată. România a devenit un stat în care industria şi agricultura sunt la nivelul unei ţări sărace, care nu produce şi nu exportă aproape nimic. România a devenit o ţară consumatoare de produse de proastă calitate refuzate de Occident, dar acceptate de populaţia de la noi, întrucât aceasta nu are o altă alternativă. Dimensiunea umilinţei a ajuns până acolo încât România a devenit o groapă de gunoi a UE, în care sunt depozitate reziduurile de toate felurile, o sursă de materii prime, în special fier vechi, rezultat din devastarea şi lichidarea industriei dinainte de 1990.

România a devenit ceea ce nu şi-a dorit, dar nici nu-şi imagina că va ajunge vreodată: un stat colonial, un stat „second hand". Politica celor care decid destinul României în relaţia cu SUA şi UE este una extrem de păguboasă, dar şi cinică, întrucât aceştia (SUA, U.E.) ne consideră parteneri. Orice activitate care se dovedeşte că ar putea învioara economia României este blocată. Guvernanţii au statut de guvernatori iar puterea nu le mai aparţine decât în mică parte. Orice abatere de la linia politicii „Ocupantului" este sancţionată dur de la centrul de comandă situat la Bruxelles. Uneori sunt activate şi alte centre de comandă din Europa şi de dincolo de ocean, întrucât România este condusă de o dictatură externă, din afara ţării. Partidele naţionaliste nu au loc în aşa-zisul pluripartitism democratic, iar cele actuale, care activează în spaţiul politic românesc, nu mai au doctrine, ci o singură orientare: pro-americană şi/sau pro-europeană.

România este prinsă ca într-o capcană a morţii reprezentată de: Consiliului UE, FMI şi BM, în care Parlamentul a devenit un instrument, o anexă a legislativului european, unde legile care se elaborează sunt condiţionate de politica şi interesele americane şi ale U.E.

Suntem martorii unei perioade sumbre a unei Românii asupra căreia plutesc norii negri şi grei ai apocalipsei. România şi-a pierdut atributul de stat suveran şi independent, pe care ţara noastră, chiar şi în dictatura de dinainte de 1990, şi l-a păstrat cu mari sacrificii. Cu alte cuvinte, asistăm la o Românie în care economia este hăcuită de Multinaţionale şi controlată politic şi militar din afara ţării.

25 octombrie 2016

NU TRAGEŢI ÎN AUTOR! FACE ŞI EL CE POATE

Gabriel I. NĂSTASE[1]

AD CALENDAS GRAECAS SOLVERE[2]

- *Dacă am cuvinte de laudă pentru o anumită persoană, iar aceasta la rândul ei are o părere contrarie despre mine, în acest caz, probabil, că ne înşelăm amândoi.*
- *Câinele care latră, nu muşcă! De muşcat, muşcă numai câinii surdo-muţi, ca să se răzbune.*
- *Trecuse de mult în nemurire, mărturie înjurăturile crâncene cu care continua să fie mereu pomenit.*
- *Privindu-şi drăgăstos soţia îşi aminti, cu nostalgie, de anii tinereţii lor, când încă nu se cunoscuseră.*
- *I-a pus Dumnezeu mâna în cap! Mai complicat era dacă-i viza gâtul.*
- *Fără niciun dubiu, murise subit. O confirmau, cu prisosinţă, dacă mai era cazul, urmele de pe gât.*
- *Bătaia e ruptă din rai, pretinde un mai vechi precept. Păi, atunci, acolo sunt numai scandalagii!?*
- *Dirijorul purta o pereche de pantaloni strâmţi şi o haină de aceeaşi culoare.*
- *Ultima noutate strict autentică! În sfârşit, apa chioară foloseşte ochelari.*
- *Oricum exagerează! E mult prea sumar îmbrăcată pentru vârsta ei, exclamă indignată nepoata, privindu-şi bunica ieşind din apa mării în costum de baie.*
- *Întrucât se pregătise temeinic, predase în mod strălucit lecţia despre originea omului, folosind cu multă pricepere propria-i înfăţişare, ceea ce risipi copiilor şi ultimele lor îndoieli.*
- *Seara târziu, în acel tainic şi mirific decor hibernal, îndrăgostit până la epuizare şi îngenunchind, îi ceruse, tandru şi plin de speranţă, mâna, iar ea disperată nu reuşea nicicum să se descotorosească de nenorocita aia de mănuşă.*
- *Desigur, nu avea motive să pună la îndoială sinceritatea bunelor lui intenţii, deoarece bâta provenea dintr-o autentică ramură de măslin pe care, de altfel, o şi ţinea, paşnic, la spate.*
- *Prevăzător, meteorologul de serviciu supraveghea, îndeaproape, porcul care refuza cu încăpăţânare să poarte paiul în gură, pe motiv că îi e foame.*
- *Îmbărbătându-şi victima, călăul arăta încurajator spre butuc: - Fii calm, omule! În împrejurări ca acestea, esenţial este să nu îţi pierzi capul.*
- *Sincer să vă spun, părerea mea este că acest croitor nu lucrează cinstit, se adresă foarte ofensat gardianului, deţinutul, arătându-i cu reproş hainele vărgate, cam strâmte, ce-i drept.*
- *Era un înrăit infractor, lipsit de scrupule şi sângeros din cale-afară. Îşi surprindea victima, răsărind ca din pământ, strigându-i cu o ură feroce: Bauuuuuuu!*
- *Învaţă să fii econom fiule, îl povăţui dojenitor părintele aflat pe patul de moarte, superb sculptat în lemn de palisandru.*
- *Deoarece învăţase trucul, pentru a ademeni pisica, câinele, ascunzându-se, lătra viclean:*

[1] Membru titular al Uniunii Scriitorilor din România.
[2] Aluzie la adresa răilor-platnici neavând ca romanii calende (prima zi a lunii) când se achitau toate datoriile, inclusiv drepturile de autor.

pis, pis, pis...

- *Hei! Tu ăla cu puştiu' în cârcă! Mai zi ceva, afurisit bătrân!, răcni beţivanul în râsetele mesenilor, zărindu-l pe cocoşat. Tot cu dobitoacele tale?*
- *Precum vedeţi, cinstite domn, răspunse blajinul Esop, amestecându-se printre ei, profund preocupat.*
- *Şi-a risipit tinereţea ca nisipul într-un pumn închis.*
- *În relaţii intime cu femei tinere, bătrânii folosesc negreşit un limbaj propriu.*

Graţie destinului încă în viaţă!
Bucureşti, 27 februarie 1985

TURCU PLĂTEŞTE

O frână cu scrâşnet prelung, aidoma unui vaiet strident şi păgubos, parcă fără sfârşit, o dezmetici brutal din somn, bruscând-o, gata să se prăvălească din prici peste Yusuf, care înjura de mama focului.

Un viraj scurt şi vehiculul greoi părăsi banda de rulare, pufăind ca un turbat, cuprins de un tremur ce hurduca panorama halucinantă a copacilor care se succeda, cu repeziciune, după care încremeni.

În cabină, liniştea nefirească devenise aproape ostilă.

Prăvălit peste volan, îi auzea scâncetele şi încercă să dreagă atmosfera.

- Mili, ia termosu' şi dăi înghiţitura. Aşa belea, Allah avut bunătat scăpam. Aferim!

Fata, insensibilă la invocaţia lui, înţelese totuşi că era cât pe ce să-şi rupă gâtul, aşa că o luă cât mai creştineşte posibil, nu înainte de a-şi fixa tacticos talpa piciorului în creştetul turcului.

- Auzi, mă, nenorocitule, astea-s flapsuri. Cum adică, belea? Eşti prost ca mă-ta. Ai adormit nătâng la volan şi n-a lipsit mult să-l vizitez pe bunicu' în garsoniera de la Pătrunjelu. Ia uite, nene, cu cine m-am încurcat! Hai, cară-te d-aici, paguba dracu'.

Yusuf se hlizea la ea cu faţă cabalină, mut de uimire.

- Ce-i cu mecla asta? Fă retur şi mă laşi la Inter. Gata tăticu'! Valea şi, cu ală ocazie. Programare, c-aşa-i acu'. Vira, am zis!

De data asta, turcului îi ieşiră ochii din cap, ca la melc, şi un gând poznaş îl sfătui stăruitor că cel mai bine ar fi s-o gâtuie. Acolo, pe loc. Îi tocase, în nici două zile, trei sute de dolari, dar îşi jurase că de cum ajunge la Izmir să o schimbe pe o cămilă, cum făcuse cu altele şi, uite, drăcie. Musai să întoarcă calimera şi se rezumă în a-i mângâia, cu duioşie, piciorul, zicând împăciuitor, cu glas muiat în miere.

- Tu supărat de poman. Ducem la Inter, cum nu, Zina mea, Yusuf estem lord. Asta vream, asta făceam.

Se asigură de şosea şi viră, făcând cale întoarsă. Un muget înfundat şi autotrenul se urni greoi.

Între timp, Mili îşi aranjase toaleta şi se lăfăia pe scaunul mortului atentă cu ochii în patru. Mai şti ce-i poate trăzni prin cap otomanului. Ar fi culmea...

Brusc, habitaclul cabinei fu năpădit de un torent melodios, cu ritm îndrăcit şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat până atunci, se întinse şi, cuprinzându-l drăgăstos pe după gât, îi sărută îndelung obrazul, apoi mişcându-şi cadenţat bustul superb, începu să improvizeze pe linia melodică.

- Ce te-ai îmbufnat aşa, las' că n-au intrat zilele-n sac. Data viitoare vino şi tu mai altfel, să zic aşa, mai competitiv. Tu nu vezi cum stau lucrurile în plină Europă? He, he! Şi noi suntem alţii. Şi acum, gata, las-o baltă, că uite am şi ajuns. Ne vedem joi ce vine. Pa!

Apăsă maneta uşii şi dădu să coboare, dar turcul o prinse, înciudat, de braţ şuierându-i la ureche:

- Lăsam aşa? Măcar mai pupam, amintire de joi. Dar fata se smulse scârbită. Turcul furios de-a binelea, într-un ultim efort, o prinse fără să vrea de păr, iar ea stătea aşa suspendată, zvârcolindu-şi caraghios picioarele şi mâinile, ca o păpuşă dezarticulată.

Un poliţist, martor la scenă, tocmai se îndreta grăbit spre ei, intrigat de ineditul situaţiei.

- Dă-mi drumul, câine blestemat! Şi ateriză brusc, gata să se prăbuşească, dar poliţistul o salvă într-o îmbrăţişare nesperată. Privi încruntat spre străin, gata să-l interpeleze, fără succes însă, întrucât fata i-o luă înainte. Stacojie la faţă urla cu mâinile priponite în şold.

- Unde vă treziţi, mă nemernicilor, pe vărăsie? Aţi uitat lecţia de la Călugăreni? Nu v-ajunge un Ro-

vine?... un... şi dădu a lehamite din mână, întorcându-i spatele cu parşivă trufie. Arăta acum, cu adevărat, ca o prinţesă ofensată.

Poliţistul îi aruncă o privire încărcată de reproş, ce nu admitea replică, după care catadixi scurt:

- Circulaţi, vă rog, ceea ce turcu şi făcu.

Bucureşti, 8 Martie 1991

NOTA DE PLATĂ[3]

Începuse să plouă. Rar şi mohorât, apoi de odată picăturile se transformară, cu vuiet, în şiroaie năpustite sălbatic din norii groşi şi întunecaţi, storşi câineşte. Din tării, ploaia cernea cu ropot de toboşar furios. Corny îşi privi îngrijorat ceasul brăţară, mai scrută o dată cerul siniliu, pus pe bocet şi istericale, după care conchise asupra justeţei de apartenenţă la gen a fluidelor meteo, mai blând spus ploaie, mai adaptat la moment, acum, furtună. Surâse amar, asociindu-le cu temperamentul năvalnic al Violetei, oricum, în flagrantă contradicţie etimologică cu gingăşia plăpândei şi suavei flori, atât de delicate, întotdeauna...

Minutele, parcă alungate de către stihia de afară, se succedau prinse înt-o goană nebună şi atmosfera încăperii, la început stânjenitoare, se prelungi într-o iritare care îl cuprinse şi se trezi strângând, fără voie, reverul halatului de casă, chircindu-i matlasul, mai înainte impecabil, după care avu o tresărire. Soneria ţârâia îndelung, fără opriri şi mutându-şi privirea de la telefon spre vestibul, intui musafirul, îndreptându-se cu paşi grăbiţi pentru a deschide.

Ciocănelul încă îşi repezea cu încăpăţânare rafala de lovituri asupra clopotului năucit şi clanţa aproape zmuci uşa din canat, lăsând să se reverse în interior, ceva ce aducea cu o fiinţă omenească, proaspăt extrasă dintr-un bazin din care, de regulă, este recomandabil să ieşi într-o altă ţinută. Şuviţe groase de păr ud îi ascundeau, revărsate până la bărbie, faţa, iar din mâini şi de pe umăr se balansau larg pachete de diferite dimensiuni, de pe care se prelingea, în şiroaie, lichidul cenuşiu al apei, făcînd să răsară pe mocheta cărămizie, mici pete sângerii.

Cu un gest brusc femeia le abandonă, păstrând cu grijă încărcătura unei sacoşe, doldora de sticle îmbuteliate, pe care o depuse lângă perete, apoi se debarasă de bluza lipită de trup, dezvelindu-şi bustul cu linii graţioase, sugrumat de chinga zdravănă a fustei care i se mulase pe pulpe. Amîndoi, faţă în faţă, se priveau muţi şi numai încruntătura scurtă şi rea a femeii, rău prevestitoare, elaborase, deja, prognoza imediat următoare a unor relaţii deloc încurajatoare. El, mai înalt cu un cap, îşi flexă genunchii şi-i prinse căutătura potrivnică, apoi continuându-şi coborârea o cuprinse drăgăstos pe după mijloc, căutând să dibuie cheia fermoarului, dar înţepenirea trupului femeii îl descurajă, rămânând încremenit locului, în această postură grotescă. De afară zgomotul vijeliei scutura furios geamurile şi parcă zăngănitul acestora se transmise, printr-un uşor tremur, corpului până atunci rigid, înlănţuit de braţele bărbatului, iar furtuna se dezlănţui şi în interiorul cochetului apartament.

- Sunt o proastă! Asta sunt... Da, da... O proastă... Mişcă-te, n-auzi?

Bărbatul înghiţindu-şi saliva, blestemă în gând nenorocita de pendulă care, prin dangăt, ţinea parcă să sublinieze începutul rechizitoriului. Se retrase de-a-ndaratelea, oficiind parcă fără voie cucernice mătănii şi aşteptă resemnat coliziunea, amintindu-şi, totuşi, că, printre strămoşi, figura unul care, chipurile, nu se avea tocmai în relaţii de beligeranţă, în conjunctura actuală, cu cerul... Ave!... Sunetul sec al pantofilor scoşi silnic din picioare, pare sinistru şi, instinctiv, feri capul, apoi cu gesturi sigure degetele femeii ocoliră rejansa, traseră fermoarul şi, eliberată de strânsoarea fustei, îi făcu vânt cu piciorul, nu mai înainte de a-şi fi frecat bine tălpile de aceasta.

O sticlă îşi schimbă echilibrul în corsetul sacoşei şi sparse fragila tăcere. Femeia, aproape nudă îşi dezveli, cu degetele încă ude, faţa, se întoarse aplecându-şi privirea, ţintind răutăcios sacoşa şi explodă:

- Avem bilet, avem avion, acces pe mai toate stadioanele şi mai ştiu şi eu, hm, pe unde, ce mai. Bal mare! Şi proasta cară ca asinul că, deh, nu-i de ici de colo să ai reprezentant personal la Olimpiadă, nu?... Ascultă, tu, fătarnicule!... Praf fac totul. Globe-trotter te văd până la Moscova. Treci Prutul şi Nistrul înot, plăvane! Nu întrece măsura! Atât îţi spun!...

Plăvanul, cunoscător în ale geografiei şi mai ales în ale soţiei, se şi văzu vlăguit, abia târându-şi picioa-

[3] Reprezintă prima variantă nepublicată a povestirii "**Nota de plată**". Varianta finală a povestirii cu acelaşi titlu a fost în anul 1985, 24 ianuarie şi, ulterior publicată în volumul de proză "**Hoţul de vise**" (editura EMIA – Deva, 2004).

rele, prăfuit de sus până jos, cu buzele umflate de arşiţă, în faţa unui indicator rutier - Moscova. O, Doamne!... Ca prizonierii... Nebuna provocată putea deveni de-a dreptul primejdioasă. O privi năuc şi spectacolul ce i se înfăţişă, îl intui de-abia atunci. Vio,Vio a lui, asemeni unei statui a răzbunării înseşi, în picioarele goale, cu furoul ud, mulat pe trup, despletită, aţintindu-l cu degetul arătător, asemeni unui stilet, cu privirea numai scântei, era şi sublimă şi înfricoşătoare. Pentru o clipă şi-o imagină în robă agitând, necruţător, codul penal şi nu se dori cu niciun chip ca partener de confruntare în boxă.

I se blocă vocabularul, dar gândul ştrengar de bărbătesc îi alergă în copilărie, acolo, de unde un mai secret vis al lui se concretizase prin dorinţa, ca la adulţie, să nu se căsătorească decât cu orfane. Zexe!...

Dăduse-n bară... Vio a lui era leit maică-sa, de care se despărţise abia ieri. Se ridică precaut, mişcîndu-se cu fereală, dispăru şi reveni imediat cu un prosop uriaş şi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, se apucă, apropiindu-se temător, să o şteargă, grijuliu şi sfios, masându-i umerii şi faţa. Femeia se destinse, îl îndepărtă uşor cu mâna, reţinând prosopul, după care, parcă nesesizându-i prezenţa, lunecă regal, pe lângă el, îndreptându-se spre baie. Corny răsuflă din străfunduri, eşapându-şi îndelung obida, trase cu urechea şi, auzind susurul duşului, călcă pisiceşte, cotrobăind cu grabă în fiecare pachet.

Pulovere Helanca, două perechi de blugi, bluze şi cămăşi ecosez sport, cinci litri de coniac însemnau, la urma urmei, că dracul se cam decolorase. Hm!... Nu-i rău, nu-i rău deloc... Refăcu, cât putu de repede, legăturile pachetelor şi se năpusti în bucătărie punând filtrul în priză. Scoase din frigider frişca, prepară două cafele, a ei în ceaşca cea mare, şterse tava, aşeză mileul şi o încărcă cu migală, apoi îşi puse, ipocrit, cu o mină spăşită, peste mijloc, şorţul ei de bucătărie, transferând totul pe măsuţa scundă din sufragerie. Ah! Uitase! SIGUR că da! Se îndreptă pe furiş spre birou, trase sertarul şi scoase pachetul de Dunhill, pe care-l desfăcu, lovindu-i fundul cu bobârnacul degetului, apoi cu ţigările, atrăgător etalate, se duse întins spre măsuţa din camera de zi.

În aceeaşi clipă Vio îl surprinse din uşa băii, de unde, înfăşurată în halat şi cochet coafată, îi supraveghea atentă mişcările şi, descoperind cafelele, surâse larg. Călcă uşor covorul pufos şi se răsturnă în fotoliu, izbucnind într-un râs zgomotos.

- Mânca-l-ar mama de viitor contrabandist... Iubii, nu mă săruţi?

Corny, cu priviri de câine cotonogit degeaba, ocoli măsuţa, îi oferi o ţigaretă pe care i-o aprinse galant şi sărută apăsat obrazul oferit, cu suspectă dărnicie, retrăgându-se în spatele fotoliului ei, luând-o afectuos cu un braţ pe după umăr, închizând ochii în extazul Nirvanei.

Vio era, într-adevăr o fată minunată. Nimeni ca ea nu se descurca în treburile gospodăreşti. Cunoştea, până la cel mai mic amănunt, toate ungherele atât de întunecate ale vieţii şi nu o dată îi făcuse dovada că ştia să se descurce mai abitir ca un bărbat, chiar şi în situaţii ce păreau fără ieşire. Era, pur şi simplu, spaima ICRALului şi orice defecţiune ivită, Vio ştia să o tranşeze prompt în favoarea casei. Ce mai. Vio era de neînlocuit şi nu-şi imagina altfel viaţa, deşi, din când în când, mai răsturna sticluţa cu vitriol peste liniştea lui egoistă. Era un amestec de masă confuză şi contradictorie, iar labirintul caracterului ei era, dacă nu imposibil, în orice caz foarte greu de descifrat. Nu mai departe, acum. Hotărât. Asta era în stare să te treacă sub satâr fără pic de regret, când o apucau pandaliile, pentru ca să rămână, apoi, pentru o viaţă: văduvă neconsolată plângându-şi, sincer şi amarnic, singurătatea, readucându-te mereu în amintirile ei vide şi inutile. Auzi dumneata! Mânca-l-ar mama de viitor contrabandist... Şi când mi-a spus-o?... Dar ce vrei, altfel n-ar fi fost o Vio. Asta e... Nebuna lui dragă.

Glasul ei frânse liniştea şi îl readuse la realitate.

- Hai Corny, îmbracă-te, altfel întârzii. Eu ţi-am şi pregătit aproape totul şi peste un ceas, sper să fim la aeroport.

În holul spaţios al aerogării, sub explozia de lumină vitrată cu irizări de poleială de aur, un adevărat furnicar se revărsa în toate direcţiile şi forfota aceasta crea, prin policromie şi zumzet de stupar febril, încremenit ca la comanda unui caporal conştiincios, doar la anunţurile curselor, articulate cu timbrul plăcut al vocii crainicei, un farmec aparte, particular marilor porţi aeriene ale metropolelor. Se despărţiră descătuşaţi cu greu de îmbrăţişare, iar ea îi strecură discret la plecare:

- Ai grijă de tine şi te aştept cât de curînd, acelaşi, dragule. Şi fi atent! Ar fi păcat să-ţi scape tocmai fotbalul. Aud că se întrec nişte echipe de zile mari... Încă o dată te pup şi drum bun!...

Urcând treptele imensei scări ce părea că se sfârşesc în ceruri, Corny se întoarse, îi făcu drăgăstos semn cu mâna, după care dispăru înghiţit de voluminosul pântec al aeronavei, nu fără să reflecteze: Fotbal? N-am nimic împotrivă, dar la naiba, să mă zgâiesc numai, la bărbaţi? Hm!... Mare şmecheră!...

*

Aeronava pierduse din înălţime şi uşoarele vibraţii ale puternicelor turboreactoare transmise carcasei metalice, deveneau din ce în ce mai puţin perceptibile şi odată cu aceasta descrescu şi viteza la coborâre, iar luminile turnului de control şi marcajul pistelor, deveniră în curând vizibile, apoi după un ocol lung, uriaşa pasăre argintie alese banda, eliberând trenul de aterizare. Pasagerii fură invitaţi să-şi lege centurile şi peste puţin timp, roţile rulau pe solul dur şi neted al aeroportului Vnukovo.

Prin hublouri se zăreau, ordonat rânduite, aeronave sosite cu puţin timp înainte, părăsite de echipaje şi pasageri, iar altele îşi turau zgomotos reactoarele, pregătind decolarea. Scara fu trasă la uşă şi nostima stewardesă, cu conci sub tocă, zâmbi încă o dată, spre disperarea ce răscolea invidia sufletelor celor care îşi însoţeau, greşit inspirate, bărbaţii, fiindu-le evident mai la îndemână, folosirea serviciilor căilor ferate, organizate creştineşte şi în exclusivitate cu însoţitori de sex eminamente masculin, în majoritate pociţi. Bărbaţii cu soţiile, coborâră îngânând, stoic şi cu convingere, versetul: „*Şi nu ne duce pre noi în ispită*”, deşi, dacă s-ar fi procedat corect, ar fi îngroşat cu duiumul, rândurile înrăiţilor atei. Mă rog, de gustibus... Coborâră întâmpinaţi de o Moscovă cu zorii viorii, ceva mai întunecaţi spre orizont, simţindu-se primeniţi de boarea rece, plăcută, care făcea aerul reconfortabil. După formalităţi, Corny se instală comod în pernele moi ale taxiului ce avea să-l transporte la hotelul „Rossia” şi brusc simţii lipsa soţiei, dar se împăcă cu gândul că totul va decurge normal, reuşind să-i aducă la întoarcere, cadoul atât de solemn promis. Agenda zilei ce urma se dovedi destul de încărcată şi răsfoind programul întrecerilor, constată că nu-i va fi tocmai uşor să hotărască. Box, fotbal, atletism, natație şi aproape mai toate în semifinale sau finale, ceea ce garanta succesul oricărei opţiuni.

Odată instalat în confortabilul apartament al hotelului, alese duşul, se schimbă, după care coborî reconfortat la micul dejun, pe care îl servi copios şi, părăsind hotelul bine dispus, constată cu încântare mulţimea de taxiuri trase la peronul acestuia. Alese unul şi ceru, politicos în franceză, să fie dus la sala „Olimpiski”, unde urma să vadă gala semifinalelor de box, la care participau şi doi compatrioţi. Sala, impropiu denumită astfel, se dovedi a fi o remarcabilă construcţie gigant, cu linii arhitectonice moderne, putând, printr-o ingenioasă compartimentare, asigura desfăşurarea simultană a mai multor discipline, cu impresionanta capacitate de 16000 locuri. Se instală într-un fotoliu, ceva mai aproape de ring şi răsfoind programul galei, descoperi, nu fără satisfacţie, că în cel de-al doilea meci, românul Cipere încrucişa mănuşile cu un boxeur din Venezuela. Cum era şi firesc, aştepă cu sufletul la gură meciul următor, aşa că, în timpul primei întâlniri, îşi spuse că n-ar fi rău să-şi cunoască vecinii din amplasament şi descoperi în stânga, o tânără brunetă, cochet vestimentată, ce urmărea concentrată prin binoclu, partida în desfăşurare. În dreapta, un bărbat mai vârstnic, robust, cu capul aproape pleşuv, cu umerii largi, care îşi frământa neîntrerupt genunchii, masându-i cu palme. Hotărî pe loc să abandoneze dreapta în favoarea stângii şi cu discreţie privi, cu coada ochiului, încercând să afle mai mult. Tânăra spectatoare abandonase binoclul şi, acum, îi putea distinge trăsăturile profilului de o delicaţe aparte. Linia nasului, fin croit şi drept, îşi termina rădăcina la baza unor sprâncene frumos arcuite, de un negru intens, sub care streaşina genelor, aproape nefiresc de lungi şi ridicate spre vârf, lăsa să se întrevadă scăpărarea ochilor fascinant de verzi. Gura graţios conturată de buzele cărnoase, senzuale ce se mişcau ca într-un dialog nearticulat, conferea ovalului bărbiei, distincţie şi personalitate în acelaşi timp. Privind-o, îşi spuse că nu fusese tocmai lipsit de şansă, cu atât mai mult cu cât înaintea sa, trona majestuos o bunică ce agita războinic o andrea de tricotat, hârâind gutural la scurte intervaluri: Acum iedule, acum, fă-i legătura cu pământul, îndemnuri oricum gratuite, neexistând pericol de electrocutare. Dar, mă rog, „*à la guerre comme à la guerre*”. În sfârşit, meciul se terminase şi în careul magic îşi făcură apariţia, urcând treptele, alţi doi boxeuri, printre care nu-i fu greu să recunoască, în colţul albastru, pe micuţul Cipere, tremurându-şi pectoralii şi bicepşii.

Prima repriză debută furtunos şi după câteva schimburi dure de lovituri adversarul românului recepţionase, deja, un upercut la bărbie, mulţumindu-se să asculte cuviincios, număratoarea ca la grădiniţă. Corny se înfierbântă de-a binelea, mişcându-se neliniştit pe scaun, pentru ca, după sfârşitul meciului, văzînd victoria lui Cipere, atribuită nedrept celuilalt, să sară pur şi simplu în picioare, articulând ceva mai energic: Nu se cade, domnilor, e ruşinos! Dându-şi seama că deranjase prin intervenţia lui, firească totuşi, încercă să o dreagă adresându-se, de data asta calm, în franceză, vecinei de scaun, rostind politicos:

- Vă pot fi cu ceva agreabil, domnişoară? Scuzaţi...

- Da! Veni răspunsul prompt. Să nu mai răcniţi!..

Simţii fiori de gheaţă pe şira spinării şi-şi blestemă lipsa de stăpânire, muşcându-şi zdravăn buzele. Îi

era ciudă pe sine şi nu ştia dacă să mai rămână sau să părăsească sala, dar tot drăgălaşa îl scoase din impas.

- Acum vă înţeleg, domnule, nemulţumirea şi-mi retrag reproşul. Sunteţi probabil compatriotul celui care a luptat incomparabil mai bine şi căruia i-a fost refuzată victoria. Supărarea Dvs. este, în acest caz, pe deplin justificată.

Întreaga oaste cerească a bunilor heruvimi, porni la unison cu cohortele îngereşti, oarecum într-o concurenţă nu prea ecleziastică, interpretarea unor osanale din cea mai recentă apariţie a repertoriului divin, curent lansate de către casa de discuri „Laudamus, că îi place”. Contactată, vajnica şi sensibila inimă a lui Corny, se învălui pe loc de evlavioase îndemnuri la iubirea aproapelui. Dumnezeule, şi cât de creştineşte de aproape era ea. Făcu un efort totuşi să raţioneze lucid.

Să fi fost acesta un simplu act reparatoriu, de complezenţă? Un avans?

Se revăzu ca într-o oglindă şi găsindu-se şic, optă pentru a doua explicaţie. Deci aşa! Bineee... Rămânea însă de stabilit tactica. Da! Va aplica strict principiile sacrosancte ale bibliei, adaptate evident în varianta modernă a împrejurării. Străina prezenta toate indiciile unei femei din lumea bună şi, privind-o mai stăruitor, constată că nu-i va fi chiar uşor.Tact, asta trebuia. Mult tact şi fară îngroşări. Scoase prevenitor un pachet de ţigări Dunhill, identic şi totuşi diferit de cel de acasă şi oferi, cu multă amabilitate, tinerei femei. Nevăzându-se refuzat, oferi şi flacăra gălbuie a brichetei Ronson, cadou de la Vio, of, Doamne, mereu omniprezentă, dar şterse brutal din memorie, cu calculul celui ce urmează să ridice potul, această sâcâitoare amintire, apoi îşi aprinse şi el una, rămânând într-o expectativă de veghe. Femeia, ca orice femeie simţitoare, suflet gingaş şi plăpând, îşi dezavua presupusa descendenţă fără prea mare efort. Bărbatul, îi plăcea, ce mai, asta era esenţial şi asta trebuia demonstrat. Apucă poşeta şi binoclul, se ridică neprevăzut şi privindu-l ţintă în ochi, întârziind intenţionat în această postură, îl ridică docil, ca-n transă, după care îşi croi drum însoţită, spre culoarul ce ducea la ieşirea din sală. Ajunşi sus, pe palier perfectară definitiv, schimbînd priviri complice, coborîră cele câteva trepte şi părăsiră clădirea, oprind un taxi în care se urcară. Şoferul aştepta intrigat comanda, dar femeia găsi de cuviinţă să îi întindă bărbatului o mână albă, graţioasă, pe degetul căreia scânteia mirific piatra unui superb diamant.

- Gerda. Gerda Kaufman…

Apucându-i tandru mâna,Corny sărută elegant vârfurile degetelor, adăugând abia şoptit: Corny Petrescu, pentru totdeauna al Dumneavoastră.

Gerda aruncă scurt: Hotel „Ural” şi şoferul nemaiavând nevoie de altceva demară ca apucat, prinzând banda din mijloc a magistralei. La intrare, majordomul îndatoritor le deschise politicos uşa masivă de cristal, parcurseră holul, ridică de la recepţie cheia şi, ocupând liftul, ce părea că îi aşteaptă cu uşile larg deschise, urcară, oprind la etajul 18.

Femeia deschise uşa şi în faţa privirii lui Corny se aşternu spectacolul unui foarte elegant interior, mobilat cu mult rafinament. Uşile living-room-ului strânse în galss-vand, ofereau imaginea unul dormitor âamenajat cu mult bun gust, lăsând să pătrundă, printre jaluzelele întredeschise, lumina striată a ploii de soare revărsată generos asupra marelui oraş. Bărbatul călcă, prudent, oprindu-se în faţa marii oglinzi de cristal, care, prin amplasare, cuprindea întreaga încăpere şi atunci sesiză că rămăsese singur. Se aşeză pe canapeaua largă, puse pe măsuţă cutia cu ţigări şi bricheta, apoi începu sa răsfoiască un „Der Spiegel”. După o vreme, apăru, în sfârşit Gerda şi abia atunci descoperi în peretele lambrisat, uşa mascată a băii. Surâzătoare, într-un halat scurt, vişiniu, cu jabou alb prins pe gulerul căzăcesc, cu talia încorsetată deasupra şoldurilor de şnurul lung, cu picioarele lungi şi suple, îi apăru o cu totul altă fiinţă, o cadră izbitor de frumoasă pe care, chiar şi privirea ar pângări-o şi rămase mut de surpriză, ridicându-se . Aşa rigid, îi păru caraghios şi Gerda izbucni în râs, bătând copilăreşte din palme, apoi se apropie cuprinzându-l pe după gât şi şoptindu-i: Mein liebe Kornelius, îşi lipi trupul cald, învăluindu-l. Mirosul suav al Die Fa-ului şi discreţia unui Coti competent administrat, îl năuciră şi mai mult, amintindu-i, brutal, balcanismul pe care şi-l reproşase de atâtea ori în intimităţile lui stricte şi încercă un sentiment de ciudă şi de jenă, pe care şi-l învinse cu greu, răspunzându-i la îmbrăţişare, dar destul de timid. Femeia îi înţelese stângăcia, se desprinse delicat îndreptându-se spre bar şi răsturnă conţinutul unui Balantine în două sonde, în care adăugă cuburi strălucitoare de gheaţă roz, oferindu-i şi toastând scurt. Prosit!... Îl privi întrebătoare şi-i descheie neglijent nasturele sacoului, după care luându-l de mână se îndreptară spre canapea, aşezându-se. Lui, toate acestea i se părură fantastice, de necrezut şi Gerda continua să-l scruteze cu ochii aceia fascinanţi. La dracu! Mă port ca un imbecil şi luându-şi inima în dinţi, sorbi vandalic până la fund, puse paharul, o cuprinse apăsându-i o mână pe sân, iar cu cealaltă îndârjit, pe după umăr, o răsturnă violent spre el, sărutând-o sălbatic, pe gât, pe umăr, pe gură, muşcându-i buzele. Capsele halatului vişiniu, ah,

vişiniul acesta provocator, cedară şi albeaţa orbitoare a trupului tinerei femei îl infioră, năpădindu-l năduşeala. O supuse cu încrâncenarea şi mândria unui mascul înjosit şi se îndestulă asemeni unei fiare care şi-a prins prada, cu trudă, apoi nu mai ştiu nimic. Se trezi întru târziu, buimac, şi singur. Se duse în baie şi-şi aruncă cu palmele făcute căuş, apa răcoritoare peste obraji şi abia atunci observă că lobul urechii stângi, sângera. Intră sub duş biciuindu-şi îndelung trupul şi îşi aminti de Gerda. Unde putea fi? Dispăruse ca prin farmec. O strigă, dar nu primi niciun răspuns. Intrigat ieşi din cadă, se masă straşnic cu prosopul şi căută cu privirea hainele. Deschise, prudent, uşa băii şi privi încăperea. Tăcerea profundă făcea casa şi mai stranie şi îl incercă, din nou, acelaşi sentiment de teamă. Actele. Paşaportul. Fir-ar să fie! Ce puteau însemna toate astea? În fond ce se întîmplase? Îşi reaminti, cu repulsie, scena din canapea până la un anumit moment, apoi totul denenise uitare. Privi încă o dată şi descoperi hainele aşezate pe spătarul fotoliului. O strigă din nou. Nimic. Se îmbrăcă, îşi turnă din nou în sondă, dar după prima înghiţitură realiză că nu era băutura de mai înainte. Lichidul, uleios şi incolor, cu gust uşor pipărat al unui Metaxa grand prix îi alergă ca o flacără prin vine şi o amorţeală neştiută îl cuprinse. Da, acum îşi amintea totul. Gerda cu halatul desfăcut, nesinchisindu-se de ţinută, apoi înlănţuirea aceea pătimaşă care le luase minţile. O iubise atunci frenetic, nebuneşte şi amândoi se simţiseră deasupra acestei lumi mizere, doar ei singuri, cu dragostea lor neştiută şi mereu tainică. Simţise şi durerea muşcăturii ei, urechea îşi umflase lobul uşor. Această pecete avea s-o poarte, încă mult timp şi, fără voie, se cutremură gândindu-se la Vio. Atunci şi nu altă dată, se simţise aparţinându-şi sieşi, în deplinătatea dezlănţuirii sălbatice a simţurilor cu această femeie cum nu mai întâlnise. Pipăindu-şi lobul urechii, scânci asemeni unui cppil şi teama de urmări, acasă, îl înrăi. Acest „Coupe de foudre” ce se dorea? Sensul strict al cuvintelor? Capriciu de femeie singuratică în căutarea ei? Şi unde putea fi? În ce dracu se băgase?...

Îşi sprijini fruntea în podul palmei privind acrit covorul decorat cu un foarte frumos motiv oriental şi, simţindu-i prezenţa, mai mult din instinct, ridică privirea. Încet, lăsînd uşa de la intrare deschisă, Gerda, Gerda Kaufman a cărei cunoştinţă o făcuse şi răsfăcuse atât de uşor, nesperat de uşor, culmea, într-o sală de sport, de parcă ar fi fost el însuşi Alain Delon sau bruta aceea de Charles Bronson. O privi îndelung, cum se apropia. Dori să-i strige în faţă laşitatea, dar ea se apropia implacabil, la fel de atrăgătoare şi din nou o dori, zbuciumându-se lăuntric.

Ea se aşeză lîngă el, îi mângâie obrazul prelung, aşa cum faci cu un copil când ţi-e drag şi-l întrebă:

- Credeam că ai plecat, mi-ar fi părut nespus de rău să te pierd. Hm?

- Cine eşti tu Gerda**?** **C**e-ţi pot eu oferi?

Femeia se ridică, merse pâna la secretair de unde scoase un volum gros, elegant, îmbrăcat în piele de marochin şi i-l înmână.

- Kornelius. Diseară trebuie să fim la recepţie la ambasadă şi doresc să-mi faci un mic serviciu. Am promis unei cunoştinţe mai vechi din Leningrad, profesor la catedra de dendrologie, procurarea unui tratat de specialitate de ultimă apariţie. Ţi-aş rămâne mult îndatorată să-l expediezi azi prin poştă, par avion. Rugămintea lui e veche, iar eu, de două săptămâni aici, am neglijat cu totul. Mă sâcâie îngrozitor migrena şi cîteva ceasuri de somn, m-ar pune pe picioare, altfel n-aş fi îndrăznit, crede-mă. Iar mîine seară, şi aici făcu o scurtă pauză, părăsesc Moscova şi mă reîntorc la Hamburg. Corny, găsi rugămintea ei de-a dreptul copilărească, şi se amuză. Incredibil!

Ce înseamnă pentru viaţa unui om, de multe ori la răscrucea ei, întâmplarea. Bineînţeles că o va servi, dacă asta se putea numi un serviciu. Oricum, era inteligentă şi asta îl mai îmbună. Chiar aşa, Gerda, trebuia să înţeleagă că fiecare îşi avea drumul lui. Da, procedase delicat. Şi ar fi fost, desigur, stupid să refuze ocazia unei recepţii la ambasadă. Era doar un intelectual. Se ridică, o apucă de umeri, o sărută şi luându-i cartea îi dori odihnă plăcută şi spuse cald, la revedere, pe seară. Ieşi din hotel fredonând o melodie veselă. Uitase şi oboseala, iar supărarea i se risipi ca prin farmec. Coborî din taxi la poştă, urcă câte trei trepte odată şi se opri în faţa ghişeului de expediţii colete.

Se adresă politicos funcţionarului de la ghişeu şi depuse pe poliţă pachetul. În aceeaşi clipă simţi o mână strângându-i viguros umărul şi întorcându-se întâlni privirea severă a unui bărbat care, legitimându-se, îl pofti în biroul dirigintelui, împreună cu oficiantul.

Bărbatul străin desfăcu pachetul, tăie marginile îmbrăcăminţii de piele din care căzură săculeţe de plastic umplute cu un praf alb strălucitor. Fatalitate! Urarea lui Vio avea să-şi împlinească destinul prin cumplitul adevăr „Mânca-l-ar mama de viitor contrabandist”... Nemaipomenit! Mergând însoţit, la adresa Gerdei, descoperi falsul.

Se numea Anuk BAHRIM, originară din Liban. Sosise cu două zile înainte şi părăsise, ilicit, hotelul cu

un ceas mai devreme. Achită nota ei de plată şi fu declarat indezirabil, trebuind să părăsească teritoriul ţării gazdă în 10 ore. Avionul decolă şi abia atunci realiză că se aşezase alături de o tânără blondă care-i zîmbi prietenos. Sări ca ars, răcnind cu toată puterea:

- Pentru Dumnezeu, nu!... şi fugi spre fundul coridorului, unde stewardesa îl privea încremenită, ţinându-se cu o mână de spătarul unui fotoliu.

- Un coniac domnişoară, un coniac triplu şi o... paraşută. Acasă, ei bine, acasă nu mai ştiu ce va mai fi! Bolborosi apoi ca pentru sine, sărmană Vio, prăbuşindu-se pe covorul dintre şirul de fotolii. În cădere, se desprinse din buzunarul de sus al hainei, o hârtie, ce se balansa negăsindu-şi direcţia. Cineva din apropiere se aplecă curios şi ridicînd-o, desluşi: „Hotel Ural" - Notă de plata Nr...

Bucureşti, 6 August 1980

PRECIZĂRI OPORTUNE

Gabriel I. NĂSTASE

Geniul este întotdeauna înaintea timpului său şi reuşeşte să facă lucruri minunate, dar lumea datorează mai toate succesele sale „bunului simţ".

Josh Bilings

1. *Până la deces, eveniment care sigur nu îi va face pe detractorii mei, nici mai buni, nici mai inteligenţi de cum i-am găsit, apreciez ca interesant de reţinut şi de aplicat următoarele reguli de conlucrare, impuse de cenzura bunului-simţ, la care subscriu eminamente valid mental.*
2. *Obligaţia de a ne suporta reciproc, în limitele stabilite de prescripţiile medicale ca lipsite de risc cardiac.*
3. *Prin prezenta, încetează să mai funcţioneze ca loc de joacă pentru copiii mari care fac o regretabilă confuzie între noţiunea paşnică de minge şi aceea de banii statului.*
4. *Confecţionează la cerere şi lucrări, uneori, interesante.*
5. *Festivismul, candoarea, bravura juvenilă ca şi găselniţa, rămân, în continuare, valabile pentru recuzita şi uzul spectacolelor de şuşanea, fiind cu desăvîrşire interzisă folosirea acestora în scopul elaborării de documentaţii tehnice remunerate.*
6. *Să nu ne fie ruşine să învăţăm de la întreprinderi, chiar dacă ne facem că le acordăm asistenţă tehnică conform prevederilor fişei de post.*
7. *Pentru asigurarea unui micro-climat frăţesc, patimile şi pasiunile personale, precum şi alte metehne, fermecător disimulate, nu pot fi convocate obligatoriu la lucrările şedinţelor C.T.E.*[4]
8. *Clemenţa conducerii întreprinderii reprezintă o favoare, de care nu este înţelept să se abuzeze, indiferent de împrejurare sau stilul folosit.*
9. *Se dă ca sigur rezultatul investigaţiilor socio-psihologice potrivit cărora, autoritatea se câştigă numai la masa competenţei, năravul fabricaţiei responsabile nefiind un joc de societate.*
10. *Cea mei fericită soluţie pentru transformarea unei sâcâitoare idei într-un act de autentică creaţie tehnică, rămâne cu siguranţă aceea care se dovedeşte că nu produce şi pagube.*
11. *Dacă vă aflaţi în situaţia disperată de a fi obligat să semnaţi ştatul de plată fără să fi produs ceva, nu vă pierdeţi cu firea. Cel mai indicat remediu este să vă consultaţi conştiinţa, în eventualitatea că o aveţi asupra dumneavoastră. Istoria consemnează, însă, puţine cazuri de remuşcări reuşite.*

[4] Comitetul Tehnico-Economic

12. *Ultimul obiect la care trebuie să apeleze, în disperare de cauză, locatarul unei încăperi cu pereţii crăpaţi, se numeşte târnăcop.*
13. *Toate tratatele sunt unanime că papura nu prezintă noduri, chiar dacă contrariul este susţinut vehement de către şeful Dv. care, se pare, nu nutreşte sentimente prea cucernice în ceea ce vă priveşte.*
14. *Este foarte drăguţ din partea noastră ca atunci când o scrântim într-o lucrare, să nu folosim drept scuză, motivaţia că aceasta s-ar datora doar faptului că nu am fi chiar cei mai buni din lume în problema respectivă.*
15. *Surprinzător, dar până şi lamentabilul argument că se plătesc salarii, determină situaţia, profund neplăcută, în care la urma urmei, toţi sunt obligaţi să pună umărul, nu frâna.*
16. *Chiar dacă privind lucrurile în ansamblu, cu câteva excepţii scandaloase, constataţi că treburile merg bine, este preferabil să reluaţi, nu numai răbdător, evaluarea situaţiei.*
17. *Insistaţi, cu încăpăţânare, să vă dezbăraţi de prostul obicei de a vă lua prea mult în serios, chiar şi atunci când reuşiţi să faceţi o treabă bună, lăsînd-o cu încredere pe seama altora, neapărat pricepuţi, nu totdeauna dispuşi, dar permanent preocupaţi să-şi cunoască concurenţa.*
18. *Circulă o vagă bârfă cum că la şef intri cu ideile tale şi ieşi, mai totdeauna, cu ale lui.*

„A sinus a sinum fricat”
Bucureşti, 31 decembrie 1984

UMOR

SOŢUL DE STAT

Gabriel I. ***NĂSTASE***

În Anglia există un obicei conform căruia orice familie fără copii are posibilitatea, ca în schimbul unei anumite taxe, să invite un „soţ de stat”, pentru acordarea ajutorului practic în această problemă delicată.

Aflându-se într-o asemenea situaţie, o familie a hotărât să se folosească de această regulă.

Plecând la serviciu, soţul a amintit soţiei că în ziua respectivă trebuie să vină „soţul de stat” şi a rugat-o să fie manierată şi amabilă cu el.

Din simplă coincidenţă, în aceeaşi zi, tatăl unei familii cu mulţi copii – vecin cu familia fără copii – a invitat un fotograf specializat în fotografierea copiilor.

Fotograful – om distrat din fire – a încurcat uşile şi a sunat la locuinţa familiei fără copii, unde a deschis doamna.

- Bună ziua, doamnă, sărut mâna!

- Pentru Dumnezeu, domnule, vă rog, fără cuvinte, ştiu cine sunteţi.

- V-a spus soţul că trebuie să vin astăzi?

- Da, sunt pregătită.

- Înainte de a trece la treabă, aş dori să vă supun atenţiei variantele în care vom lucra.

- Vă ascult.

- Cel mai eficient, după părerea mea, este în picioare pe podea şi culcat în cadă.

- În cadă?

- Da, doamnă, aceasta îmi reuşeşte în mod deosebit.

- Bine, sunt de acord, dacă aşa trebuie.

- Doamnă, vă rog să nu vă îndoiţi de experienţa mea. Permiteţi-mi să vă arăt un album cu unele din lucrările mele. Uite, acest copil l-am făcut pe acoperişul unui autobuz.

- O, Doamne!

- Da, doamnă, acesta a fost capriciul mamei sale. Iar pe acest copil a trebuit să-l fac în vitrina unui magazin.

- În vitrina unui magazin? În public?

- Ce să-i faci doamnă, mama lui era artistă de cinema şi-i trebuia pentru reclamă.

El i-a mai arătat câteva lucrări cu comentarii similare, în urma cărora, spre sfârşitul albumului, ea abia se mai ţinea pe picioare.

- Începem deci cu baia.

- Bine!

Ea şi-a dezbrăcat, în mod maşinal, capotul şi goală, s-a îndreptat spre baie.

- Un moment, doamnă, să-mi iau trepiedul.

- Ce?

- Trepiedul.

- De ce?

- Ştiţi, doamnă, aparatul meu este atât de greu, încât nu poate fi ţinut cu mâinile.

După aceste cuvinte, doamna a căzut leşinată.

După un anumit timp, la etajul respectiv, un gentleman elegant – cu adevărat „om de stat” a fost întâmpinat de mama familiei cu mulţi copii, care aştepta fotograful.

- Sărut-mâna doamnă, dumneavoastră aţi făcut o comandă?

- Da, domnule.

- Trebuie să recunosc că, cu toată străduinţa şi măiestria mea, o singură şedinţă este, deseori, insuficientă. Vă sfătuiesc să repetaţi comanda peste o săptămână.

- Bine, domnule, o sa vă urmez sfatul, dar unde vă este aparatul?

- Doamnă, sunteţi cea mai spirituală femeie din Londra, îl am, bineînţeles, cu mine.

- Vă rog să mă scuzaţi, dar nu vi l-am observant. De regulă, la oamenii de profesia dumneavoastră, după cum mi-a povestit o prietenă, el sare imediat în ochi.

- Mă jigniţi, doamnă.

- Vă rog să mă scuzaţi că nu prea mă pricep la această treabă, ca şi soţul meu, de altfel. El deseori apelează la ajutorul unui vecin amator, dar nici împreună nu fac mare lucru.

- Doamnă, amatorul nu se poate compara cu profesionistul.

- Dacă o să-mi placă strădania dumneavoastră, o să vă fiu clientă permanentă.

- Nu vă faceţi griji, doamnă, am o experienţă vastă.

- Mă bazez pe dumneavoastră. Începem cu cada, căci, totul este pregătit.

- Mă îngrijoraţi, doamnă.

- După aceasta continuăm în dormitor, pe pat, pe pervazul ferestrei şi, în sfârşit, sub fereastră, în nisip.

- Minim trei şedinţe, doamnă, căci mai mult de trei poziţii nu pot să fac.

- Ce spui, domnule? Pentru prima dată când aud aceasta; prietenei mele maestrul i-a executat o singură dată 15 poziţii.

- Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, dar aveţi informaţii false. La firma noastră nu există asemenea specialişti, iar limita mea este de şase poziţii.

- Partea proastă este că dumneavoastră aveţi un singur aparat, iar maestrul prietenei mele avea două.

- V-a indus în eroare, doamnă, căci ştiinţa nu cunoaşte asemenea fenomene.

- Vă rog să lăsăm gluma, scoateţi-vă aparatul şi să trecem la treabă.

- Bine, doamnă, zise el, aruncându-şi profesional veşmintele.

Doamna a căzut leşinată.

FEMEIA ŞI VINUL

Între 15-20 ani – MUST DULCE

Plăcut dar nu rentează să-l bei.

Între 21-25 ani – TULBUREL

Fierbinte, joacă, te ameţeşte, dar nu te îmbată.

Între 26-35 ani – VIN VECHI

Are buchet, grade, îţi înfierbântă sângele şi te îmbată.

Între 35-45 ani – ŞAMPANIE

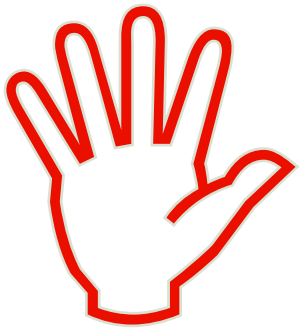
Viaţă aleasă, la apogeu, finețe, rafinament, spumă şi dulceaţă, perfidă te strânge şi te dă gata.

Între 45-55 ani – DROJDIE

Acră şi toxică.

Între 56-75 ani – OŢET

Bun de murături.

INSTANT

G.V.

FEMEILE

Femeile sunt ca vulcanul,
Care erupe când vrea dânsul;
Când râd părea mult, le-apucă plânsul,
Când plâng prea mult, își pierd aleanul;
De-atâta plâns, le umflă râsul,
De-atât alean, golesc oceanul,
De-atât ocean, erup vulcanul.

Dar sunt frumoase, luare-ar luna,
N-ai vrea să vezi pe rug niciuna.

UNEI NEVESTE CICĂLITOARE

Când mă las în voia sorții
Și-o mai iau pe arătură,
Toți se dau ce ceasul morții,
Numai tu tot dai din gură.

LA SACUL LĂUDAT

Azi mă duc să-mi caut sacul,
Unde-i pomul lăudat,
Să-mi găsesc la tine acul
Unde tu n-ai căutat.

UNUI NETĂCĂTOR

Unui ins ce nu prea tace,
I-aș pune tacheți la gură
Și pe creier carapace,
Să n-o ia pe arătură.

LA ARAT

Decât s-o iau pe arătură,
Mai bine-mi pun plugul în cui
Și nu spun asta nimănui
Căci pot să ar doar dând din gură.

ALBUM

URME DE FUM ȘI DE CULORI

peste anotimpuri

- Ianuarie-Decembrie 2016 -

Foto: Gheorghe VĂDUVA

Mărășești

ICI REPOSE
LE LIEUTENANT
RICHARD HENRY JEAN
DE LA GLORIEUSE
ARMEE FRANCAISE
MORT EN HEROS POUR LA
GRANDE ROUMANIE
AICI REPAUZEAZA
L. RICHARD HENRY JEAN
DIN GLORIOASA
ARMATA FRANCESĂ
MORT VITEJESTE PENTRU
MARIREA ROMANIEI
REGIMENT 62/70 INFANT.
† 22 MARTIE 1917

Stimaţii cititori şi colaboratori,

Revista noastră, ORIZONT CULTURAL XXI, apare în format print color şi în format electronic, pdf, on line, pe adresa Salonului Literar-Artistic şi Ştiinţific „Ticu Ion Ionescu” (http://gheorghevaduva.ro)

Dacă vreţi să ne contactaţi, dar mai ales dacă intenţionaţi să vă exprimaţi opiniile sau să ne trimiteţi, spre publicare, texte (versuri, proză, eseuri, puncte de vedere etc.), fotografii interesante (realizate de Dvs.), alte imagini, realizări grafice sau alte lucrări, ne găsiţi, în mod sigur, la orice oră din zi şi din noapte, la telefoanele 0766.747.305 şi 0771.573.616, email: vaduvageorge@yahoo.fr

Vă aşteptăm!

Foto: Gh.Văduva

PROCESARE TEXT, REDACTARE, TEHNOREDACTARE
Gheorghe VĂDUVA
CORECTURĂ, GRAFICĂ
Gheorghe VĂDUVA,
Gabriel I. NĂSTASE
RESPONSABIL DE NUMĂR
Gheorghe VĂDUVA

ORIZONT CULTURAL XXI

REVISTĂ A SALONULUI LITERAR-ARTISTIC ȘI ȘTIINȚIFIC „Ticu Ion Ionescu"

Revista ORIZONT CULTURAL XXI este o publicaţie a Salonului literar-artistic şi ştiinţific „Ticu Ion Ionescu". Paginile revistei sunt, deopotrivă, deschise cuvântului scris, graficii, ideilor, comentariilor, dialogului, tuturor celor care au sau vor avea ceva de spus şi de comentat, dar mai ales, creaţiei. În revistă, vor publica, deopotrivă, condeie consacrate şi tinere condeie, din toate domeniile literar-artistice şi ştiinţifice, acolo unde există creier, gând, imagine, imaginaţie, artă şi cuvânt. Revista găzduiește îndeosebi creaţia individuală, dar și pe cea din atelierele literare, artistice şi ştiinţifice de pretutindeni. Are însă suficient spațiu și pentru condeiele consacrate, într-un spirit deschis spre toate orizonturile, care recreează, azi, ca şi ieri, şi mâine, ca şi azi, trebuinţa cunoaşterii, neliniştea căutării, vocaţia universalului, a specificului, temeinicia și durata trudei pe cuvânt, pe imagine, pe idee.

București, 2016